Ἰανουάριος 1982 - τεῦχος 39 - δρχ. 30

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΥΡΙΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

בס"ד

בית דין עליון
ד'אמריקה

SUPREME RABBINIC COURT OF AMERICA, Inc.
1401 Arcola Avenue, Silver Spring, Md. 20902
(301) 649-2799

חרם

EXCOMMUMICATION SESSION:

PUBLIC INVITED TO CEREMONY AND READING:

WRIT OF EXCOMMUNICATION:

אגרת פרטים

BILL OF PARTICULARS

AGAINST: DR. HENRY KISSINGER
(AVRAHAM BEN ELAZAR)
SECRETARY OF STATE

22 Sivan 5736
JUNE 20, 1976 - 2:00 P.M.
NEW YORK HILTON, REGENT ROOM
53-54th STREETS, Ave., of Americas

MEMBERS OF COURT:
RAV M.S. ANTELMAN, AV BETH DIN
RAV M. BLITZ — RAV H. KRANZ
RAV M. FRIEDMAN — RAV G. MEISTER
RAV H.J. GILNER — RAV M. BROWN
RAV E. KASTEN

φύτευσε κι ἐσύ ἕνα... κόμμα. μπορεῖς!

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ
τοῦ Κισιγκερ
(Ἀβραὰμ Μπέν Ἐλάζαρ)
ἀπό τόν
ΣΙΩΝΙΣΜΟ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

"ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΑΥΡΙΟΝ"

ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΩΝ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΟΚΡΑΤΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδότης - Διευθυντής
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΚΑΨΑΛΑΣ
Στρ. Μπραντούνα 3 τηλ. 523.750
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

****

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΑΘΑΝ. Ν. ΤΣΙΑΡΤΣΙΑΝΗΣ
"ΑΘΑΝ. Ν.ΤΣΙΑΡΤΣΙΑΝΗΣ & ΣΙΑ"
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΣΤΡ. ΜΠΡΑΝΤΟΥΝΑ 3 ΤΗΛ. 523.750
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

****

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ διά 12 τεύχη
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 600 δρχ.
Φοιτητῶν-σπουδαστῶν 400 δρχ.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: δολ. 25

Εἰς τοὺς Συνδρομητὰς παρέχεται ἐκπτωσις 30%, ἐπὶ τῶν βιβλίων πού ἐκδίδει τὸ "Ε.Α".

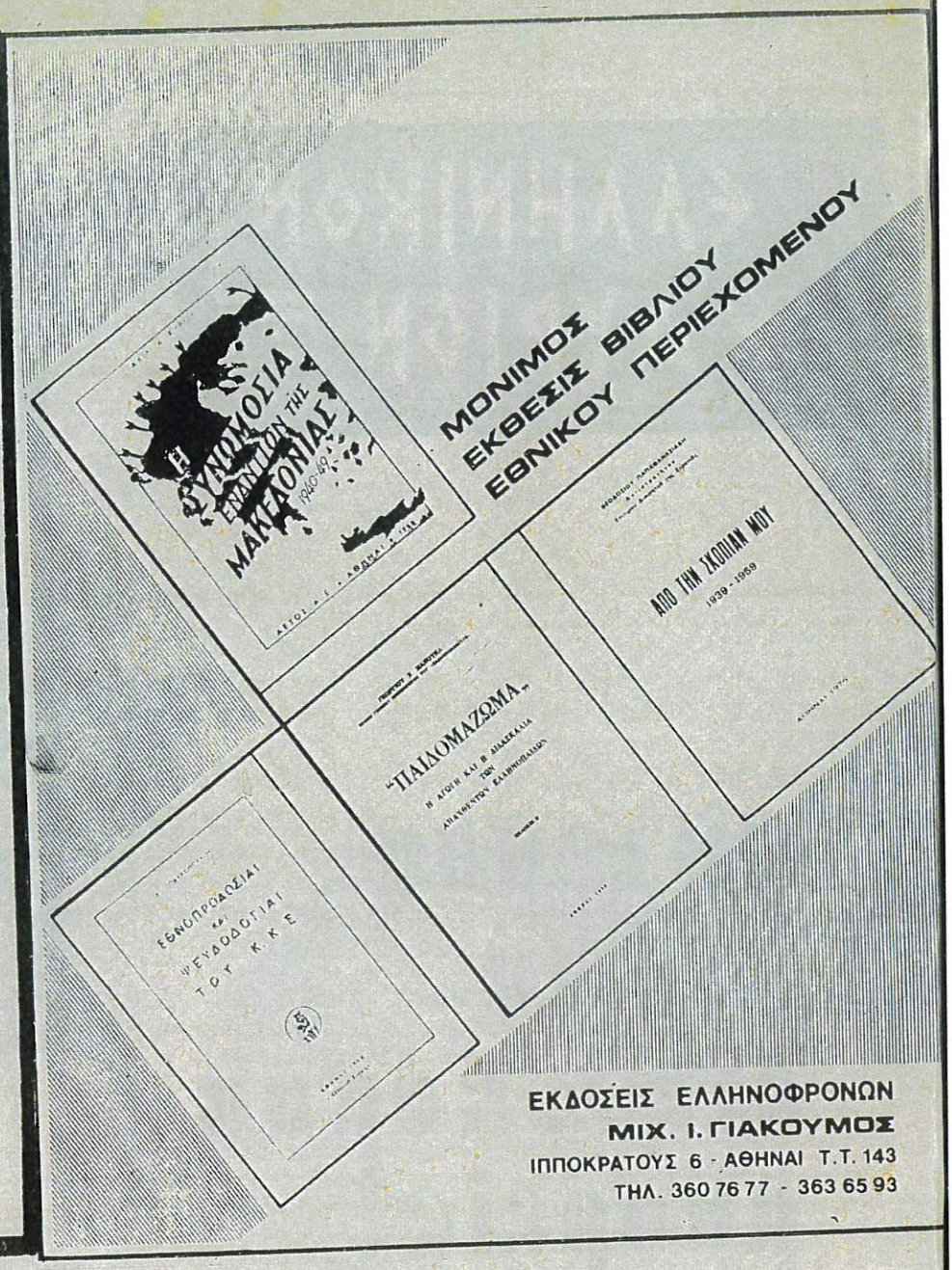

Τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ εἶναι ἡ ΔΙΚΗ σου φωνή

Ἀγαπητὲ Συναγωνιστά,

Ἂν, μετὰ τὴν μελέτη αὐτοῦ τοῦ τεύχους, διαπιστώσης ὅτι τὸ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ" εἶναι τὸ περιοδικὸ πού σὲ ἐκφράζει, τότε στὸ χέρι σου εἶναι νὰ αὐξήσης τὴν κυκλοφορία του.

Σύστησέ το σὲ φίλους σου, διάθεσέ το σὲ γνωστούς σου, ἐπιδίωξε νὰ τοὺς ἐγγράψης συνδρομητές.

Τὸ "Ε.Α", δὲν ἔχει ἄλλους πόρους ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συνδρομή σου.

"ΕΑ" θέλει τὴν ὑποστήριξί σου

στὸν ΑΓΩΝΑ του

Ἀπόψεις σέ ἰδεοπολιτικά θέματα

ΠΑΛΙ, ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ (;) ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

29.1.1981

Κύριε Διευθυντά,
στό ὑπ' ἀριθμ. 36 τεύχος ἀναδημοσιεύσατε ἐπιστολήν μου εἰς ἐφημερίδα τοῦ Τορόντο, μέ τήν ὁποία προσέφερα 5.000 δολ. εἰς ὁποιον προσκομίση βεβαίωσιν ὅτι φονεύθηκε φοιτητής ἡ σπουδαστής εἰς τό Πολυτεχνεῖο τό 73. Ἐκ λάθους τό σήμα τοῦ δολλαρίου πού εὑρίσκετο μπροστά ἀπό τόν ἀριθμό 5.000 ἐθεωρήθη ὡς ὁ ἀριθμός 8 καί ἔτσι ἡ προσφορά μου ἔγινε 85.000 δολλάρια!

Βεβαίως, ὄχι τά 85.000 δολλάρια, ἀλλά οὔτε τά 5.000 διαθέτω. Δέν ὑπάρχει ὅμως οὔτε μία περίπτωσι στό δισεκατομμύριο νά ἀπαιτηθή νά πληρώσω αὐτό τό ποσόν, ἀφοῦ εἶναι δικαστικῶς ἀποδεδειγμένο πώς δέν ὑπάρχει νεκρός φοιτητής στό Πολυτεχνεῖο.

Παρ' ὅλα αὐτά δημιουργήθηκε ἡ ἐντύπωσις πώς εἶμαι μεγιστάνας καί κολυμπάω σέ δεξαμενές δολλαρίων. Αὐτό εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά ἀνοίξη μία ἀλληλογραφία μέ τόν κ. Κασνακίδη ἀπό τίς στήλες τῶν "Νέων Ἀνθρώπων" καί νά κατηγορηθώ ὅτι ἀρνοῦμαι νά ξοδεύσω λίγα δολλάρια γιά νά ἀποστείλω ἕνα εἰσιτήριο γιά τίς ΗΠΑ. Μά ἐν εἶχα διέθετα τόσα χρήματα θά ἐρχόμουν ἐγώ στήν Ἑλλάδα νά ἐπισκεφθώ τά συγγενικά μου πρόσωπα.

Θά παρακαλούσα κ. Διευθυντά, ὅπως ἀπό τίς στήλες τοῦ "Ε.Α". ἀναγραφοῦν τά πραγματικά περιστατικά ὥστε νά μή δημιουργοῦνται εἰς βάρος μου ἐντυπώσεις.

Εἰμαστε μεροκαματιάρηδες ἐμεῖς ἐδώ στή ξενητειά καί δέν μάς περισσεύουν τά χρήματα. Ὅταν μπορούμε ὅμως στέλνουμε μιά μικρή ἐνίσχυσι, ὅση μπορούμε, συμβολική, γιά νά μπορέσουν νά ἀντέξουν στά οἰκονομικά βάρη τά ἔντυπα ὅπως τό "Ε.Α.", γιατί ἐσεῖς μάς δίνετε κουράγιο. Ἄν δέν κινηθῆτε ἐσεῖς, ἐμεῖς σβήσαμε.

Κ. Χριστόπουλος
Καναδά

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

ΘΑ ΔΙΑΛΥΘΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ;

28.1.1982

Κύριε Καψάλα
Εἶναι ὁμολογουμένως ὑποχρέωσις, ὅταν μία πολιτεία ἐπιδιώκει νά λειτουργοῦν σωστά οἱ θεσμικοί αὐτῆς νόμοι, νά διέπωνται οἱ διαβιοῦντες ἐν αὐτῇ πολῖται, ἀπό ἀντικειμενικήν καί καλόπιστον κρίσιν, οὕτως ὥστε διά τῆς τοιαύτης ἀρχῆς, νά ἔχουν τήν δύναμιν καί τό σθένος νά κρίνουν κάθε σκέψι τῶν κυβερνώντων μέ θετικότητα.

Καί ἐναντι τῆς τοιαύτης ἀρχῆς θά μοῦ ἐπιτραπῆ νομίζω μέσω τῆς ὑμετέρας ἐκδόσεως, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως λόγω τῆς Ἐθνικῆς κατ' ἐξοχήν συνεπείας σας μοῦ ἐπιβάλλει νά σάς ἀπευθύνω ἕνα μέγα εὐχαριστῶ καί εὐχομαι νά διαδοθῆ μεταξύ τῶν νέων ἡ ἔκδοσίς σας, νά στηλιτεύσω ὅσα ἀτοπα συμβαίνουν.

Ἡ ἐπιδίωξις τῆς κυβερνήσεως νά ψηφισθῆ ὁ πολιτικός γάμος θίγει τό θρησκευτικό μας συναίσθημα. Ὁ ἀνδρας καί ἡ γυναίκα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἑνώνονται εἰς μία σάρκα καί ἡ ἕνωσίς αὐτή πού γίνεται συνειδητῶς ἀποκτά ἱερότητα. Τώρα μάς ὑποχρεώνει ἡ πολιτεία νά ἐλθουμε εἰς ἀντίθει μέ τήν Ἐκκλησία. Ὁ Ἑλληνικός λαός ὅμως, ἀπό τόν Βασιλέα του μέχρι τόν πιό ταπεινό, ἀνά τούς αἰώνες ἐπίστευσε καί ἦταν πλησίον τοῦ Θεοῦ. Ὅσας φοράς ἀπεμακρύνθη, ἡ δυστυχία εὑρισκε τόν λαόν μας.

Ὁμοίως καί μέ τήν μοιχείαν. Κατ' οὐσίαν τήν ἐπιτρέπει τώρα ἡ πολιτεία ἀφοῦ τή τιμωρεῖ ἐπειεικῶς καί ἐπαυσε νά θεωρῆται ἀξιόποινος πράξις. Παύει δηλαδή ὁ γάμος, διά τό Κράτος, νά θεωρῆται ἱερό μυστήριο. Ἀλλά λησμονοῦν πώς οὐδεῖς λαός, οὔτε ὁ Ρωσικός, μπόρεσε νά ζήση χωρίς θρησκείαν.

Ἀκόμη περισσότερο πού ὁ ἑλληνικός λαός δέν ξεχωρίζει τήν Πίστι ἀπό τήν Πατρίδα, στό ὄνομα τῶν ὁποίων ἀγωνίσθηκε πολλάκις διά νά ἀποκτήση τήν ἀνεξαρτησία του ἀπό τούς ἀλλόφυλους καί ἀλλόθρησκους ἐχθρούς.

Εὐχαριστῶ
Χρ. Γεωργούλας

@@@@@

24.1.1982

Ἐν μέσω πλήθους φίλων τῆς ΒΕΟ καί ἐκλεκτῶν προσωπικοτήτων καί ἀντιπροσώπων ἀπό τά διάφορα παραρτήματα της, ἐγένετο ἡ καθιερωμένη κοπή τῆς Βασιλόπιττας τήν 24.1.1982.

Παρ' ὅλον τό δριμή ψύχος πού ἐπικρατούσε ἡ ἐπιτυχία της ἦτο ἄνευ προηγουμένου.

Παρευρέθησαν μεταξύ τῶν ἄλλων καί οἱ ἑξῆς:

Ὁ στρατηγός Δημ. Προφίλης, οἱ ταξιαρχοι Νικητάκης, Κοτίνης. Ὁ πρόεδρος τοῦ πατρωτικοῦ συνδέσμου Καποδίστριας κ. Φ. Λιβιτσιάνος. Ὁ τέως δήμαρχος δικηγόρος κ. Βλαχόπουλος. Ὁ τέως διευθυντής τοῦ ΙΚΑ κ. Παπαδόπουλος. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ ΚΕΜΕ ταξιαρχος Η. Πετρόπουλος. Ὁ πολιτευτής τῆς ΒΕΟ κ. Π. Τζουμανίκας. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ΒΕΟ Ἔβρου πατήρ Ἰωάννης, κ.ἀ.

Ἐν ἀρχῇ ὁ ἀρχηγός τῆς ΒΕΟ κ. Ἀλέξ. Κουντουράς ἐχαιρέτησε τούς παρευρισκομένους καί τούς εὐχαρίστησε διά τήν παρουσία των, τονίσας ὅτι ὁ ἀριθμός των ἦτο ὑπέρτερος παντός προηγουμένου ἄλλων ἐκδηλώσεων. Ἡ παρουσία τόσου πλήθους δεικνύει ὅτι αὐξάνονται οἱ ὑποστηρικταί τοῦ Βασιλικοῦ θεσμοῦ.

Ἐν συνεχεία ἀπηύθυναν χαιρετισμόν καί ἐξέφρασαν τήν χαράν των ὁ ἐξαίρετος στρ. Δ. Προφίλης, ὁ πρόεδ. τοῦ Καποδίστρια κ. Φ. Λιβιτσιάνος, ὁ τέως δήμαρχος Π. Φαλήρου κ. Στ. Βλαχόπουλος καί ὁ πολιτευτής τῆς ΒΕΟ κ. Τζουμανίκας, καθώς καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ ΚΕΜΕ κ. Πετρόπουλος.

Ἐν συνεχεία ὁ ὑπογραφόμενος μετά ἀπό συγκινητικήν ὁμιλίαν ἐκάλεσε τούς παρευρισκομένους νά ζητωκραυγάζουν ὑπέρ τοῦ μεγάλου ἀπόντος Βασιλέως Κωνσταντίνου ἀφοῦ ἡ θέσις τῆς ΒΕΟ εἶναι ὅτι ὁ θεσμός τῆς Βασιλείας εἶναι σύμβολον ἐθνικῆς ἑνότητος καί ἰσχύος τοῦ ἔθνους μας καί ἀπηύθυνε ἔκκλησι πρός τούς πολιτικούς ἡγέτας πού σκέπτονται ἐθνικά νά συνενώσουν τίς δυνάμεις των διά νά ἀποκτήσωμε μίαν Ἑνιαίαν Ἐθνικήν ἡγεσίαν.

Ἀκολούθως ἡ Γεν. Γραμματεύς τῆς ΒΕΟ κ. Β. Σπαγκάκου ἀπήγγειλεν συγκινητικόν ποίημα ἀναφερόμενον εἰς τόν Βασιλέα Κωνσταντίνον. Τέλος ὁ ἐξαίρετος Κύπριος ἀγωνιστής καί μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς ΒΕΟ, συνεργάτης πολλῶν ἐφημερίδων κ. Μ. Ἱερόπουλος, μέ κατάλληλον συγκινητικήν ὁμιλίαν συνέγειρε τούς παρευρισκομένους.

Ἐν συνεχεία ὑπό τοῦ ἀρχιμανδρίτου πατρός Σπυρίδωνος καί τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς ΒΕΟ στόν Ἔβρο πατρός Ἰωάννου ἔκοπη ἡ βασιλόπιττα τό νόμισμα τῆς ὁποίας εὑρέθη εἰς τό τεμάχιον τοῦ Βασιλέως.

Ἡ ὡραία τελετή ἔληξε μέ τόν Ἐθνικόν Ὕμνον καί τόν ὕμνον τῆς ΒΕΟ, ἐντός τῆς αἰθούσης εἰς τούς τοίχους τῆς ὁποίας ἦτο ἀνηρτημέναι ἑλληνικαί σημαίαι καί φωτογραφίαι τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας.

Παρευρέθη ἐπίσης ὁ ἐξ Ἀμερικῆς πρωτοσβύτερος κ. Γ. Κασελάκης.

Χρύσανθος Γ. Γεωργούλας
Ζαγορίων 2
Ἀθήναι (222)

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Τό ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ
ὑπηρετεῖ τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Ἀπόψεις σέ ἰδεοπολιτικά θέματα

ΠΟΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΙ

12.12.1981
Ἐνταύθα

Κύριε διευθυντά,

Ἀγοράζω ἐπί σειράν ἐτῶν ἀπό τά περίπτερα τό ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ τό ὁποίον διαβάζω μετά μεγάλης προσοχής.

Χάνετε ὅμως πολύτιμον χρόνον μέ τούς παλαιοκομματικούς γράφοντας βιογραφικά τους σημειώματα, μάλλον τούς διαφημίζετε.

Ἀφού αὐτοί οἱ κύριοι ἐστάθησαν ἀγνώμονες ἐπί 40 ὁλόκληρα ἔτη πρός τόν ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ ὁ ὁποίος ΖΗ ΣΑΝ ΙΔΕΑ στίς ψυχές τῶν ἀγνῶν Ἑλλήνων, καλόν θά εἶναι νά τούς ἀφήσετε ἡσύχους νά κοιμηθοῦν ὅπως ἔστρωσαν ἐν τόπῳ χλοερῷ.

Προβάλλετε εἰς τό ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ τά προβλήματα τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ἡ ὁποία διψᾶ γιά ἀλήθεια, ὥστε ὑπερήφανα νά εὑρίσκη ἀνταπόκρισιν καί νά καταστῇ τό περιοδικόν ἡ κυψέλη τῶν νέων μας, τούς ὁποίους ἅπαντες ἀγνόησαν μέχρι σήμερα

Μετά τιμῆς
Νικ. Μ.

Υ.Γ. Εἰς προηγούμενο τεύχος παραθέσατε ἀπόσπασμα ἐφημερίδος ἡ ὁποία ἀποκαλοῦσε ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΝ γνωστόν πολιτικόν.

Γιατί ἄραγε ἔγραψε μόνον γιά ἕνα ὅτι εἶναι ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΟΣ;

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

ΕΝΑΣ ΚΟΥΚΟΣ ΔΕΝ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

25.1.1982
Σικάγο-ΗΠΑ

Ἀγαπητέ κύριε Καψάλα
Χρόνια Πολλά.

Σοῦ ἐσωκλείω μιά μικρή ἐπιταγή καί εὐχομαι ἡ Πατρίς νά ἐλευθερωθή ἀπό τά δεσμά της αὐτόν τόν χρόνο.

Φίλε μου εἶμαι ἀπογοητευμένος μέ τήν ἀναισθησία τῶν ἀνθρώπων τῆς λεγομένης δεξιάς παρατάξεως. Ἐδώ ἔχω μείνει τελείως μόνος. Γράφω προκηρύξεις (χρησιμοποιώντας καί ἀπό τά δικά σου περιοδικά ὑλικό), βγάζω φέϊγ-βολλάν, τά διανέμω ὅλα δωρεάν.

Μπράβο Χαλέα, ἀκούω συνέχεια, ἀλλά ὅλοι ὁμως θέλουν νά κάθωνται στά παρασκήνια. Μακάρι νά εἰμουνα σέ θέσι νά ξεσκεπάσω ὅλων τίς βρωμιές.

Συνεχίσατε φίλε μου τόν ἀγῶνα.
Η ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΤΟ ΑΞΙΖΕΙ.

Ἀδελφικά
Δ. Χαλέας

Σημ. "Ε.Α.": Παρ' ὅλο πού ἦταν προσωπική ἡ ἐπιστολή, προτιμήσαμε νά τήν δημοσιεύσουμε γιατί ὁ κ. Δ. Χαλέας θίγει ἕνα σοβαρό γενικώτερο πρόβλημα.

Λυπούμεθα μόνο πού ἔχουμε τόσο λίγο χώρο στό "Ε.Α." ὥστε δέν μπορούμε νά ἀναδημοσιεύσουμε τά φυλλάδια πού ἐκδίδει ὁ κ. Χαλέας. Ἴσως στό μέλλον.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Σημ. "Ε.Α.": Ἐπιστολές πού ἔχουν ληφθῆ καί ἀναφέρονται εἰς τήν μελέτη τοῦ κ. Κ. Πλεύρη "Πολιτιστικόν Ἔπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ" δέν κατέστη δυνατόν νά δημοσιευθοῦν εἰς αὐτό τό τεύχος, λόγω ἀπουσίας τοῦ συγγραφέως. Θά δημοσιευθοῦν εἰς τό ἑπόμενον μαζί μέ τίς ἀπαντήσεις του.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἀγαπητέ κ. Καψάλα,

Παρετήρησα εἰς τά παλαιά τεύχη πού πῆρα πρίν λίγες μέρες τό ἑξῆς (τεύχος 9ον, 2/1979):

Ἡ μετάφραση, ἀπό τήν κ. Μπουρμπούλη (σημ. "Ε.Α.": πρόκειται γιά τό ἔργο τοῦ Dakin ἀναφερόμενο εἰς τόν Μακεδονικό ἀγώνα, τό ὁποίο σχολιάσαμε εἰς ἐκεῖνο τό τεύχος) βλέπω ὅτι ἔγινε σέ ἀρχαΐζουσα καί ἑπομένως δέν πρέπει νά παρεξηγεῖται ἡ μετάφρασις τῆς λέξεως BAND σέ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ἀν καί ἀφού καί οἱ εὔποροι τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας εἶχαν διαιρεθῆ σέ συμμορίας δέν βλέπω γιατί "σκίζεται" ὁ Πανελλήνιος Σύλλογος Μακεδονομάχων.

Βέβαια καλό θά ἦταν ἡ κ. Φωτ. Μπουρμπούλη νά μετέφραζε τήν ἀγγλικήν λέξιν σέ ΕΝΟΠΛΟΣ ΟΜΑΣ, ἀλλά ἀφού δέν τό ἔκανε τί πρέπει νά γίνη; Ἀκόμα πιό καλό θά ἦταν νά ἔγραφε ἀντί συμμορίαι, ΟΜΑΔΕΣ.

Ἐάν ἔγραφε ὁ DAKIN, BANDITS τότε θά εἴχαμε τήν ἔννοιαν τῶν ΛΗΣΤΩΝ.

Πάντως ἡ λέξις ἔχει ἀρχαία ρίζα (ΦΑΝΕΙΝ, Γοτθικό BANDWA πού σημαίνει καί λάβαρο).

Δέν φαντάζομαι ἡ κ. Μπουρμπούλη νά μάς μετέφραζε τήν πρότασιν A BAND OF PATRIOTIC LADIES WHO MADE CLOTHING FOR THE SOLDIERS σέ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ κ.λπ. Θά ἦτο γιά δέσιμο.

Τελικῶς τί ἀποτελέσματα εἶχαν οἱ ἐνέργειες τῶν Μακεδονομάχων; Δέν ἐπανήλθε τό "Ε.Α.".

Παρετήρησα ὅτι ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ DAKIN δέν μετεφράσθη αὐτολεξεί. Θά ἔπρεπε νά ἦτο Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Φιλικώτατα
Νικ. Χ. Κασνακίδης

Σημ. "Ε.Α.": Κατ' ἀρχήν νά ἐνημρώσουμε τούς νέους ἀναγνώστες μας περί τίνος πρόκειται.

Τό Ἵδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου (ΙΜΧΑ) ἐξέδωσε τό 1966 τό Βιβλίο τοῦ D. Dakin: The Greek Struggle in Makedonia (1897 - 1913) "Ὁ Ἑλληνικός ἀγών εἰς τήν Μακεδονία". Τό 1978 τό βιβλίο ἐξεδόθη εἰς τήν Ἑλληνικήν ὑπό τοῦ ΙΜΧΑ, μέ μετάφρασιν τῆς κ. Φ. Μπουρμπούλη καί πρόλογον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΜΧΑ, καθηγητοῦ κ. Κ. Μητσάκη.

Τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ὅταν ἀφού ἐτυπώθηκε τό βιβλίο (μέ κόστος κατ' ἐκτίμησιν περί τό 1 ἑκατ. δρχ. τοῦ 1978) διαπιστώθηκε πώς ὁ συγγραφεύς ἀναφερόμενος εἰς τά Ἑλληνικά ἀνταρτικά σώματα τά ἀπεκάλει ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ.

Ἀλλά, ὅπως γράψαμε καί στό 9ο τεύχος, "συμμορία σημαίνει τήν ὁμάδα ἀνθρώπων πού ἐνεργοῦν παράνομα καί ἀνήθικα. Συμμορία εἶχε ὁ Ἀλ Καπόνε, συμμορίτες ἦσαν οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τό 1946-49".

CAMPAIGNS AND DIPLOMACY, 1905

1. The Greek Bands in 1905 221
2. The Bands of Vardas in Western Macedonia 223

7. *Βάρδας καὶ Μακρῆς*

Ἡ θέσις τοῦ Μελᾶ ὡς διοικητοῦ τῶν ἑλληνικῶν συμμοριῶν ἐν τῇ δυτικῇ Μακεδονίᾳ ἀνελήφθη ὑπὸ τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου του ἀξιωματικοῦ Κατε-

κρῆς, Γύπαρης καὶ Καούδης εἶχον παραμείνει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, δρᾶ-

Ἀπόψεις σέ ἰδεοπολιτικά θέματα

Συμμορίες ἀποκαλοῦμε ἐπίσης τίς ὁμάδες τῶν Σλάβων πού ἐλυμαίνοντο τήν Μακεδονία κατ' ἐκείνη τήν ἐποχή. Ἄν δώσουμε καί αὐτή τήν ὀνομασία στούς Ἕλληνες Μακεδονομάχους, τότε τούς ἐξομοιώνουμε μέ τούς Σλάβους καί ὁ Μακεδονικός Ἀγών στερεῖται ἠθικῆς δικαιώσεως, ἀφοῦ θά πρόκειται περί ξεκαθαρίσματος λογαριασμῶν δύο ἀλλοφύλων μέν ἀλλά τῆς αὐτῆς ποιότητος ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ.

Τό πρόβλημα δέν εἶναι ἄν ἡ ἀγγλική λέξις ἀποδόθηκε σωστά ἤ ὄχι. Ἀλλά τό ὅτι οἱ ἀλλοδαποί διαβάζουν "ΣΥΜΜΟΡΙΑ", ὅρος πού ἀποδίδεται καί στούς Σλάβους καί στούς Ἕλληνες.

Τό ἴδιο καί μέ τήν Ἑλληνική ἔκδοσι. Ἐνώ ἐπί δεκαετίες ὑποστηρίζει ὁ Ἑλληνισμός πώς οἱ Μακεδονομάχοι ἦσαν πατριῶται ἀγωνισταί τῆς ἀπελευθερώσεως ἑλληνικῶν ἐδαφῶν καί χρησιμοποιεῖ γι' αὐτούς τήν ὀνομασία "ἀνταρτικά σώματα" ἤ "ἔνοπλες ἑλληνικές ὁμάδες" κ.λπ., ἔρχεται τώρα τό κατ' ἐξοχήν ἀσχολούμενο μέ τόν Μακεδονικό Ἀγώνα Ἑλληνικό Ἵδρυμα νά υἱοθετήση τήν ἄποψιν πώς ἐπρόκειτο περί ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ. Ἀλλά Συμμορίτες, μέ ὅλη τήν δυσφημιστική ἔννοια τοῦ ὅρου, ἀποκαλοῦνται οἱ Σλάβοι.

Νομίζουμε πώς ἦταν τεράστιο τό θέμα πού δημιουργήθηκε, ἰδίως μάλιστα σέ ἐποχή πού βυσσοδομοῦν ἐναντίον μας τά εἰς τήν ἀλλοδαπή ἀποκαλούμενα "Μακεδονικά σωματεῖα" τῶν Σλάβων.

Ἡ εὐθύνη δέν βαρύνει τόσο τήν μεταφράστρια, ἄν καί ὁ μεταφραστής εἶναι δεύτερος δημιουργός, καί θά ἔπρεπε νά ἀπορρίψη τό βιβλίο (ὄχι νά μεταφράση διαφορετικά τήν ἐπίμαχη λέξι, γιατί θά ἦταν στρουθοκαμηλισμός) ἔστω καί ἔχανε τήν ἀμοιβή της ἀπό τή μετάφρασι πού θά πρέπει νά ἀνήλθε σέ πολύ μεγάλο ποσόν.

Ἡ εὐθύνη βαρύνει κυρίως τόν τότε Διευθυντή τοῦ ΙΜΧΑ κ. Κ. Μητσάκη, πού ἄν καί προλόγισε τό ἔργο καί εἶναι αὐτός οὐσιαστικός ὑπεύθυνος, δέν ἀντελήφθη τί ἐξέδιδε.

Ἐν τέλει, πρίν προφθάσουν νά τεθοῦν εἰς κυκλοφορία τά βιβλία, ἐπολτοποιήθησαν. Οἱ ἁρμόδιοι ἐναγωνίως ζητοῦσαν νά τούς ἐπιστραφοῦν ὅσα ἐδώρισαν. Καί τό πράγμα θέ ἐκαλύπτετο ἐάν μερικά ἀντίτυπα δέν ἐπεφταν σέ χέρια ἐθνικιστῶν, ἐξ οὗ καί ἡ ἀποκάλυψις ἀπό τό "Ε.Α.", ἐνώ ΟΛΟΣ ὁ τύπος ἀδιαφόρησε. Ἤλθαμε σέ ἐπαφή μέ ἡμερήσια ἐφημερίδα ἡ ὁποία ἐνδιαφέρθηκε νά δημοσιεύση ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλά δέν ἐθεώρησε ἀρκετά τά ἀντίγραφα ἀπό τό βιβλίο πού τῆς στείλαμε καί μάς ζήτησε ὅλο τό βιβλίο, πράγμα πού δέν μπορούσαμε νά κάνουμε, ἀφοῦ ἦταν τό μοναδικό πού διαθέταμε.

Ἐξακολουθοῦμε νά θεωροῦμε ἀνοικτό τό θέμα, καί πλήν τῶν ἄλλων εὐθυνῶν, θά ζητήσουμε - ὅταν θάρθη ἐκείνη ἡ ὥρα - ἀπό τόν τότε Διευθυντή τοῦ ΙΜΧΑ νά ἐπιστρέψη τά χρήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πού ἐπολτοποιήθησαν.

"Ε.Α."

Ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη ζεῖ!

Ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη...βράζει!..

Καθημερινή ἐφημερίδα μάς πληροφορεῖ μέ ὁλοσέλιδο τίτλο ὅτι ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη ΒΡΑΖΕΙ. Γιατί ἄραγε; Μήπως βράζει ἀπό θυμό γιά τήν δολοφονία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας;

Πρός τούς ἀναγνώστες μας, πού μέ ἐπιστολές ἤ τηλεφωνήματα διαμαρτύρονται γιά τήν καθιέρωσι τῆς δημοτικῆς ἤ τόν θάνατο τῆς ὑπογεγραμμένης, πρέπει νά πούμε ἀπ' αὐτές τίς στῆλες, ὅτι δέν εἶναι ἡ δημοτική πού θά "θάψη" τήν γλῶσσα μας, ἐκτός καί ἄν παραδεχθοῦμε πώς ὁ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ καί ὁ Βασιλεύς ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ἦσαν...κρυπτοκουκουέδες, ἀφοῦ ἡ 4η Αὐγούστου ἔδωσε ἐντολή στόν Μανώλη Τριανταφυλλίδη νά γράψη τήν γραμματική τῆς δημοτικῆς καί στόν Μπαλή νά γράψη στή δημοτική τόν Ἀστικό Κώδικα (πού μετά ἀπό προσπάθειες διαπίστωσε πώς δέν εἶχε ἐλθει ἀκόμη ὁ καιρός).

Εἶναι παρεξηγημένη ἐθνικοφροσύνη νά ὑπεραμυνόμαστε κάθε τί πού ἀρνοῦνται οἱ ἀντίπαλοι. Νά καταδικάσουμε τίς ἀκρότητες, ΜΑΛΙΣΤΑ.

Ἐμεῖς πιστεύουμε πώς πρέπει πρώτα νά μάθουμε ΕΛΛΗΝΙΚΑ. Ἀδιάφορο ἄν εἶναι μέ ὑπογεγραμμένη ἤ ὄχι. Ἡ ἀπουσία τῆς ὑπογεγραμμένης δέν μάς μειώνει. Μάς μειώνει ὅμως τό ὅτι ὑποστηρίζουμε πώς ΒΡΑΖΕΙ ἡ Βασίλισσα. Διότι τό ΖΕΙ προέρχεται ἀπό τό ΖΕΩ, πού σημαίνει ΒΡΑΖΩ, ἐνώ τό ΖΗ προέρχεται ἀπό τό ΖΩ.

Ὑπάρχει μάλιστα καί μιά χαριτωμένη λαϊκή ἐκφρασι: "ζεῖ χύτρα, ζῆ φιλία". Ὅσο βράζει ἡ χύτρα, ἡ φιλία ζῆ.

Αὐτό δέν εἶναι λεπτομέρεια. Ὅπως δέν εἶναι λεπτομέρεια τό ὅτι τό "Ε.Α." ἀγωνιζόταν γιά τήν ΑΜΝΗΣΤΙΑ τῶν ἀξιωματικῶν, ἐνώ πλείστα ὅσα σωματεῖα, κόμματα καί ἐφημερίδες τῆς δεξιάς, ἀγωνίζονταν γιά τήν ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ!..Ἐμεῖς δηλαδή ἐπιδιώκαμε νά ἀποφυλακισθοῦν οἱ ἀξιωματικοί, ἐνώ πολλοί ἀπό τούς ἀστούς, ὑποστηρικτάς τῆς "βαρείας", ζητοῦσαν νά ἐπιτραπῆ στούς ἀξιωματικούς νά εἶναι ΑΓΑΜΟΙ!..

Διότι ἀμνηστΕΙα (μέ ΕΙ) σημαίνει ὄχι μνηστεία!

Ἄν καί αὐτό εἶναι λεπτομέρεια τότε νά ἀναφερθοῦμε καί σέ ἄλλο τραγελαφικό. Στό ὅτι μάς πληροφορεῖ κανείς πώς ὁ κύριος Χ "παντρεύθηκε". Ἀλλά, παντρεύομαι (ἀπό τό "ὑπανδρεύομαι") σημαίνει περίπου "τίθεμαι ὑπό ἀνδρός". Ἐ! πώς εἶναι δυνατόν ὁ λεβέντης καί "μουστακαλής" κ. Χ. στά καλά καθούμενα νά θεωρῆται "ἀδελφή" καί νά παντρεύεται μέ ἄνδρα; Διότι ἄν τό ἕτερον ἡμισύ του ἦταν γυναίκα θά λέγαμε ὅτι "νυμφεύθηκε". Καί μέ τήν εὐκαιρία καλό θά ἦταν νά ἐπικρατήση καί γιά τή γυναίκα (πού ἀπό ἀπό πολλά χρόνια ἐπαψε νά εἶναι ἀντικείμενο) αὐτή ἡ ἔκφρασι, ἀφοῦ στήν ἑλληνική ὑπάρχει καί ὁ "νυμφίος" καί ἡ "νύμφη".

Γράφοντας αὐτά δέν ἐννοοῦμε πώς ἐμεῖς γνωρίζουμε Ἑλληνικά καί οἱ ἄλλοι ὄχι. Ἁπλῶς ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι ἔχουμε ἄγνοια καί προσπαθοῦμε νά διδαχθοῦμε.

Θεωροῦμε πώς ἐκεῖ εἶναι τό πρόβλημά μας. Νά μάθουμε σωστά τά Ἑλληνικά. Τότε θά παύσουμε καί νά παπαγαλίζουμε τίς ξένες λέξεις πού παρεισέφρησαν στή γλῶσσα μας. Ἡ κ. Φ. δέν θάλεγε μέ ὕφος ὅτι εἶναι ἰδιοκτήτρια "μπουτίκ", ἐάν γνώριζε πώς ἡ λέξι "μπουτίκ" εἶναι παραφθορά τῆς ἑλληνικῆς "ἀποθήκη"!.

Οὔτε ὁ "διανοούμενος" κ. Υ. θά μάς ἔλεγε ὅτι ὁ "κεφτές" εἶναι τουρκική λέξι, ἐάν γνώριζε πώς προέρχεται ἀπό τό "κόπτω".

Οἱ κομματικές συγκρούσεις μάς ἀποπροσανατολίζουν. Ἀσχολούμαστε μέ τόν κ. Χαραλαμπόπουλο πού ἔχασε τό παλτό του, καί ἀδιαφορούμε πού οἱ Ἕλληνες ΧΑΝΟΥΜΕ τήν πολιτιστική μας ταυτότητα.

Πέρα ἀπό τά κόμματα, πέρα ἀπό τίς ὁμάδες συμφερόντων, ὑπάρχει ἡ ΕΛΛΑΔΑ. Ἄς φροντίσουμε νά τήν ὑπηρετήσουμε γιά νά ΖΗΣΗ κι ὄχι νά ΒΡΑΣΗ!

Στήν σελίδα 13 δημοσιεύουμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό λόγο τοῦ Ι. Μεταξᾶ: "Ἄνευ πνευματικῆς ἐπικρατήσεως οὐδείς ὑλικός ἀγών δύναται νά ὑπάρξη, οὔτε δύναται νά ἔχη διάρκειαν".

ειδησεις * σχολια * επικαιροτης

Μετά από 50 χρόνια συνεχούς διακυβερνήσεως της χώρας υπό της Δεξιάς, την βλέπουμε τώρα νά παρουσιάζη σημεία αποσυνθέσεως. Ίσως αναμένει νά αναγεννηθή εκ της τέφρας της.

Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, επαληθεύωνται οι εκτιμήσεις μας σχετικώς μέ τόν ρόλο τών αστικών συντηρητικών κομμάτων.

Καί κατ' αρχήν εις ότι αφορά τήν έλλειψιν ιδεολογικών δεσμών μεταξύ τών οπαδών, ψηφοφόρων καί ακολουθούντων της Δεξιάς. Υπήρχε ή εντύπωσις εις τόν λαόν ότι ή πλειονότης του (καί όλοι οί αποκαλούμενοι εθνικόφρονες) διαπνέεται υπό υψηλών ιδανικών πρός τήν Πατρίδα, τήν Οικογένεια, τήν Θρησκεία καί πώς θά εμάχετο διά τήν υπεράσπισίν των. Δυσαρεστούσαμε πολλούς όταν υποστηρίζαμε πώς ή πλειονότητα δέν διαπνέεται από ΟΥΔΕΝΑ υψηλό ιδανικό, πλήν εάν τό ΡΟΥΣΦΕΤΙ θεωρηθή ότι μπορεί νά υποκαταστήση αιώνιες καί ακατάλυτες αρχές.

Πολιτικοί καί εκλογείς ζούν μέσα εις ένα ψέμμα. Καί κοροϊδεύουν εαυτούς καί αλλήλους όταν μέ τίς μεγαλόστομες διακηρύξεις περί ανάγκης θυσιών διότι ή Πατρίς διέρχεται.. κ.λπ., κ.λπ. επιχειρούν νά κρύψουν τήν πραγματικότητα.

Περί ποίας Πατρίδος πρόκειται όταν ο καθείς κάνει ό,τι μπορεί γιά νά κατακλέψη, νά τήν δυσφημήση, νά τήν γελοιοποιήση, νά τήν εκμεταλλευθή; Ρωτούμε τούς καλοπίστους. ΑΝ στόν Γράμμο δέν ενικούσε ο Στρατός, αλλά οί Συμμορίτες, πόσοι από τούς σημερινούς "εθνικόφρονες" θά ήσαν αστοί καί πόσοι κομμουνιστές; Εμείς πιστεύουμε πώς οί "εθνικόφρονες" θά ήσαν σπάνιο μουσειακό είδος. "Πατείς με, πατώ σε" θά έτρεχαν στίς κομμουνιστικές ΚΟΒες γιά νά πάρουν τήν μαγική ταυτότητα του μέλους του Κόμματος. Τό είδαμε αυτό μέ τήν μεταστροφή τών "χουντικών" σε αντισταστιακούς καί δημοκράτες. Τό είδαμε επίσης μέ τήν αποκήρυξι της Νέας Δημοκρατίας καί τήν ένταξι στό ΠΑΣΟΚ μόλις εφάνη πώς τό τελευταίο θά καταλάβη τήν εξουσία. Περί ποίων ιδανικών ομιλούμε λοιπόν;

Επί 8 χρόνια τελείται κατά μήνα Δεκέμβριο μνημόσυνο γιά τούς σφαγιασθέντας εις τού Μακρυγιάννη. ΤΡΙΑ εκατομμύρια κατοίκους αριθμεί ή πρωτεύουσα καί είναι ζήτημα εάν κατ' έτος παρευρίσκοντο 1.000 - 2.000 Έλληνες καί αυτοί βεβαίως Εθνικισταί τούς οποίους ή αστική Δεξιά δέν εδίσταση εφέτος νά ύβρίση διά νά αποδείξη τήν δημοκρατικότητά της. Τό 40% όμως της Αττικής θεωρούνται "εθνικόφρονες". Πού είναι λοιπόν; Όταν διακηρύσσουν πώς είναι πρόθυμοι νά πεθάνουν διά τήν Πατρίδα των, προξενούν ίλαρότητα καί θυμηδία, αφού τήν ίδια στιγμή δέν θυσιάζουν ένα κυριακάτικο πρωϊνό καί 20 δρχ. γιά τά εισιτήρια του Αστικού!

Τό ίδιο καί στό Μελιγαλά, στόν Φενεό, στό 5/42, στό Κιλκίς. Εις τά μνημόσυνα τών θυμάτων πού ανέρχονται εις 7.500 μόνο στό Κιλκίς, δέν προσέρχονται ΟΥΤΕ οί συγγενείς τών νεκρών!

Θά ακούσης όμως στά καφενεία τών χωριών της Μεσσηνίας, της Κορινθίας, του Κιλκισίου ή του Έβρου, συγκινητικές διακηρύξεις. Η Ελλάδα μας κινδυνεύει. Η Θρησκεία μας. Η Οικογένεια. Η Σημαία. Φταίνε οί κομμουνιστές, φταίνε οί αναρχικοί. Φταίνε οί κυβερνήσεις. Μόνον οί εθνικόφρονες δέν φταίνε. Αυτοί είναι "πατριωταράδες" καί διωρίσθησαν φύλακες του πατριωτισμού. Διότι έτσι εδιωξαν από τίς θέσεις τους του "απάτριδες" γιά νά τίς κατλάβουν οί ίδιοι. Διότι έτσι εγιναν τά παιδιά τους αξιωματικοί στό Στρατό καί οί κόρες τους εργάζονται στό Δημόσιο.

Η "εθνικοφροσύνη" ήταν μέχρι πρό τινος τό πιό ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ σ' αυτό τόν τόπο. Οποιοσδήποτε αλήτης μπορούσε νά καθωρίση τό μέλλον τών συνελλήνων του. Γιά ένα "πεντακοσάρικο" ήταν πρόθυμος νά "ψιθυρίση" στίς Αρχές ότι ο συγχωριανός του φορούσε κόκκινες κάλτσες ή ότι δέν έλεγε κάθε πρωΐ στήν προσευχή του "Θεούλη μου, φύλαγε από κάθε κακό τόν Κέννεντυ καί τόν Φράνκ Σινάτρα", πού ήταν ο μυστικοσύμβουλός του.

Στό όνομα της εθνικοφροσύνης ο Παναγιωτάκης Κανελλόπουλος υπέγραφε θανατικές καταδίκες τό 1949 γιά νά δηλώση σήμερα πώς έκανε λάθος. Στό όνομα της εθνικοφροσύνης ο τότε πρωθυπουργός κ. Καραμανλής καί ο κ. Αβέρωφ υπέγραψαν τίς συμφωνίες Ζυρίχης. Στό ίδιο όνομα ανέχθησαν τούς βασανισμούς Ελλήνων στήν Πόλι τό 1956 καί στή Κύπρο τό 1974.

Στό όνομα της Θρησκείας ο Παττακός εβγαλε τόν Σταυρό από τήν Σημαία. Στό όνομα της Θρησκείας ο Παττακός προσπάθησε νά στείλη τόν Μητροπολίτη Φλωρίνης κ. Αύγουστίνο Καντιώτη στό Ψυχιατρείο. Στό όνομα της Θρησκείας τά Ελληνόπουλα αγνοούν ποιός είναι ο Προμηθέας ή ο Αντίοχος, ενώ γνωρίζουν τά 12 παιδιά του Ιακώβ καί χαίρονται πού ο Εβραίος Δαβίδ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ τόν Έλληνα Γολιάθ. Στό όνομα της Θρησκείας ή Κυβέρνησις τών εθνικοφρόνων της Ν.Δ. προστάτευσε τούς Ιεχωβάδες, απαγόρευσε θρησκευτικά συνθήματα πού ενοχλούσαν τούς Ραββίνους, εβγαλε από τήν Λειτουργία της Μεγ. Εβδομάδος ψαλμούς πού εθιγαν τόν Σιωνισμό.

Στό όνομα της Οικογένειας ο κ. Παπαδόπουλος διά νόμου, πού ίσχυσε ΜΟΝΟΝ δι' αυτόν καί διά ΜΙΑ μόνον ήμέρα

φύτευσε κι ἐσύ ἕνα ... κόμμα. μπορεῖς!

ἐχώρισε τὴν σύζυγόν του. Στὸ ὄνομα τῆς Οἰκογενείας πολιτικὸς ἐκινδύνευσε νὰ σκοτωθῆ σὲ καυγὰ μὲ συνάδελφό του γιὰ τὰ μάτια τῆς ὡραίας κυρίας τοῦ δευτέρου. Στὸ ὄνομα τῆς Οἰκογενείας ἄλλος πολιτικὸς ἐπυροβολήθη ὑπὸ μανομένου συζύγου καὶ ἀνεκοινώθη πὼς ἐπρόκειτο περὶ ἀτυχήματος. Στὸ ἴδιο ὄνομα ἐκαλύφθη ἡ δολοφονία τῆς συζύγου ἐφοπλιστοῦ, ἐνὼ οἱ ἀνταλλαγὲς συζύγων δύο ἐφοπλιστῶν δὲν συγκίνησαν τὴν κοινὴ γνώμη.

ΟΛΑ αὐτὰ καὶ χιλιάδες ἄλλα ἀπὸ ἐπώνυμους ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΕΣ ἐγίναν. Οὔτε ἀπὸ κομμουνιστὲς, οὔτε ἀπὸ ἀναρχικούς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὰ λέμε, ἀν θέλουμε νὰ αὐξήσουμε τὴν κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ. Πρέπει νὰ λέμε μόνο ὅσα κάνουν οἱ κομμουνιστὲς. Καὶ νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ ἐπίθετα ἐντυπωσιακὰ γιὰ νὰ νοιώθουν ἀγαλλίασι οἱ "ἐθνικόφρονες" τὴ σταγμὴ ποὺ ξοδεύουν ΔΕΚΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ σὲ γαρδένιες γιὰ τὴν "καλλιτέχνιδα", δραχμὲς ποὺ ἀφαιροῦν ἀπὸ τὴν ἐφορία (δηλαδὴ ἀπὸ τὸν λαὸ) ἢ ἀπὸ τὸν μισθὸ τῶν ὑπαλλήλων τους.

Τὸ ΠΟΙΟΙ εἶναι οἱ κομμουνιστὲς καὶ τὸ ΤΙ ἐπιθυμοῦν εἶναι γνωστό. ΠΟΙΟΣ ὅμως τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἐργάζωνται ἐλεύθερα γιὰ τὴν μπόλσεβικοποίησι τῆς Ἑλλάδος; Ποιὸς ἔκλεισε στὴ φυλακὴ ἀξιωματικοὺς καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὴν πόρτα τῆς Βουλῆς στὸν Φλωράκη; Ποιὸς ἔκανε ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ Σκυλίτση στὶς ἐκλογὲς τοῦ Πειραιώς; Δὲν ἦταν οἱ Ἐθνικόφρονες; Δὲν ἦταν οἱ Ἐθνικόφρονες κ.κ. Στράτος καὶ Στεφανόπουλος (ποὺ μᾶς παρουσιάζονται καὶ ἀκροδεξιοὶ) αὐτοὶ ποὺ ὑπέγραψαν τὴν ἐπιστροφὴ δεκάδων χιλιάδων συμμοριτῶν ἀπὸ τὸ παραπέτασμα; Δὲν ἦταν ὁ κ. Ἀβέρωφ ἐκεῖνος (ἄλλος δεξιὸς κι αὐτός) ποὺ μέσα στὴ Βουλὴ δήλωσε πὼς διατηρεῖ φακέλλους στὸ στρατὸ γιὰ νὰ μὴ γίνωνται ἀξιωματικοὶ τὰ μέλη τοῦ ΕΚΚΕ καὶ τῆς "4ης Αὐγούστου"; Οἱ νέοι τῆς ΦΕΠ ἐνόχλησαν τὸν κ. Ἀβέρωφ (ποὺ βέβαια ἐγίναν σχεδὸν ὅλοι ἀξιωματικοὶ, γιατὶ κάτω ἀπὸ τὸν κ. Ἀβέρωφ ὑπῆρχαν παλληκάρια) καὶ δὲν τὸν ἐνόχλησε ποὺ σηκώνει τὴ σημαία τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ τὴν ὥρα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ πείση οὔτε τὴν ἴδια του τὴν κόρη - ἐπώνυμο στέλεχος τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἐθνικόφρονες δὲν εἶναι οἱ δημοσιογράφοι τῆς "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ" ποὺ ἔγραψε ὅτι ΕΚΤΕΛΕΣΘΗΚΕ ὁ Μάλλιος; Ἐθνικόφρονες δὲν ἦσαν αὐτοὶ ποὺ ΕΔΙΩΞΑΝ 110.000 Ἕλληνες ὡς χουντικοὺς (ἐνὼ τὼρα διαμαρτύρονται ποὺ ἔχασαν τὶς θέσεις ποὺ παρανόμως κατέλαβαν;). Ἐθνικόφρονες δὲν ἦσαν αὐτοὶ ποὺ διέλυσαν τὰ Πανεπιστήμια; Ἐθνικόφρονες δὲν ἦσαν αὐτοὶ ποὺ "ἐφτιαξαν" τὴ συνωμοσία τῆς "πυτζάμας" ἢ οἱ νέοι τῆς ΟΝΝΕΔ ποὺ ὑπέγραφαν κείμενα μαζὶ μὲ τὴν ΚΝΕ; Ποιοὶ τέλος πάντων ἔστεισαν τὸ κεφάλι τοῦ Σβορώνου στὸ Πολυτεχνεῖο; Ποιοὶ κατέθεσαν στεφάνι στὴ φωτογραφία τῆς "Ἠλένας"; Ποιοὶ ἄφησαν νὰ γκρεμισθῆ τὸ ἄγαλμα τῆς Φρειδερίκης στὴν Πίνδο; Ποιοὶ ἐπέτρεψαν νὰ βεβηλωθῆ τὸ ἄγαλμα τοῦ ΜΕΤΑΞΑ; Ποιοὶ ἐπρόδωσαν τὴν ψῆφο τῶν ὀπαδῶν τῆς Ε.Π.; Ποιοὶ συμμάχησαν μὲ τοὺς κομμουνιστὲς στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς γιὰ νὰ ἡττηθοῦν οἱ "χουντικοί"; Ποιοὶ ἔβγαλαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ; Ποιοὶ ἔφεραν τοὺς Ρώσους στὸ Νεώριο; Ποιοὶ διόγκωσαν τὸ ἀνταδυτικὸ κλίμα; Ποιοὶ ἄλλαξαν τὸ πολίτευμα;

Δὲν ἦσαν ἄστοι ἐθνικόφρονες ὅλοι αὐτοί; Ἢ μήπως ἐθνικόφρονες εἶναι μόνο τὸ 1,7% τοῦ Μαρκεζίνη;

Ἂς μὴ κοροϊδευόμαστε ἄλλο. Ἂν θέλουμε πραγματικὰ νὰ ἀλλάξουμε κάτι σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ἂς δοῦμε πρῶτα μέσα μας. Νὰ γνωρίσουμε ἐπὶ τέλους τοὺς ἑαυτούς μας. Νὰ διαπιστώσουμε πὼς μᾶς περισσεύει ὁ καιροσκοπισμὸς καὶ ἡ ἰδιοτέλεια.

Τότε, θὰ δυνηθοῦμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τοὺς σωτῆρες μας. Ἀπὸ τοὺς 15 δηλαδὴ "ἀρχηγοὺς" καὶ τὰ "ἐπιτελεῖα" τῶν κομμάτων, κομματιδίων καὶ ἀποκομμάτων ποὺ κινοῦνται στὸ χῶρο τῆς Δεξιᾶς καὶ ποὺ ἀναμένουν καὶ τὸν τυπικὸ θάνατο τῆς Ν.Δ. γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσουν.

Οἱ ἀρχηγοὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς. Ἂν φωνάξη κανεὶς στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν: "Ἀρχηγὲ" ἢ "κ. Πρόεδρε", θὰ γυρίσουν οἱ μισοὶ Ἀθηναῖοι. Ὅλοι βεβαίως ἀγωνίζονται "διὰ τὴν Πατρίς". Ὅλοι εἶναι ἕτοιμοι νὰ θυσιασθοῦν "διὰ τὴν Πατρίς". Καὶ φυσικά, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς - πόσοι; - ἐκμεταλλεύονται "τὴν Πατρίς".

Σοβαρευθῆτε κ.κ. Ἀρχηγοὶ καὶ Πρόεδροι. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Πατρίδα διαφαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ ὄχι ἀπὸ τὶς πομπώδεις φράσεις σας. Ἡ Ἑλλάδα ἴσως δὲν ἔχει περιθώρια ἀντοχῆς σὲ νέους πειραματισμούς.

Ἡ ἵδρυσις ἑνὸς κόμματος ἀπαιτεῖ νὰ πληροῦνται ὡρισμέναι προϋποθέσεις. Τὴν ὑπαρξι Ἡγέτου, Στελεχῶν, Ἰδεολογίας, Χρήματος. Ἀπὸ αὐτά, τὰ 15 κόμματα μόνον "ἡγέτη" διαθέτουν. Χρήματα; ΘΑ βροῦμε. Στελέχη; ΘΑ δημιουργήσουμε. Ἰδεολογία; ΘΑ διατυπώσουμε. Πρόγραμμα; Εἶναι ἁπλό. Ἀναφορὰ στὴν Δύσι. Ἐπίθεσις στὸν κομμουνισμό. Λίγα λόγια γιὰ τὴν Βασιλεία (31% γάρ). Λίγα λόγια γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς. Λίγα γιὰ τὴν πάταξι τῆς Ἀναρχίας, τῆς διαφθορᾶς, τῆς διασπαθήσεως τοῦ δημοσίου χρήματος, τῆς ἀναξιοκρατίας. Καὶ βέβαια περισσευούμενη κολακεία στὸν ὄχλο, "ὁ ὁποῖος, πιστὸς εἰς τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις καὶ τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς, θὰ ..μπλὰ...μπλὰ...μπλὰ". Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα καὶ ἡ ἰδεολογία. Τὸ φτιάξαμε σὲ 2 λεπτά. Τρέμετε ἀντίπαλοι. Τὸ νέο κόμμα ἐμφανιζόμενο δυναμικὰ ὡς ὁ ἀ-

σπρος σίφουνας θά καθαρίση τήν βρωμιά.

Ἄν δέν ἦταν σοβαρή ἡ κατάστασις, θά εἴχαμε ἀφορμή γιά δεκάδες εὐθυμογραφήματα. Ἀλλά εἶναι τόσο σοβαρή, πού μάς ὑποχρέωσε νά ἀφιερώσουμε τή σημερινή μας ἀνασκόπησι.

Ποιοί εἶναι ὅλοι αὐτοί οἱ ἀρχηγοί; Μέ ποιά ἀντικειμενικά δεδομένα ζητοῦν τήν ὑποστήριξί μας; Πόσοι ἀπό τούς ἀρχηγούς θά ἐγκατέλειπαν τίς διακηρύξεις τους καί τήν ἀντίθεσί τους στήν Ν.Δ. ἄν ἡ τελευταία τούς ἄνοιγε τήν ἀγκαλιά της καί τούς δεχόταν στούς κόλπους της; Καί ἐν πάση περιπτώσει, ποιές εἶναι οἱ διαφορές μεταξύ αὐτῶν τῶν κομμάτων ὥστε νά καθίσταται ἀδύνατη ἡ ἐμφάνισις ἑνός ἐνιαίου σχηματισμοῦ;

Τό "Ε.Α." δικαιοῦται νά ρωτά καί νά ἀναμένη ἀπαντήσεις διότι ἀκριβῶς διά νά μήν ἐμφανισθή αὐτό τό ἀπογοητευτικό φαινόμενο τῆς πλήρους διασπάσεως τοῦ χώρου τῆς (ἄς τήν πούμε ἔτσι) δυναμικῆς Δεξιάς, προέβη εἰς τήν ΑΝΑΣΤΟΛΗ τῆς λειτουργίας τοῦ Κόμματος τῆς "Ἐθνικῆς Πρωτοπορίας 4ης Αὐγούστου" ἀπό τό 1977. Δέν ἀνεστάλη κύριοι ἡ δραστηριότητά μας διά νά ἀφεθή ὁ χώρος κενός πρός κάλυψί του ὑπό 15άδος κομμάτων. Ἐλπίζαμε πώς τό δικό μας παράδειγμα θά εὑρισκε μιμητάς. Ἀλλά συνέβη τό ἀντίθετο.

Θά πρέπει, δι' ὅσους τό ἀγνοοῦν, νά ὑπενθυμίσουμε πώς ἔχουμε στήν πλάτη μας 15 χρόνια συνεχῶν ἀγώνων. Πώς ἐχουμε γράψει δεκάδες βιβλία ἰδεολογικοῦ περιεχομένου. Πώς ἔχουμε ΠΑΝΕΤΟΙΜΟ καί δημοσιευμένο πλήρες πολιτικό πρόγραμμα. Πώς τά στελέχη μας ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδες. Πώς ἡ ἐφημερίδα "4η Αὐγούστου" ἐκυκλοφορούσε μετά τήν μεταπολίτευσι σέ 12.000 ἀντίτυπα τά ὁποία ἐγίνοντο ΑΝΑΡΠΑΣΤΑ. Πώς ἔχουν υἱοθετήσει τίς θέσεις καί τό πρό - γραμμά μας - ἀνεπιφυλάκτως - δεκάδες χιλιάδες νέοι Ἕλληνες, πού ἀπό φοιτητές τό 1965 βρίσκονται σήμερα διασκορπισμένοι ἀνά τήν Ἑλλάδα.

Ἐ! λοιπόν, παραβλέψαμε ὅλα αὐτά καί ἀντί νά ἐπιδιώξουμε νά καταστοῦμε οἱ ἐκφρασταί τοῦ χώρου, προτιμήσαμε νά ἀποφύγουμε τήν ἐμφανή παρουσία διά νά μήν θεωρηθή ὅτι ἐμποδίζουμε τόν ἀγώνα διά τήν ἀπομάκρυνσι τοῦ πνεύματος πού εἶχε ἀποκληθή "Καραμανλισμός".

Ἀλλά θά εἴμασταν ἀσυνεπεῖς πρός τό πιστεύω μας, ἐάν αντ' αὐτοῦ ἀνεχόμασταν ἐπί πολύ τήν συνέχισι αὐτῆς τῆς ἀπαραδέκτου καταστάσεως.

Διά νά ἐξηγηθοῦμε καλύτερα, δέν ἀρνούμαστε τήν ὑπαρξι πολλῶν σχηματισμῶν, ὅταν αὐτοί ἀποδεδειγμένως διαπνέονται ὑπό διαφορετικῶν ἰδεοπολιτικῶν κατευθύνσεων. Ἀρνούμαστε τήν ἐμφάνισι ὁμάδων πού οὐσιαστικῶς δέν ἔχουν καμμία διαφορά ἀπό τίς ἄλλες, πλήν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Πώς λοιπόν νά τούς ἐμπιστευθοῦν οἱ ὀπαδοί; Καί ὅταν λέγουν πώς ἀγωνίζονται "διά τήν Πατρίς", εἶναι σίγουροι πώς δέν ἀγανακτοῦν οἱ ἀκροαταί πού διαπιστώνουν ὅτι ὁ ἀγώνας μόνον διά τήν Πατρίδα δέν γίνεται;

Καλοῦμε τούς ἐπιδόξους ἀρχηγούς νά προβοῦν εἰς αὐτογνωσία καί θέσουν ἑαυτούς εἰς τήν θέσιν πού τούς ἁρμόζει. Θά εἶναι περισσότερο ἐπώδυνο δι' αὐτούς ἐάν ὑποχρεωθοῦν οἱ γνωρίζοντες νά τούς ἀποκαλύψουν.

Καλοῦμε τούς φίλους καί ἀναγνώστες μας, πρίν προσχωρήσουν σέ κάποιον κομματικό ὀργανισμό, νά τό σκεφθοῦν πολύ προηγουμένως καί ἀπαραιτήτως νά ἐξετάσουν τήν δραστηριότητα καί τήν ἐν γένει "ἱστορία" τῶν ἡγετῶν. Ὑπάρχουν ἀξιόλογοι νέοι πολιτικοί καί ὑπολογίσιμες πολιτικές ὁμάδες. Τό ὅτι εἶναι διαφορετικές οἱ ἰδεολογικές μας θέσεις μπορεῖ νά παραβλεφθή στόν πολιτικό ἀγώνα, ὅταν ὑπάρχουν κοινοί πολιτικοί στόχοι. Ὑπάρχουν δηλαδή οἱ προϋποθέσεις τουλάχιστον γιά συντονισμό ἐνεργειῶν. Αὐτό τό δεχόμαστε.

Ὄχι ὁμως καί νά πιστεύουν ὡρισμένοι πώς θά στηριχθοῦν (καί) στίς πλάτες μας γιά νά ἐκλεγοῦν βουλευτές. Μείναμε τόσο λίγοι σ' αὐτόν τόν πάλαι ποτέ εὐλογημένο τόπο, ὥστε γνωριζόμαστε καλά μεταξύ μας.

Δέν θ' ἀπαρνηθοῦμε τούς ἀγώνες πού κάναμε γιά τίς μωροφιλοδοξίες ὡρισμένων. Ἄς ἔχουν κατά νοῦ, ὅσοι νομίζουν πώς ΕΜΕΙΣ πρέπει νά προσφέρουμε καί ΑΥΤΟΙ πρέπει νά λαμβάνουν, ὅτι δέν μάς εἶναι καθόλου δύσκολο νά ξαναβγάλουμε τίς πινακίδες τοῦ Κόμματος στόν ἐξώστη.

Ὡς ἐθνικισταί δέν ἐπιχαίρουμε γιά τά κοινοβουλευτικά καμώματα. Οὔτε γιά τό ὅτι ἐπιβεβαιώνονται οἱ ἀπόψεις μας. Λυπούμαστε γιά τήν κατάντια τοῦ χώρου, πού κακή τή μοίρα εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀνεχόμαστε.

ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΙΣ

Φοιτητική Ἐθνική Πρωτοπορία

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Είναι διάχυτη στόν πολιτικό κόσμο τής χώρας ή έντύπωσις ότι "κάτι θά γίνη μέ τό Κυπριακό".

Δύο είναι κατά τήν κρίσι μας οί λόγοι πού συνηγορούν ύπέρ τής άπόψεως πώς δέν πρέπει νά άπορριφθή άσυζητητί ή γνώμη ότι τό Κυπριακό "ώρίμασε".

Ό πρώτος είναι σχετικός μέ τήν έπιθυμία κάθε νέας Ἑλληνικής Κυβερνήσεως νά είναι ΑΥΤΗ πού θά έξεύρη μία άξιοπρεπή λύσι. Ἡ έπιθυμία αύτή γίνεται άκόμη μεγαλύτερη όταν ή έσωτερική κατάστασις τής Ἑλλάδος δέν είναι τέτοια πού νά αύξάνη τό κύρος τής περί οὗ ὁ λόγος κυβερνήσεως. Ἡ κυβέρνησις τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀδυνατούσα νά μετριάση τήν πολιτική ὀξυνσι, συγκεντρώνει ὅλα τά στοιχεία νά εἶναι αὐτή πού θά ἀνακανήση τό Κυπριακό. Μία ἐνδεχομένη ἐπατυχία θά τήν καθιερώση στήν ἐθνική συνείδησι τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι ἡ ἴδια περίπτωσις μέ αὐτήν τοῦ Ἰωαννίδη.

Ὁ ἄλλος λόγος εἶναι σχετικός μέ τούς φόβους περί πιθανῶν "μαγειρευμάτων" μιᾶς ἐπιθυμητῆς εἰς τίς Μεγάλες Δυνάμεις λύσεως. Ἤδη ἀπό διετίας, ἄλλοτε ὑπό τήν μορφή ψιθύρων, ἄλλοτε ὑπό τήν μορφήν ἐμπιστευτικῶν ἐκμυστηρεύσεων, διαδίδεται πώς ἡ ἄνοδος τοῦ ΠΑΣΟΚ ἦτο κατευθυνομένη ὑπό τῶν ΗΠΑ. Καί τούτο διότι, εἶναι πρός τό συμφέρον τῆς Δύσεως νά χρεωθή ἡ μαρξιστική κυβέρνησις μέ μία ἀποτυχία - εἴτε στήν Κύπρο, εἴτε στό Αἰγαῖο. Αὐτό θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν λύσι (;) τοῦ Κυπριακοῦ καί τοῦ θέματος τῆς ὑφαλοκρηπίδος ὑπέρ τῶν Τούρκων, μέ τούς ὁποίους ἡ Δύσις συνεννοεῖται καλύτερα, πράγμα πού δέν συμβαίνει μέ τήν Ἑλλάδα ἡ ὁποία τό 1962 (Καραμανλής - Ντέ Γκώλ), τό 1973 (Παπαδόπουλος - Ἰσραήλ), τό 1974 (Καραμανλής - Ντ' Ἐσταίν) καί παρ' ὅλο πού ἐκυβερνάτο ὑπό Δεξιῶν κυβερνήσεων, δημιουργούσε προβλήματα στούς Συμμάχους.

Ἔτσι, κατά τά διαδιδόμενα, ἐπετράπη εἰς τό ΠΑΣΟΚ, μέ τήν ἄνοχή τῆς Νέας Δημοκρατίας, νά ἀνέλθη εἰς τήν ἐξουσία. Ἄν συμβοῦν ἔτσι τά πράγματα, τότε ὁ ψηφοφόρος θά ἀκούη διά σοσιαλισμό καί δι' ἀλλαγή, καί θά ἀπομακρύνεται τρέχοντας. Ἡ Δεξιά θά ἐπιστρέψη θριαμβευτικώς. Ὁ κ. Ράλλης θά θεωρηθή πολιτική αὐθεντία, μέ τόν συλλογισμό "καλύτερα τόν Ράλλη, παρά τόν ἐπικίνδυνο Ἀνδρέα".

Ἐμεῖς δέν ἀποκλείουμε τίποτε. Τά πάντα εἶναι πιθανά στήν πολιτική. Προσθέτουμε μάλιστα, πώς ἀναμφιβόλως θά εἶναι πολλοί ὅσοι εὐχονται τήν ἀποτυχία τοῦ ΠΑΣΟΚ στήν ἐξωτερική πολιτική (πού θά σημαίνη βεβαίως Ἐθνική καταστροφή) προκειμένου νά ξαναεπιστρέψουν στήν ἐξουσία. Αὐτό εἶναι σύνηθες στόν κοινοβουλευτισμό.

Εἶναι περιττό νά προσθέσουμε πώς γιά τούς Ἐθνικιστές - ἐμπρός εἰς τό Ἐθνικό συμφέρον - δέν ὑπάρχουν κομματικές ἀντιθέσεις.

Ἄν πρόκειται τήν ἀποτυχία τοῦ ΠΑΣΟΚ νά τήν πληρώσουμε μέ Ἐθνική ζημία, προτιμούμε νά παραμείνουμε ἐσαεί εἰς τό περιθώριο τῆς πολιτικῆς.

Οἱ ἀναγνώστες τοῦ "Ε.Α.", εἶναι καταπισμένοι ἐπαρκώς περί τοῦ Κυπριακοῦ. Εἰς τό τεῦχος 13 ἀλλωστε ἔχουμε δημοσιεύσει καί ἐγγραφα πού ἀναφέρονται εἰς τήν ἐπιστροφή τῆς Ἀμμοχώστου, εἰς τήν διπεριφερειακή καί εἰς τήν παραχώρησι εἰς τούς Τούρκους τοῦ 28% τῆς Κύπρου. Καί ὅλα αὐτά ὑπό τίς εὐλογίες τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτικῶν.

Εἴθε, ἡ πτώσι τοῦ ΠΑΣΟΚ νά προέλθη ἀπό τά σφάλματά του εἰς τό ἐσωτερικό. Αὐτά διορθώνονται. Τό τίμημα ὅμως μίας ἀποτυχίας εἰς τήν ἐξωτερική του πολιτική, θά εἶναι μεγάλο.

Τεράστιο ἄνοιγμα εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος στό ἐμπόριό της μέ τήν Βουλγαρία

Ἡ ΕΟΚ μάς ὑπεχρέωσε νά καταργήσουμε τό "κλήριγκ" μέ τίς τρίτες χώρες. Βάσει τῆς δι' ἀνταλλαγῆς διαθέσεως τῶν προϊόντων μας, τό ἰσοζύγιο μέ τίς Ἀνατολικές, κυρίως, χώρες ἦταν συνήθως πλεονασματικό.

Ἡ κατάργησι ὅμως τοῦ κλήριγκ δυσκολεύει τήν θέσι μας ἐναντι αὐτῶν τῶν χωρῶν, διότι ἐκεῖνες μέν ἔχουν κρατικό ἐμπόριο - πού σημαίνει ὅτι ἐλέγχουν ἀπολύτως τίς εἰσαγωγές καί ἀπαγορεύουν κάθε τί πού δέν εἶναι οὐσιώδες - ἐνώ ἐμεῖς μέ τήν ἐλεύθερη οἰκονομία μας, πρέπει νά παρακαλούμε τούς εἰσαγωγεῖς νά μή μάς φέρουν τυρί ἀπό τήν Βουλγαρία, βότκα ἀπό τή Ρωσία, κονσέρβες ψαριοῦ, ἠλεκτρικά (φθηνά) εἴδη, κ.λπ. Εἴδη δηλαδή πού κάλιστα μπορεῖ ὁ καταναλωτής νά τά προμηθευθή ἀπό τήν ἐσωτερική ἀγορά, ἄν δέν τόν ἐπηρέαζε ἡ διαφήμησι καί ἡ χαμηλή τιμή (πού συνήθως σημαίνει καί χαμηλή ποιότητα).

Σύμφωνα μέ στοιχεία πού δημοσιεύθηκαν (ἐφ. ΕΛΛΗΝ. ΒΟΡΡΑΣ) οἱ ἐξαγωγές τῆς Βουλγαρίας πρός τήν Ἑλλάδα 8πλασιάσθηκαν, ἐνώ οἱ Ἑλληνικές ἐξαγωγές πρός τήν Βουλγαρία ἐμειναν στάσιμες ἡ καί ὑπεχώρησαν.

Τό 1977, ὅταν ἰσχυε τό κλήριγκ οἱ ἐμπορικές ἀνταλλαγές ἀνήλθαν εἰς 108 ἐκ. δολλάρια (ἀπό 54 γιά κάθε χώρα).

Τό 1980 ἡ Βουλγαρία ἐξήγαγε πρός τήν Ἑλλάδα προϊόντα ἀξίας 389 ἐκ. δολλαρίων, ἐνώ ἡ Ἑλλάδα πρός τήν Βουλγαρία προϊόντα μόνο 50 ἐκ. δολλαρίων.

Τό αἴτημα ἄλλωστε τῆς καταργήσεως τοῦ κλήριγκ ἦταν καί αἴτημα τῆς Βουλγαρίας ἀπό πολλά ἔτη. Ἡ Ἑλλάς δέν ἐδέχετο, ἀλλά ἡ ΕΟΚ τό ἐπέβαλε.

Εἴδες, ἡ ΕΟΚ;

Κ. ΠΛΕΥΡΗ

Τό Πολιτιστικὸν ἔπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Ὁ Χριστιανισμός ἔχει ἕνα ἠθικό περιεχόμενον. Εἶναι μία ὁλόκληρος διδασκαλία συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου. Ὑποστηρίζω μέ ἀκλονήτους ἀποδείξεις, ὅτι ὅλαι αἱ ἠθικαί ἰδέαι τοῦ Χριστιανισμοῦ εὑρίσκονται διατυπωμέναι εἰς ἀρχαῖα Ἑλληνικά κείμενα.

Θά ἀναφέρω χάριν παραδείγματος μερικάς ἀπό τάς ἠθικάς ἰδέας τοῦ Χριστιανισμοῦ καί θά ἀντιπαραθέσω τάς ἀντιστοίχους Ἀρχαιοελληνικάς, ὥστε νά βεβαιωθῆτε ἀπολύτως, ὅτι οἱ πρόγονοί μας προηγήθησαν κατά πολλούς αἰῶνας.

- "Μακάριοι οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην" ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 6) - Δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε λόγῳ τε" (Πυθαγόρας:"Χρυσᾶ Ἔπη" 13). Ὡστόσον καί ὅλο τό πέμπτον βιβλίον ἀπό τά "Ἠθικά Νικομάχεια" τοῦ Ἀριστοτέλους ἀφιεροῦται εἰς τήν ἐξέτασιν καί ἀνάλυσιν τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀδικίας: "Περί δέ δικαιοσύνης καί ἀδικίας σκεπτέον" (ἔνθ. ἀνωτ. 1129α, 1) ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων ὁ Ἀριστοτέλης (ἔνθ. ἀνωτ. 1132, β, 25) ἀποκρούει τό δίκαιον τῶν ἀντιποίνων, τό δίκαιον δηλαδή τοῦ "ὀφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ" ὅπως τό ἀποκρούει καί ὁ Ἰησοῦς ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 38).

- "Εἰρήνευσον μέ τόν ἀντίδικόν σου ταχέως" ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 25) - "Τόν δέ ἐχθρόν φίλον ποιεῖν" (Κλεόβουλος, εἰς Διογένην Λαέρτιον:"Βίοι φιλοσόφων" Α, 91).

- "Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί" ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 9) - "Ἔχθραν διαλύειν" (Κλεόβουλος,εἰς Διογένην Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Α, 92).

- "Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου" (ἀπό τάς δέκα ἐντολάς) - "Γονεῖς τίμα" (Πυθαγόρας: "Χρυσᾶ Ἔπη" 4).

- "Μή ψευδομαρτυρήσης" (ἀπό τάς δέκα ἐντολάς) - "Μή ψεύδου" (Σόλων, εἰς Διογένην Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Α, 60).

- "Προσέχετε νά μή κάμνητε τήν ἐλεημοσύνην σας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων διά νά βλέπησθε ὑπ' αὐτῶν" ("Κατά Ματθαῖον" ΣΤ, 1) - "Καί εὐεργετῆσαι πρόχειρος ἦν καί λαθεῖν τήν χάριν ἀτυφότατος" (Διογένης Λαέρτιος: "Βίοι φιλοσόφων" Δ, 37). Τήν ἄποψιν αὐτήν ὄχι μόνον ἐδίδασκε, ἀλλά καί ἐφήρμοζε εἰς τήν ζωήν του ὁ φιλόσοφος Ἀρκεσίλαος περί τοῦ ὁποίου, παραδίδεται τό προαναφερθέν, ὅτι δηλαδή ἔκανε ἐλεημοσύνας φροντίζων πάντοτε νά μή φαίνεται. Ἀναφέρεται (ἔνθ. ἀνωτ.) ὅτι ἐπισκεφθεῖς ὁ Ἀρκεσίλαος τόν ἀσθενοῦντα καί πτωχόν Κτησίβιον τοῦ ἔβαλε κρυφά κάτω ἀπό τό μαξιλάρι χρήματα:"Πρός Κτησίβιον νοσοῦντα καί ἰδών ἀπορία θλιβόμενον, κρύφα βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ". Πέραν δέ αὐτῶν ὑπενθυμίζομεν, ὅτι τό δέκατον κεφάλαιον τοῦ Β' βιβλίου τῶν "Ἀπομνημονευμάτων" τοῦ Ξενοφῶντος περιλαμβάνει τόν διάλογον τοῦ Σωκράτους, ὁ ὁποῖος πείθει τόν Διόδωρον νά συνδράμῃ τόν πτωχόν Ἑρμογένην, κ.λπ. καί τοῦ ἀναλύει τά προκύπτοντα καλά ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης.

- "Μακάριοι οἱ πραεῖς" ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 5) - "Πρᾶον εἶναι" (Χίλων, εἰς Διογένην Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Α, 70). Περί πραότητος πάντως ἔχει γράψει καί ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τά "Ἠθικά Νικομάχεια" ὅπου ἐπιστημονικῶς ἀναλύεται ἡ ἰδιότης τοῦ πράου, πού δέν εἶναι ἐκδικητικός, ἀλλά ἀντιθέτως πρόθυμος νά συγχωρῇ: "Οὐ γάρ τιμωρητικός ὁ πρᾶος, ἀλλά μᾶλλον συγγνωμονικός" (ἔνθ. ἀνωτ. 1126α, 2).

- "Εὐεργετεῖτε ἐκείνους οἵτινες σᾶς μισοῦσι" ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 44) - "τόν δέ ἐχθρόν εὐεργετεῖν" (Κλεόβουλος, εἰς Διογένην Λαέρτιον:"Βίοι φιλοσόφων" Α, 91).

- "Ἐάν λοιπόν σεῖς, πονηροί ὄντες, ἐξεύρητε νά δίδητε καλάς δόσεις εἰς τά τέκνα σας,πόσῳ μᾶλλον ὁ Πατήρ σας ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς θέλει δώσει ἀγαθά εἰς τούς ζητοῦντας παρ' αὐτοῦ;" ("Κατά Ματθαῖον" Ζ, 11) - "Πατρός δέ καί υἱοῦ ἡ αὐτή ἥπερ τοῦ θεοῦ πρός ἄνθρωπον" (Ἀριστοτέλης: "Ἠθικά Νικομάχεια" 1242α, 37). Δηλαδή ἡ εὐεργεσία τοῦ Πατρός πρός τόν υἱόν εἶναι ἡ ἰδία μέ τήν εὐεργεσίαν τοῦ θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπον. Ὁ Ἰησοῦς δηλαδή ἐθεώρει τάς σχέσεις θεοῦ καί ἀνθρώπων ὡς σχέσεις μεταξύ πατρός καί υἱοῦ ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ Ἀριστοτέλης.

- "καί εὐρύχωρος ἡ ὁδός ἡ φέρουσα εἰς τήν ἀπώλειαν...καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ φέρουσα εἰς τήν ζωήν" ("Κατά Ματθαῖον" Ζ, 13) - "λείη μέν ὁδός (πρός κακότητα)...μακρός δέ καί ὄρθιος οἶμος εἰς αὐτήν (πρός ἀρετήν), (Ἡσίοδος: "Ἔργα καί Ἡμέραι" 287). Δηλαδή ἡ ὁδός εἶναι ὁμαλή πού ὁδηγεῖ εἰς τήν κακίαν, ἐνῶ ὁδός μακρά,ἀνωφερής καί δύσβατος εἶναι ἐκείνη πού ὁδηγεῖ εἰς ἀρετήν.

- Ὁ Ἰησοῦς καλεῖ τούς μαθητάς του νά προσέχουν ἀπό ἐκείνους "οἵτινες ἔρχονται πρός ἐ-

σᾶς μέ ἐνδύματα προβάτων, ἔσωθεν ὅμως εἶναι λύκοι ἅρπαγες" ("Κατά Ματθαῖον" Ζ, 15). Ἀντίστοιχον συμβουλήν δίδει καί ὁ Σόλων εἰς ἔμμετρον παράγγελμά του, πού λέγει νά προσέχης ἀπό ἐκεῖνον πού ἔχει εἰς τήν καρδίαν του μῖσος καί ὅταν ἀκόμη παρουσιάζη συμπαθητικήν ἐμφάνισιν: "πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον, ὅρα μή κρυπτόν ἔχθρος ἔχων καρδίῃ φαιδρῷ προσενέπῃ προσώπῳ" (Σόλων, εἰς Διογένην Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Α,61).

- "Μή ἔχετε χρυσόν, μηδέ ἄργυρον..." ("Κατά Ματθαῖον" 1, 9) - "μήτε χρυσόν τιμᾶν μήτε ἄργυρον" (θεόπομπος εἰς "θαυμάσια", ὅρα εἰς Διογ. Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Α, 117).

- "Δέν ἔχουσι χρείαν ἰατροῦ οἱ ὑγιαίνοντες, ἀλλ' οἱ πάσχοντες" ("Κατά Ματθαῖον" Θ, 12) - "οἱ ἰατροί παρά ταῖς τῶν νοσούντων" Ἀρίστιππος, εἰς Διογ. Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Β, 70).

- Τό "δυσκόλως θέλει εἰσέλθει πλούσιος εἰς τήν βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ" ("Κατά Ματθαῖον" Ιθ 23) - ἐν συνδυασμῷ πρός τό "μή θησαυρίζετε εἰς ἑαυτούς θησαυρούς ἐπί τῆς γῆς" ("Κατά Ματθαῖον" ΣΤ, 19) προέρχονται ἀπό τά: "πολλοί γάρ πλουτοῦσι κακοί" (Σόλων: "ἀποσπάσματα" 15, Β). Ὁ Σόλων μάλιστα βεβαιώνει ὅτι δέν ἀνταλλάσσει τόν πλοῦτον μέ τήν ἀρετήν: "οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τόν πλοῦτον" (ἔνθ. ἀνωτ. καί εἰς Πλούταρχον: "Σόλων" 3) καί ὁ Πλάτων εἰς τούς "Νόμους" (Ε, 728α) γράφει ὅτι "πᾶς ὅ τ' ἐπί γῆς καί ὑπό γῆς χρυσός ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος".

-"Μή ἐπιορκήσης" ("Κατά Ματθαῖον" Ε, 33) - "Σέβου ὅρκον" (Πυθαγόρας: "Χρυσᾶ ἔπη" 2).

- Ἀπό τήν φρᾶσιν: "θέλεις ἀγαπᾶ τόν πλησίον σου" ("Κατά Ματθαῖον" ΣΤ, 43) ἐνομίσθη ὅτι ἡ λέξις "πλησίον" εἰσήχθη τό πρῶτον ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀπό τόν χριστιανισμόν, ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι ὅτι τήν λέξιν "πλησίον" ὑπό ἀνθρωπιστικήν ἔννοιαν πρῶτος ἐχρησιμοποίησε ὁ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος (περί τό 560 π.Χ.) ὁ ὁποῖος εἶπε τό: "μή κακολογεῖν τούς πλησίον" (Χίλων εἰς Διογένην Λαέρτιον: "Βίοι φιλοσόφων" Α, 69).

Ἐκτός ἀπό τό ἠθικό περιεχόμενον ὁ Χριστιανισμός ἔχει τυπικόν λατρείας. Γίνονται δηλαδή συγκεκριμέναι πράξεις πού ἱκανοποιοῦν ὡρισμένους θρησκευτικούς σκοπούς π.χ. βάπτισις, θυμιάτισμα, κ.λπ. Ὑπάρχουν διάφοροι συμβολισμοί π.χ. Σταυρός, κυπάρισσος εἰς τά νεκροταφεῖα κ. λπ. Τηροῦνται θρησκευτικαί συνήθειαι π.χ. καθορισμός Ἁγίων ὡς προστατῶν πόλεων, ἐπίκλησις βοηθείας θεοῦ, κ.λπ. Λοιπόν ὅλα αὐτά καί ὅσα ἄλλα συναντῶμεν εἰς τόν Χριστιανισμόν, βλέπομεν τά ἴδια ἀκριβῶς εἰς τήν Ἀρχαιοελληνικήν θρησκείαν δηλαδή αἰῶνας ἤ καί χιλιετηρίδας πρίν ἐμφανισθῆ ὁ Χριστιανισμός. Θά παρουσιάσω ἀμέσως καί ἐδῶ μερικά παραδείγματα. Φυσικά. ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐγώ ὑποστηρίζω καί ἀποδεικνύω, ὅτι ΟΛΑ ΟΣΑ ἔχει ὁ Χριστιανισμός ὑπάρχουν εἰς τήν Ἀρχαιοελληνικήν θρησκείαν. Ἀρκοῦμαι πάντως εἰς μερικά παραδείγματα.

- Τό λιβάνι καί τό θυμιατό τῶν ἐκκλησιῶν ὑπῆρχε καί εἰς τούς Ἀρχαίους Ναούς. Ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει ("Βίοι φιλοσόφων") ὅτι ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ἀσχοληθείς μέ τήν πολιτικήν ἔγινε τόσο νευρικός, ὥστε δέν ἠδύνατο νά βάλη λιβάνι εἰς τό θυμιατό: "καί τόν λιβανωτόν διήμαρτε τοῦ θυμιατηρίου" (ἔνθ. ἀνωτ. Β, 131).

- Τόν Σταυρόν εἶναι πολύ γνωστόν ὅτι τόν ἐχρησιμοποίουν καί οἱ Ἀρχαιοέλληνες ἱερεῖς. Ὁ Β. Γιαροσλάβσκι εἰς τήν μελέτην του: "Πῶς γεννιοῦνται, ζοῦν καί πεθαίνουν οἱ θεοί καί οἱ θεές" (Ἑλ. ἔκδ. "Γ. Εὐαγγελίου" Ἀθ. 1967, σελ. 219) παραδέχεται ὅτι: "οἱ Ἕλληνες ἱερεῖς φοροῦσαν σταυρό στό λαιμό". Ἐπί θεοδοσίου, τοῦ ὑπό τῆς ἐκκλησίας ἀνακηρυχθέντος ὡς Μεγάλου, διετάχθη ἡ καταστροφή τῶν Ἀρχαιοελληνικῶν ναῶν, σταδίων (κατήργησε καί τούς Ὀλυμπιακούς ἀγῶνας) καί ἐγένετο διά τῆς βίας ὁ ἐκχριστιανισμός τῶν Ἑλλήνων. Τότε κατεδαφίσθησαν τά κτιριακά ἀριστουργήματα τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν (π.χ. ναός Διός εἰς Ἀπάμειαν) ὅπου εὑρέθησαν Σταυροί. Ὁ Σταυρός κατά τήν Ἀρχαιοελληνικήν ἀντίληψιν συμβολίζει τήν ἐπερχομένην ζωήν. Σχετικῶς ἴδετε εἰς λεξικόν "Σουΐδα" (λέξις: "Σταυρός").

- Ὁμοίως εἰς τήν Ἀρχαιοελληνικήν θρησκείαν εἴχαμε καί τήν βάπτισιν. Ὁ Ε. Γιαροσλάβσκι (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 135) γράφει: "Πολύ νωρίτερα ἀπό τόν Χριστιανισμό στήν Ἑλλάδα τά νεογέννητα ραντίζονταν μέ "ἁγιασμένο νερό" τ' ἀόρια ἐννιά μέρες καί τά θηλυκά ὀκτώ μέρες, μετά ἀπό τήν γέννησή τους. Τότε τούς δίνουν τά ὀνόματα καί ὁ ἱερέας σύνταζε γιά τούς γονεῖς ἕνα ἔγγραφο ὅπου βεβαιώνονταν ἡ βάπτιση τοῦ παιδιοῦ. Ἡ βάπτιση θεωροῦνταν σά μία νέα γέννηση...". Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερον.

- Οἱ Χριστιανοί ἔχουν εἰς κάθε πόλιν κάποιον πολιοῦχον Ἅγιον πού τήν προστατεύει (Ἀθῆναι - Ἅγιος Διονύσιος Ἀρειοπαγίτης) ἔτσι καί οἱ πρόγονοί μας εἶχαν τούς λεγομένους πολιούχους θεούς (Ἁγίους): "τήν πόλιν ἔχοντας θεούς" (Πλάτων: "Νόμοι" Δ, 717, Α) π.χ. ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο ἡ προστάτις τῶν Ἀθηνῶν.

- Συνηθίζουν οἱ Χριστιανοί πρό πάσης ἐργασίας, ταξιδείου κ.λπ. ν' ἀρχίζουν εὐχόμενοι εἰς τόν θεόν νά τούς βοηθήση. Ἔτσι καί οἱ πρόγονοί μας ἤρχιζαν τά πάντα ἐπικαλούμενοι τήν ἐνίσχυσιν τοῦ θεοῦ: "Ἀλλ' ἔρχεν ἐπ' ἔργον θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι" (Πυθαγόρας: "Χρυσᾶ Ἔπη" 48). Δηλαδή, ἄρχιζε τό ἔργον ἀφοῦ ζητήσης ἀπό τούς θεούς εἰς τήν προσευχήν σου νά σέ βοηθήσουν νά τό φέρης εἰς πέρας.

- Κάθε χρόνο οἱ Χριστιανοί τιμοῦν ἕναν Ἅγιον ἤ μίαν Ἁγίαν τους, μέ τόν τρόπον πού ὅλοι γνωρίζομεν. Γύρω ἀπό τήν ἐκκλησίαν γίνεται τό λεγόμενον πανηγῦρι. Τό θρησκευτικόν αὐτό ἔθιμο ἔχει ἀπολύτως Ἑλληνικήν προέλευσιν. Οἱ Ἕλληνες τό εἶχαν χιλιάδες χρόνια πρίν ἐμφανισθῆ ὁ Χριστιανισμός. Ὁ Στράβων σχετικῶς γράφει ("Γεωγραφικά" Η, 12): "Ταύτῃ δέ τῇ θεῷ καί ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἔτος συντελεῖται πανήγυρις", δηλαδή: Πρός τιμήν τῆς θεᾶς τελεῖται κατ' ἔτος καί εἰς τήν Ὀλυμπίαν πανήγυρις. Διά τάς θρησκευτικάς πανηγύρεις ὁ Μ. Νίλσον εἰς τήν ἐργασίαν του: "Ἑλληνική λαϊκή θρησκεία" (Ἑλλ. ἔκδοσις "Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ φιλολόγου" Ἀθ. 1979, σελ. 97) βεβαιώνει ὅτι αἱ θρησκευτικαί πανηγύρεις "ἀντιπροσωπεύουν μία πλευρά τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας, πού δέν πρέπει νά τήν ἀγνοοῦμε. ..ὅποιος βλέπει σημερινό Ἑλληνικό πανηγῦρι θυμᾶται ἀμέσως τά ἀρχαῖα. Ἡ λατρεία εἶναι καινούργια τῆς Παναγίας ἤ κάποιου ἁγίου, ἡ ζωή ὅμως μένει ἡ ἴδια...σ' αὐτό τό σημεῖο ἡ Ἑλληνική θρησκεία διατηρήθηκε...". Καί ἄλλοῦ ὁ ἴδιος συγγραφεύς ἀναγνωρίζει διά τήν Ἀρχαιοελληνικήν ἑορτήν τῶν ἀνθεστηρίων, ὅτι: "ἔχουν μία παράξενη ὁμοιότητα μέ τό λαϊκό ἑορτασμό τῶν Χριστουγέννων στίς Σκανδιναυικές χῶρες" (ἔνθ. ἀν.

32). Τάς μεγάλας μάλιστα θρησκευτικάς ἑορτάς τῶν προγόνων μας προσθέτομεν ὅτι οἱ Χριστιανοί τάς διετήρησαν πρός τιμήν τῶν ἀντιστοίχων Ἁγίων των καί συνήθως τάς ἑώρταζαν τήν ἰδίαν ἡμερομηνίαν μέ τούς Ἀρχαιοέλληνας π.χ. Τά Παναθήναια πού ἦσαν ἑορτή πρός τιμήν τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἑωρτάζοντο κατά μῆνα Ἑκατομβαιῶνα (Ἀριστοτέλης: "Ἀθηναίων Πολιτεία" 62) πού συμπίπτει ἀκριβῶς μέ τόν δεκαπενταύγουστον, κατά τόν ὁποῖον τώρα ἑορτάζεται ἡ Παναγία (Παρθένος Μαρία) κ.λπ.

- Τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν δέν ἦτο ἄγνωστον εἰς τήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα π.χ. ὁ Ἀσκληπιός ἀνέστησε τόν νεκρόν Ἱππόλυτον: "ὡς τεθνεῶτα Ἱππόλυτον ἐκ τοῦ θησέως ἀρῶν ἀνέστησεν Ἀσκληπιός, ὁ δέ αὖθις ἐβίῳ" (Παυσανίας: "Κορινθιακά" 27, 4).

- Ἡ θεία κοινωνία πού συμβολίζει τό αἷμα τοῦ Κυρίου καί διά τῆς ὁποίας ἀποκτᾶ ὁ μεταλαμβάνων τήν χάριν τοῦ θεοῦ ὑπῆρχε παρομοία εἰς τούς Ἀρχαιοέλληνας. Ὁ Παυσανίας ἀναφέρει (ἐνθ. ἀνωτ. 24, 2) διά μίαν γυναῖκα πού ἀπέκτα τήν χάριν τοῦ θεοῦ γευομένη αἷμα ἀπό θυσίαν ἀμνοῦ (ἀκόμη καί τόν ἀμνό συναντῶμε εἰς τόν Χριστιανισμόν): "θυομένης δέ ἐν νυκτί ἀρνός κατά μῆνα ἕκαστον, γευσαμένη δή τοῦ αἵματος ἡ γυνή κάτοχος εἰς τοῦ θεοῦ γίνεται".

- Ρωτήσατε τόν ἱερέα ἑνός νεκροταφείου: διατί δίπλα εἰς τούς τάφους φυτεύουν κυπαρίσσια; Εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν θά γνωρίζη. Οἱ Χριστιανοί φυτεύουν κυπαρίσσια εἰς τά νεκροταφεῖα ἀπομιμούμενοι Ἀρχαιοελληνικόν θρησκευτικόν ἔθιμον. Δηλαδή, ὅπως γράφει καί ὁ Ὀβίδιος ("Μεταμορφώσεις" 10, 121) ὁ Κυπάρισσος ἦτο ἕνας νέος ἀπό τήν Κέαν, πού κάποτε χωρίς νά τό θέλη ἐσκότωσε ἕνα πολύ ἀγαπητό του ἐλάφι. Στενοχωρημένος παρεκάλεσε τόν θεό Ἀπόλλωνα νά παραμείνη αἰωνίως πλησίον τοῦ νεκροῦ φίλου του. Ἔτσι κατά τήν παράδοσιν, ὁ θεός τόν μετεμόρφωσε εἰς δένδρον, πού ἔλαβε τό ὄνομα Κυπάρισσος καί ἀφιερώθη εἰς τόν θεόν Πλούτωνα ὡς σύμβολον πένθους.

- Ὁ Παράδεισος (Ἠλύσια Πεδία), ἡ Κόλασις (τάρταρα), αἱ ἀκολουθίαι (ὕμνοι), τά χρυσοποίκιλτα ἱερά ἄμφια (πιστή ἀντιγραφή τῶν Ἀρχαιοελληνικῶν θρησκευτικῶν χιτώνων), ἡ διαμόρφωσις τοῦ χώρου τῶν Ἐκκλησιῶν (μεταφορά τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς θεατρικῆς σκηνῆς), ἡ Ἁγία Τράπεζα (ὁ βωμός τῶν Ἀρχαιοελληνικῶν ναῶν) κ.λπ. κ.λπ. ὅλα, ὅλα ἀνεξαιρέτως, οἱ Χριστιανοί τά ἐπῆραν ἀπό τούς προγόνους μας.

Μερικά μάλιστα τά παρέλαβαν χωρίς νά προλάβουν οὔτε νά ἐξηγήσουν ἀκόμη καί αὐτή τήν παρουσίαν των εἰς τόν χριστιανισμόν. Ἔτσι συνέβη εἰς τήν περίπτωσιν τῶν Ἀγγέλων. Πουθενά εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν δέν ἀναφέρεται πότε, πῶς καί ἀπό τί ἐδημιουργήθησαν οἱ Ἄγγελοι. Ἡ Ἐκκλησία τούς εὗρε ἑτοίμους καί συνεπέρανε, ὅτι ἐδημιουργήθησαν πρό τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου (ἀπόφασις Πατέρων Ἐκκλησίας). Αὐτή ὅμως ἡ δέν ὑπάρχει εἰς τήν Γένεσιν, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ὁ θεός ἐποίησε κτήνη, ἰχθεῖς, ἑρπετά, ἀλλά Ἀγγέλους δέν ἀναφέρεται ὅτι ἐποίησε.

Τούς Ἀγγέλους ἀντέγραψαν πιστῶς, ὅπως εἶπα, ἀπό τούς Ἀρχαιοέλληνας, μέχρι τοῦ σημείου ἡ μορφή των νά εἶναι ἡ ἰδία (νέοι, πτερά, κ.λπ.) ἀκόμη καί τά ἐνδύματά των νά εἶναι Ἀρχαιοελληνικά ἱμάτια. Κατά τήν Ἀρχαιοελληνικήν τραγωδίαν ὁ Ἄγγελος ἀνεκοίνωνε γεγονότα. Εἰς τήν Χριστιανικήν θρησκείαν οἱ Ἄγγελοι ἀναγγέλουν τήν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Εἶναι πάρα πολλοί εἰς τόν ἀριθμόν καί διαιροῦνται εἰς Τάξεις, Θρόνους, Ἀρχαγγέλους, Σεραφείμ, Χερουβείμ, Ἀρχάς, Ἐξουσίας, Κυριότητας, κ.λπ. εἶναι δέ ἀγαθοποιοί πλήν τῶν ἐκπεσόντων.

Ἐκτός τῆς ἐμφανίσεως καί τῆς ἐνδυμασίας οἱ Ἄγγελοι ἐκράτουν Ἑλληνικόν ὅπλον: τήν Ρομφαίαν, ἡ ὁποία ἀπό μεγάλη μάχαιρα πού ἦτο ἐξελίχθη εἰς ἀμφίστομον αἰχμήν δόρατος, πού ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως ὑπό τῶν θρακῶν στρατιωτῶν τοῦ Φιλίππου τοῦ Ε.

Ἄγγελοι εἰς τήν Ἀρχαιοελληνικήν θρησκείαν ἦσαν οἱ ἀγαθοί δαίμονες (δαίμων ἐκ τοῦ δαίω = καθοδηγῶ) οἱ ὁποῖοι ἐμεσολάβουν μεταξύ θεῶν καί ἀνθρώπων. Ὑπῆρχαν καί οἱ κακοί δαίμονες (διάβολοι) οἱ ὁποῖοι ἦσαν κακοποιά πνεύματα.

@@@

Ἐθνικισμός
Ὑπηρέτης τοῦ ΕΘΝΟΥΣ

Οἱ καθημερινές ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτη ΙΩΑΝΝΗ ΜΕΤΑΞΑ, καὶ ἰδίως οἱ ἀσχημίες καὶ οἱ παράνομες ἐνέργειες τῶν δημοκρατῶν μὲ τὴν ἀνοχὴ τοῦ Κράτους κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μνημοσύνου εἰς τὸ Ἀργοστόλι, δείχνουν ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ Μεγάλου Ἡγέτη. Ἐπὶ δεκατίες οἱ ἀντίπαλοί του προσπαθοῦν νὰ τὸν σπιλώσουν. Μὲ ψεύδη, μὲ ἀσχημίες, μὲ αὐθαίρετες καὶ παράνομες ἐνέργειες ἐπιχειροῦν νὰ τὸν ρίψουν ἀπὸ τὸ βάθρο ποὺ τὸν ἔστησε τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος. Κατὰ τὴ γνώμη μας, ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες δείχνουν τὸ σύμπλεγμα κατωτερότητος ἀπὸ τὸ ὁποῖο διακατέχονται πλεῖστοι ὅσοι πολιτικοί, ποὺ ὀνειρεύονται νὰ δοξασθοῦν ὅπως Ἐκεῖνος, ἀλλὰ ποὺ οἱ ὦμοι τους δὲν εἶναι δυνατοὶ νὰ ἀντέξουν τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν, οὔτε ὁ νοῦς τους λειτουργεῖ μὲ τὸν ἐπιβαλλόμενο τρόπο.

Τὸ κράτος, ἂν πράγματι ἐφήρμοζε τοὺς νόμους ὅπως ὑποστηρίζεται, θάπρεπε νὰ συλλάβη τοὺς ἀσχημονοῦντες. Τουλάχιστον γιὰ προσβολὴ τῆς μνήμης τεθνεώτος. Καὶ ἂν δὲν τὸ γνωρίζουν οἱ ἀνεύθυνο-υπεύθυνοι, τοὺς πληροφορούμε πὼς ἰσχύοντες ΝΟΜΟΙ ἐπιβάλλουν τὴν παροχὴ τιμῶν πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Μεγάλου Ἀνδρός. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ τὸν ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ ὡς ΝΟΜΙΜΟΝ κυβερνήτην τῆς χώρας παρέχον εἰς τὴν οἰκογένειάν του ΟΛΑ τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὶς τιμὲς ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ λειτούργημά του.

Ἡ προστασία λοιπὸν τοῦ ὀνόματός του εἶναι ὑποχρέωσις τοῦ ἰδίου τοῦ κράτους καὶ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν.

Καὶ εἶναι γελοῖο, εἶναι φαιδρό, εἶναι ἀπαράδεκτο καὶ χαρακτηριστικὸ δεῖγμα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος νὰ τιμᾶται ὁ "στρατιωτάκος" Γκαζίκης (μὲ κρατικὸ αὐτοκίνητο καὶ προσωπικὴ φρουρὰ) καὶ νὰ διασύρεται ὁ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ τιμημένος Κυβερνήτης!..

Κατωτέρω, ὡς μνημόσυνο, παραθέτουμε ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ Πέλου Κατσέλη, διευθυντοῦ τοῦ Ἄρματος Θέσπιδος, ἀπὸ ἄρθρο του γιὰ τὸν Μεταξὰ στὴ "ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ" τῆς 15.2.1941. Τίτλος:

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΜΑ ΘΕΣΠΙΔΟΣ

Πέλου Κατσέλη, Διευθ. Ἄρματος Θέσπιδος

Πρέπει μαύρη καταχνιὰ νάχη πέσει στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας καὶ τῆς κρίσης μας, γιὰ νὰ μὴ σταθοῦμε μὲ σεβασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη στὸ ὁ,τι ἔπραξε γιὰ τὰ Γράμματα καὶ τὶς Τέχνες ὁ Κυβερνήτης ποὺ τόσο ἀδόκητα χάσαμε.

Τὸ τί ἔπραξε γιὰ τὸν πνευματικὸ καὶ τὸν καλλιτεχνικὸ βίο τοῦ τόπου ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, εἶναι κεφάλαια ποὺ τὸν κατατάσσουν στοὺς πρώτους πνευματικοὺς ἡγέτες τῆς ἱστορίας. Οἱ πνευματικοὶ ἐργάτες τοῦ τόπου αὐτοῦ χάσανε τὸν ἄνθρωπό τους. Τοῦτη εἶναι ἡ μαύρη ἀλήθεια. Ἡ Ἑλλάδα μας μπορεῖ νὰ ἀποκτήση – ἴσως καὶ νὰ τὸν ἔχη τώρα στοὺς κόλπους της – ἕναν στρατηγὸ ἢ ἕναν πολιτικὸ ἰσάξιο τοῦ Μεταξᾶ. Δύσκολα ὅμως θὰ βρῆ τὸν Ἐθνικὸ Ὁδηγὸ ποὺ θάχη στήσει τόσο ψηλὰ τὶς πνευματικὲς ἀξίες. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας δὲν ἔχει γίνει ἀκόμη συνείδησι Ἐθνική, τὸ κέντρον βάρους τοῦ Ἔθνους μας. Γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς Ἰδέας αὐτῆς δόθηκε ἰδιαίτερα ὁ χθεσινὸς Κυβερνήτης. Ἡ ὁλόθερμη ψυχική του διάθεση ἦταν πὼς οἱ πνευματικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ὁ κόσμος τῆς τέχνης νὰ πάρουν μιὰ ἐπίσημη θέση στὸ κράτος καὶ νὰ συγκροτήσουν τὴν οὐσιαστικώτερη μερίδα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Στὰ προοδευτικὰ στάδια τῆς μεγάλης αὐτῆς προσπάθειας, ἰδιαίτερη θέση κατέχουν τὰ ὅσα ἔπραξε ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς γιὰ τὸ Θέατρο. (...) Ἡ ἑλληνική ἐπαρχία, ἡ πνευματικὰ ἀποξενωμένη ὡς χτὲς ἀπὸ τὸ κέντρο, εἶδε καὶ ἀπόλαυσε μὲ θαυμασμὸ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν καθολικὴ κρατικὴ μέριμνα στὸν τομέα τῆς Τέχνης. Καὶ ἡ κρατικὴ αὐτὴ μέριμνα, πάνω στὸν τομέα τοῦ Θεάτρου, πέρνει ἀκόμη μεγαλύτερη σημασία ἂν ἀναλογισθοῦμε ὅτι τὸ Α' Ἄρμα Θέσπιδος ξεκίνησε τὴν πρώτη του περιοδεία ἀκριβῶς μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ πολέμου. Ὅλοι μας τότες νομίσαμε ὅτι ἡ ἀναστάτωση ποὺ θάφερνε ἡ παγκόσμια σύρραξη, καὶ ποὺ τὸν ἀντίχτυπό της μοιραία θὰ τὸν δοκίμαζε καὶ ἡ Ἑλλάδα, θὰ ἦταν ἀναπότρεπτος λόγος γιὰ νὰ ἀναβάλει τὴν ἐξόρμησή μας.

Ἀντίθετα ὅμως σκέφθηκε καὶ ἔπραξε ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. Σὰν γνήσιος Ἀρχηγός, γαλήνιος καὶ σοφὸς μέσα στὴ σύγκρουση τῶν γεγονότων, μὲ βαθειὰ πίστη στὴν εὐεργετικὴ δύναμη τῆς Τέχνης, ἰδιαίτερα στὶς κρίσιμες στιγμές, διέταξε νὰ ξεκινήση τὸ "Ἄρμα" γιὰ νὰ ἐκπληρώση τὴν ἀποστολήν του. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος προσωπικά, ἐτίμησε καὶ τὰ ἐγκαίνια καὶ τὴν ἔναρξή μας στὴν Κόρινθο, ὅταν τόσες ἄλλες ζωτικὲς κρατικὲς φροντίδες τὸν καλοῦσαν σὲ ἀγρυπνη παρακολούθηση.

Πὼς λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεάτρου νὰ μὴ θρηνοῦν σήμερα καὶ νὰ μὴ θεωροῦν τὸν Ἰωάννη Μεταξὰ πνευματικὸ ὁδηγὸ καὶ μεγάλο προστάτη τους; Καὶ πὼς νὰ ἀναπληρωθῆ τὸ κενὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ δικαίωνε μὲ τὴν πράξη τὰ μεγάλα τοῦτα λόγια του: "Ἄνευ πνευματικῆς ἐπικρατήσεως οὐδεὶς ὑλικὸς ἀγὼν δύναται νὰ ὑπάρξη, οὔτε δύναται νὰ ἔχη διάρκειαν".

(Μπορεῖ νὰ μᾶς πῆ ἡ κ. Κατσέλη, βουλευτίνα Μαρξιστικοῦ κόμματος καὶ καλλιτέχνις, ποιὰ σχέσι ἔχει μὲ τὸν Πέλλο Κατσέλη;).

Πραξικόπημα εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε.

Γ. ΧΑΡΛΑΥΤΗΣ

1. Ἀναφορὰ εἰς τὸ παρελθόν.

Τὸ Ἀνώτατον Συνδικαλιστικὸν Κίνημα τῆς χώρας μας ὑπέστη κατὰ καιρούς εἰς τὸ παρελθὸν πολλὰς κρίσεις καὶ αἱ συνδικαλιστικαὶ παρατάξεις, πάντοτε ἐξηρτημέναι ὑπὸ τῶν κομμάτων, οὐδέποτε ἀνεγνώριζον ὅτι τοῦτο ἐξέφραζεν τοὺς πόθους καὶ τὰς προσδοκίας τῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ ἀμφισβητοῦσαν τὸν ρόλον τῆς ἡγεσίας.

Ἄλλως τε ἡ κομματικοποίησις (καὶ οὐχὶ πολιτικοποίησις) τοῦ κινήματος δὲν ἄφηνε περιθώρια διὰ ἐξεύρεσιν ὀρθῶν λύσεων διὰ τὴν δυνατὴν διασφάλισιν τῶν ἐργατοϋπαλληλικῶν συμφερόντων, ἀλλὰ σύμπας ὁ μηχανισμὸς ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς δυναμικὸν μέσον πιέσεως κατὰ τοῦ κράτους.

Μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν, τὸ 1975 τὰ Ἀνώτατα συνδικαλιστικὰ ὄργανα Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ Α.Δ.Ε.Δ.Υ. πέρασαν εἰς τὰ χέρια τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τὸ ὁποῖον προσανατολίζετο πρὸς τὰς τότε κυβερνήσεις τῆς Νέας Δημοκρατίας.

Ἀλλὰ τὴν γνησιότητα τῶν αἱρετῶν συμβουλίων ἀμφισβητοῦσαν αἱ ἄλλαι συνδικαλιστικαὶ κινήσεις αἱ προσκείμεναι εἰς τὴν τότε ἀντιπολίτευσιν τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ ΚΚΕ ἐξ.

Οὕτω, ἡ πρώτη ἐνεργὸς διάσπασις ἠρχισεν δημιουργουμένη μὲ τὰς "Συνεργαζομένας Ἀγωνιστικὰς Δημοκρατικὰς Ἐργατοϋπαλληλικὰς Ὀργανώσεις" - ΣΑΔΕΟ - δηλ. μὲ μίαν Ἀντί-ΓΣΕΕ. Εἰς μίαν διακήρυξιν τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1979 πρὸς τὴν ἐργατοϋπαλληλικὴν τάξιν κατήγγελον τὴν κυβέρνησιν τῆς Ν.Δ. διὰ λήψιν αὐταρχικῶν μέτρων χρησιμοποιουμένων κατὰ τῶν ἐργαζομένων καὶ προσέθετον: "Ταυτόχρονα ἡ ἐπίσημη συνδικαλιστικὴ ἡγεσία - ΓΣΕΕ - μὲ τὴν καθημερινὴ πρακτική της ἀποδείχνεται ἀρπόθυμη καὶ ἀνύμπορη νὰ προβάλλη διεκδικητικὰ τὰ αἰτήματα τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξης. Μὲ τὴν μόνιμη ἀπουσία ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες ἐξυπηρετεῖ τὶς κυβερνητικὲς ἐπιδιώξεις σὲ βάρος τῶν ἐργαζομένων..".

Κατόπιν τούτων, δέκα Ὁμοσπονδίαι καὶ ἓξ Σωματεῖα ἐδημιούργησαν τὰ ΣΑΔΕΟ εἰς τὰ ὁποῖα προσεχώρησαν ἡ ΟΛΜΕ καὶ ἡ ΔΟΕ (ἐκπαιδευτικοὶ) ἀπὸ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους (ΣΕΔΟ). Αἱ προθέσεις ἦσαν πλέον πεντακάθαραι. Διάσπασις τοῦ ἐργατοϋπαλληλικοῦ κινήματος εἰς τὴν βάσιν. Μὴ ἀναγνώρισις τοῦ ρόλου τῆς τότε ΓΣΕΕ ὡς ὑπευθύνου συλλογικοῦ ὀργάνου "γιὰ ὑπεράσπιση τῶν δικαιωμάτων καὶ τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων". Καὶ τέλος ἀνάληψις ἡγετικοῦ ρόλου ὑπὸ τῶν ΣΑΔΕΟ - ΣΕΔΟ τοῦ ἐργατοϋπαλληλικοῦ κινήματος.

Τὸν ἡγετικὸν ρόλον τοῦ διασπαστικοῦ κινήματος ἀνέλαβε ἡ ὑπὸ τὸν κ. Ἄμαλον ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ καὶ αἱ Ὁμοσπονδίαι: Ἰδιωτικῶν Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν Ἑλλάδος, Ἀσφαλιστικῶν Συλλόγων, Σωματείων Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, προσκείμενα εἰς τὸ ΠΑΣΟΚ καὶ αἱ Ὁμοσπονδίαι: Οἰκοδόμων - Συναφῶν Ἐπαγγελμάτων, Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων, Λογιστῶν (ΠΟΛ), Θεάματος - Ἀκροάματος (ΠΟΘΑ), Μεταλλευτικῶν Ἑλλάδος, προσκείμεναι εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. ἐξ. καὶ τινα λοιπὰ Σωματεῖα.

Τὸ "φρούτο" αὐτὸ τῆς Ἀντί-ΓΣΕΕ ἡ τότε κυβέρνησις, ὡς ἦτο φυσικόν, δὲν τὸ ἀνεγνώρισε καὶ τὸ ἐθεωροῦσε νόθον τέκνον τοῦ ὅλου συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

2. Ἡ παροῦσα κατάστασις.

Ἡ πολιτικὴ "ἀλλαγὴ" ποὺ ἐπήλθε ἀπὸ τὰς ἐκλογὰς τοῦ Ὀκτωβρίου εἰς τὴν χώραν μας, πέραν τῶν ὅσων ἄλλων καταγελάστων πράξεων (ἀπολύσεις, μεταθέσεις, διωγμοί, παύσεις ὑπαλλήλων) ἐπεχείρησε καὶ τὴν ἄλωσιν τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ ἀντίπαλον πολιτικὸν στρατόπεδον. Οὕτω, τὰ δύο Ἀνώτατα συνδικαλιστικὰ ὄργανα ΓΣΕΕ καὶ ΑΔΕΔΥ θὰ ἔπρεπε νὰ περιέλθουν εἰς χείρας τῆς νέας κυβερνήσεως διὰ νὰ δύναται ἀνεμποδίστως νὰ περάσῃ μέσω τῶν διορισμένων κομισσαρίων τὴν γραμμὴν καὶ τὰς θέσεις της, ὑποτάσσοντας ὅλο τὸ ἐργατοϋπαλληλικὸ κίνημα εἰς τὸ κόμμα. Ἐπωφελουμένη δὲ ἡ κυβέρνησις τοῦ ΠΑΣΟΚ τὸ ἀνοργάνωτον καὶ τὴν ἀστικὴν ἀποχαύνωσιν καὶ ἐκμαυλισμὸν τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν ἐργαζομένων τῆς δεξιᾶς καὶ τοῦ κόμματος τῆς Ν.Δ., ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογικήν της ἐπιτυχίαν ἔθεσε εἰς ἐφαρμογὴν τὰ σχέδιά της, ἀνενόχλητη ἐλέῳ δημοκρατίας!...

Προβαίνει εἰς διάσπασιν καὶ ἀποδυνάμωσιν τῆς ΑΔΕΔΥ (Πρόεδρος κ. Παπακώστας) μὲ τὰς ἐλεγχομένας ὑπ' αὐτῆς Ὁμοσπονδίας τῆς ΟΛΜΕ καὶ ΔΟΕ. Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι διαχωρίζουν τὴν θέσι τους ἀπὸ τὴν ἀνωτάτη συνδικαλιστικὴν των ὀργάνωσιν καὶ προβαίνουν εἰς λιβανωτοὺς ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως τῆς "ἀλλαγῆς". Οὕτω ἡ ΑΔΕΔΥ φαίνεται διηρημμένη καὶ τὸ ὑπαλληλικὸ κίνημα σαφῶς ἀποδυναμωμένο ἀνίκανο ν' ἀντιδράσῃ εἰς τὸ κατάπτυστο διαλυτικὸ σχέδιο τοῦ ΠΑΣΟΚ.

Ἡ κατάστασις ὁμως εἶναι ἀκόμη πιὸ τραγικὴ εἰς τὴν ΓΣΕΕ. Ἐδῶ ἡ κυβέρνησις πραξικοπηματικῶς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καθαιρεῖ τὴν νόμιμον διοίκησιν τῆς ΓΣΕΕ καὶ διορίζει "προσωρινῶς" ἰδικήν της.

Τὸ καταγέλαστον τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὅτι τὸ διορισμένον προεδρεῖον της ἀποτελεῖται ἀπὸ συνταξιούχους καὶ ἀπὸ

μέλη μέ οὐδεμίαν ἔχοντα ἰδιότητα εἰς Ὁμοσπονδίαν ἤ Ἐργατικόν Κέντρον.

Τό παρασκήνιο τοῦ δημοκρατικοῦ πραξικοπήματος κατήγγειλε διεθνῶς ἡ ἐκπτωτος αἱρετή διοίκησις ἡ ὁποία θεωρεῖ ὅτι "Εἶναι ἡ μόνη νόμιμος ἐκπρόσωπος τῶν ἐργαζομένων καί ὅτι ἡ προσωρινή διωρισμένη διοίκησις εἶναι παράνομον προϊόν κυβερνητικῶν καί δικαστικῶν μεθοδεύσεων".

Ἡ Διοίκησις τῆς ΓΣΕΕ (πρόεδρος Καρακίτσος) εἶχε ἐκλεγεῖ μέ συντριπτική πλειοψηφία τόν περασμένον Ὀκτώβριο εἰς συνέδριον πού συμμετεῖχον 805 ἀντιπρόσωποι 81 Ἐργατοϋπαλληλικῶν Κέντρων καί 52 Κλαδικῶν Ὁμοσπονδιῶν τῆς Χώρας.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ Συνεδρίου καί μέχρι τήν λήξιν τῶν ἐργασιῶν του δέν ὑπεβλήθη ἀπό κανένα σύνεδρο ἡ ὀργάνωσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οὐδεμία ἔνστασις διά πράξιν ἡ παράλειψιν ἀντίθετον μέ τήν Ἐργατικήν Νομοθεσίαν ἡ τό Καταστατικόν τῆς ΓΣΕΕ. Αἰφνιδίως ὅμως μετά τό ἀποτέλεσμα τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, κατετέθη προσφυγή τήν 4.11.1981 ὑπό 5 συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων πού πρόσκειντο στό ΠΑΣΟΚ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν κατά τοῦ κύρους τοῦ Συνεδρίου. Κύριοι λόγοι ἀκυρώσεως προεβλήθησαν εἰς τήν προσφυγήν ἡ καθυστερημένη ἐγγραφή ὡρισμένων ὀργανώσεων εἰς τήν δύναμιν τῆς ΓΣΕΕ καί ἡ παρουσία τρίτων προσώπων κατά τήν διάρκεια τῆς ψηφοφορίας τά ὁποία ἐπηρέαζον τήν γνώμην τῶν συνέδρων.

Εἰς τά 10.11.1981 αἱ αὐταί ὀργανώσεις κατέθεσαν αἰτησι ἀσφαλιστικῶν μέτρων δι' ἀναστολήν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου πού ἰσοδυναμοῦσε μέ πλήρη ἀπαγόρευσιν ἀσκήσεων καθηκόντων τῆς αἱρετῆς Διοικήσεως. Ὑστερα ἀπό ἕνα μήνα ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 2747/81 ἀπόφασις βάσει τῆς ὁποίας ἀνεστέλλοντο αἱ ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου καί ἐκηρύσσετο ἐκπτωτος ἡ ἐκλεγεῖσα διοίκησις.

Ἀργότερον, μέ ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διορίζεται "προσωρινή" (μέχρι πότε;) Διοίκησις εἰς τήν ΓΣΕΕ πού εἰς τήν συντριπτικήν πλειοψηφίαν της ἀνήκε εἰς τήν ΠΑΣΚΕ, συνδικαλιστική παράταξι τοῦ κυβερνώντος κόμματος.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω μερικά ὀνόματα ἀπό τά διορισμένα μέλη τοῦ προεδρείου τῆς ΓΣΕΕ τά ὁποία οὐδεμία ἰδιότητα μέλους κατέχουν εἰς Ὁμοσπονδία ἡ Ἐρ. Κέντρο.

Πρόεδρος: Ὀρέστης Χ"Βασιλείου, συνταξιοῦχος, ἀπό χρόνια, τέως συνδικαλιστής ἀπό τό φωταέριο, τοῦ ΚΚΕ ἐσ.

Γ. Γραμματεύς: Γ. Ραυτόπουλος τοῦ ΠΑΣΟΚ, τραπεζικός ἄνευ οὐδεμιᾶς ἰδιότητος μέλους Ὁμοσπονδίας ἡ Ἐργατικοῦ Κέντρου.

Ἀναπλ. Γ. Γραμματεύς: Ι. Παπαδάκης ΠΑΣΟΚ, οὐδεμία σχέσιν ἔχων μέ Ὁμοσπονδία ἡ Ἐργ. Κέντρο.

Πέραν τούτων ἡ κυβέρνησις κατά ἐπισήμους πληροφορίας θά ἐπιχειρήση τό ἑπόμενον βῆμα καταλήψεως μέ τήν μέθοδον τῶν διορισμῶν τῆς ΠΑΣΕΓΕΣ (πρόεδρος κ. Χρονόπουλος) ἡ ὁποία πολιτικῶς ἀνήκει εἰς τήν Ν.Δ. "διότι σαμποτάρει σκανδαλωδῶς τό ἔργο τῆς Κυβρνήσεως καί δέν ἐκπροσωπεῖ τήν πραγματική πλειοψηφία τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν καί θεωρεῖται ὅπως ἡ ἐκπτωτος ΓΣΕΕ κατασκεύασμα τῆς δεξιάς".

Ἐδώ ἄς σημειωθῆ ὅτι ἡ ΕΣΑΚ-Σ, ἡ συνδικαλιστική παράταξι τοῦ ΚΚΕ ἐξ. καί ὁ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ κατήγγειλαν τό ΠΑΣΟΚ γιά παραβίασι καί ἀθέτησι συμφωνιῶν πού εἶχον λάβει χώραν πρίν τόν διορισμό (διά τήν ἀριθμητική ἐκπροσώπισι καί τήν κατανομή ἀξιωμάτων) καί γιά "σοβαρότατες πολιτικές εὐθύνες τίς ὁποίες δέν μπορεί ν' ἀποκρύψει".

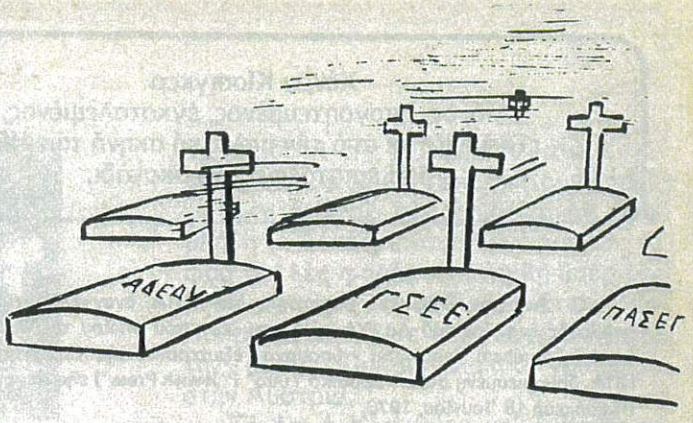

Βεβαίως οἱ κομμουνισταί δέν ἀνέμενον τοιαύτην μεταχείρισιν ἐκ μέρους τῶν τέως συμμάχων των τῶν ΣΑΔΕΟ. Ἀρχισαν νά αἰσθάνωνται ὄχι μόνον "ριγμένοι" εἰς τήν διορισμένη διοίκησιν ἀλλά καί προδομένοι ἀπό τούς συντρόφους τῆς ΠΑΣΚΕ, οἱ ὁποῖοι εἰς τό μέσον τοῦ δρόμου τούς ἐλησμόνησαν καί τούς ἐγκατέλειψαν. Ἐν συνεχεία οἱ κομμουνισταί ἐμεθόδευσαν τόν ἀγῶνα των, ὄχι τώρα κατά τῆς αἱρετῆς διοικήσεως τῆς ΓΣΕΕ ἀλλά κατά τῆς νέας διορισμένης φιλοκυβερνητικῆς διοικήσεως. Αἱ Ὁμοσπονδίαι αἱ ἐλεγχόμεναι ὑπό ὑπό τῆς ΕΣΑΚ-Σ εἰς τά ΣΑΔΕΟ καί ὡρισμένα Σωματεία δέν ἀναγνωρίζουν τώρα τόν ἡγετικόν ρόλον τῆς νέας ΓΣΕΕ ὡς ἐκπροσώπου τῶν ἐργαζομένων, ἀλλά τήν θεωροῦν ὡς φιλοκυβερνητικόν κατασκεύασμα πού "σαμποτάρει τό ρόλο τῶν ἐργαζομένων σάν φορέων τῆς πλατειάς ἐργατικῆς τάξης γιά τή διεκδίκησι τοῦ καθημερινοῦ μόχθου" καί ὡς κομματικόν ὄργανον "πού καλύπτει κάτω ἐπό τόν δήθεν ἡγετικό της ρόλο τίς αὐθαιρεσίες τῆς ἐργοδοσίας, τοῦ Κεφαλαίου καί τῆς Κυβέρνησης".

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ κυβέρνησις τῆς "συνδιαλλαγῆς" τότε μέ τάς διασπαστικάς κινήσεις ὡς ἀντιπολίτευσις, τώρα μέ τήν χαρακτηρισθεῖσα ὑπό τῆς Ν.Δ. παράνομον καθαίρεσιν τῆς αἱρετῆς ἡγεσίας τῆς ΓΣΕΕκαί τόν διορισμόν φιλοκυβερνητικῆς διοικήσεως ἐπέτυχεν τούς ἐπιδιωκομένους σκοπούς της. Τόν κατακερματισμόν τῶν ἐργαζομένων μέ τήν πολυδιάσπασιν, ἀνίκανους πλέον νά ἀνασυνταχθοῦν διά διεκδικήσεις. Τήν ἀναγνώρισιν "ἀντιηγετικοῦ" ρόλου εἰς τήν συμπαγή μάζαν τήν ὑπό τῶν κομμουνιστῶν ἐλεγχομένην καί κατευθυνομένην ἐργατικήν τάξιν διά νά παίζη ὁποτε ἐπιθυμεῖ, δδι δημοκρατικοῦ ἐμπαιγμοῦ, ἀντιπολιτευτικήν πολιτικήν.

Καί τό σπουδαιότερον μέ τήν κομματικοποίησιν τοῦ φιλοκυβερνητικοῦ συνδικαλισμοῦ, μέ τήν πλήρη δηλαδή ὑποταγήν τῆς Ἀνωτάτης συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας εἰς τήν κυβέρνησιν, ἀφήρεσαν ἀπό τούς ἐργαζομένους τήν τυπικήν καί οὐσιαστικήν διαπραγματευτικήν δυνατότητα ἡ καί δυναμικήν προβολήν καί διεκδίκησιν τῶν αἰτημάτων παρά τάς ἀνταθέτους διαβεβαιώσεις τῆς διορισμένης ἡγεσίας τῆς ΓΣΕΕ ὅτι "θ' ἀγωνισθοῦν διά τά πλατειά συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων".

Καί ἐρωτᾶται: Ἐάν αὐτά τά)κωμικοτραγικά) τά ὁποία συνέβησαν μέ τήν "ἀλλαγήν" ὑπό πλήρες καθεστώς δημοκρατίας, ἐγίνοντο ὑπό ἄλλας συνθήκας, πῶς θά τάς ἐχαρακτήζιζον οἱ σημερινοί κύριοι δημοκράται; Φυσικά δέν ἀναμένω ἀπάντησι.

Ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ θά ἐπανέλθω.

Γ. ΧΑΡΛΑΥΤΗΣ

Χένρυ Κίσσιγκερ
Μόνος, ἀπογοητευμένος, ἐγκαταλειμένος, ἐξαφανίζεται ἀπό τήν πολιτική σκηνή τῶν ΗΠΑ καί ἐπιστρέφει στό σκοτάδι.

Τό Ἀνώτατο Ραββινικό δικαστήριο τῶν ΗΠΑ, ἀναγγέλλει τήν τελετή ἀποβολής ἐναντίον τοῦ Δρ. Χένρυ Κίσσιγκερ - τοῦ ὁποίου τό ἑβραϊκό ὄνομα εἶναι Abraham Ben Elazar - ὑπουργοῦ ἐξωτερικῶν τῆς Κυβερνήσεως τῶν ΗΠΑ, δημοσιευμένη στόν "Ἑβραϊκό Τύπο" ("Jewish Press") τῆς Νέας Ὑόρκης Παρασκευή 18 Ἰουνίου, 1976.

Ἡ Μέση Ἀνατολή ἦταν τό Βατερλώ τοῦ Κίσσιγκερ, ὅταν ὄχι μόνον ἔχασε τήν μάχη τῆς πολιτικῆς του καρριέρας, ἀλλά καί τή θρησκεία του ἐπίσης.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ὁ Χ. Κίσσιγκερ τέως ὑπουργός Ἐξωτερικῶν διώχθηκε ἀπό τήν Ἑβραϊκή Κοινότητα σέ μιά δραματική τελετή διότι "ἔχει βλάψει τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἀναγκάζοντάς το νά ἐγκαταλείψη περιοχές ποῦ τοῦ δόθηκαν μέ θεϊκή ἐντολή". Αὐτοί ποῦ τόν ἔδιωξαν ἦταν μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Ραββινικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἀμερικῆς, ποῦ ἐπίσης κατηγόρησαν τόν Κίσσιγκερ γιά ἀπόκλεισι ἀπό τή Βίβλο ὅταν ἐκλέχθηκε ὑπουργός Ἐξωτερικῶν, ἀναγκάζοντας τούς Ἑβραίους ὑπαλλήλους του νά ἐργασθοῦν κατά τήν διάρκεια θρησκευτικῶν ἑορτῶν καί ἐπειδή δέν ἔτρωγε "kosher" ὅταν βρισκόταν σέ διεθνεῖς δεξιώσεις.

Κατά τήν διάρκεια τῆς τελετῆς ἀποβολῆς, ποῦ ἔγινε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου Χίλτον τῆς Νέας Ὑόρκης, τά μέλη τοῦ ραββινικοῦ δικαστηρίου ἔσβησαν 4 κεριά ποῦ συμβόλιζαν τό "σβήσιμο τῶν οὐρανίων φώτων τοῦ Χ. Κίσσιγκερ".

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἀποβολή τοῦ Χ. Κίσσιγκερ ἀπό μέλος τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος καί ἀπό πολίτης τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἦταν τό πρῶτο βῆμα γιά τήν μεγάλη πτῶσι.

Τό δεύτερο βῆμα θά εἶναι ἡ ἐξαφάνισι τῆς λάμψης τοῦ ἀστέρος τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς. Ὁ Χ. Κίσσιγκερ ἐξαφανίσθηκε τελείως ἀπό τήν πολιτική σκηνή τῶν ΗΠΑ ἀφοῦ ἔκανε σοβαρά λάθη σάν Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν.

Πέραν αὐτοῦ, τό σημειωματάριό του μέ ὀνόματα κοριτσιῶν, ἔχει μειωθεί. Ἡ Ράκελ Οὐέλς, τέως ἐρωμένη του ποῦ πάντα ἀπαντοῦσε στά τηλεφωνήματα τοῦ Κίσσιγκερ καί ποῦ πάντα εἰδοποιοῦσε τή γραμματέα του ποῦ θά τήν βρή ὅταν ἔβγαινε ἔξω, τελευταίως "ἀπουσιάζει ἀπό τό σπίτι" κάθε φορά ποῦ τής τηλεφωνεῖ. Τό ἴδιο συνέβη καί μέ τήν Ὀρνέλλα Νταίηβις, Τζοάνα Στέφαν καί ἄλλα κορίτσια ποῦ ἐπισκέπτονταν.

Ἀντιμετωπίζοντας ἀλυσίδα προβλημάτων ὁ Κίσσιγκερ προσπάθησε νά τά ξαναφτιάξη μέ τήν γυναίκα του Νάνσυ, ἀν καί ὁ γάμος τους ἦταν ἁπλῶς τυπικός. Ἀλλά ἡ Νάνσυ τοῦ θύμισε ὅτι τό συμβόλαιό τους εἶχε πολύ ἀκριβεῖς ὅρους ποῦ δέν τήν ὑπεχρέωναν νά ἐκτελή τά συζυγικά της καθήκοντα.

Ἔτσι διωγμένος ἀπό τήν θρησκευτική του κοινότητα, τή θέσι του στήν Κυβέρνησι, τά σπίτια τῶν φίλων του ποῦ ἐπισκέπτονταν καί μέ προβλήματα στό σπίτι, ὁ Κίσσιγκερ κάνει σχέδια γιά ἕνα ἄχαρο μέλλον μέσα στήν ἀνωνυμία ἀπό τήν ὁποία ξεπήδησε τήν δεκαετία τοῦ '60 μέ ὄνειρο νά γίνη Πρόεδρος τῶν ΗΠΑ.

Ὁ "μεγάλος" Κίσσιγκερ, τό ἀφεντικό τοῦ κόσμου γιά ἕνα διάστημα, ὁ ἄνθρωπος ποῦ μέ μιά ἀπόφασί του ἔστελνε στό Σιδηροῦν Παραπέτασμα ὁλόκληρα ἔθνη καί ποῦ ἦταν ὁ πιό μισητός ἐχθρός τῆς Ἑλλάδος, ἔπεσε ἀπό τό βάθρο του γιατί ἔπαυσε νά ἐκτελή πιστά τίς ἐντολές τῶν "Σοφῶν τῆς Σιών".

Ἤδη ἀπό τό 1974 μεταξύ τῶν ἑβραϊκῶν κύκλων ὑπῆρχε ἡ ὑπόνοια πῶς ὁ Κίσσιγκερ παίζει τό παιχνίδι τῶν Ρώσων. Οἱ ὁποῖοι μέ τήν σειρά τους κατέβαλαν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τόν ἑβραϊσμό.

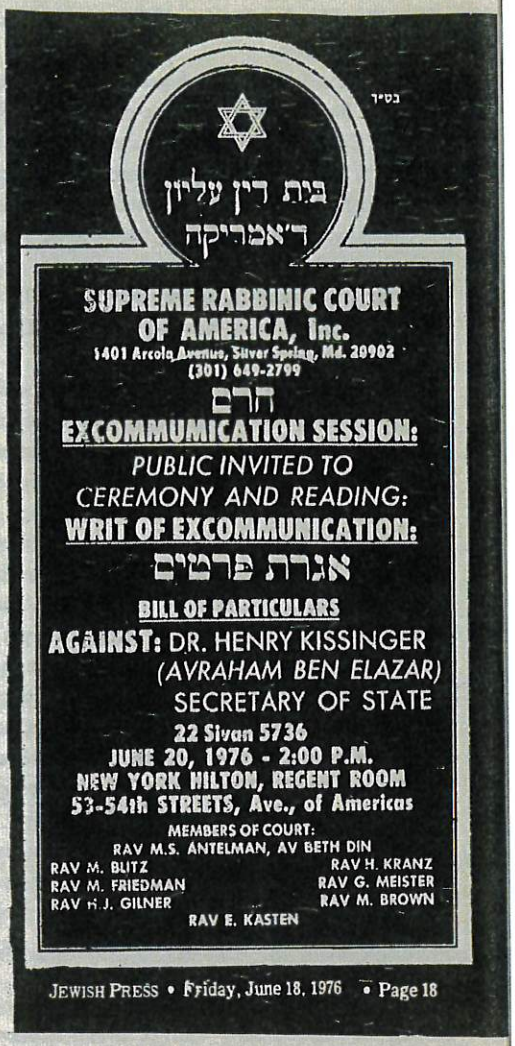
בס"ד

בית דין עליון
ד'אמריקה

SUPREME RABBINIC COURT OF AMERICA, Inc.
1401 Arcola Avenue, Silver Spring, Md. 20902
(301) 649-2799

חרם
EXCOMMUNICATION SESSION:
PUBLIC INVITED TO CEREMONY AND READING:
WRIT OF EXCOMMUNICATION:
אגרת פרטים
BILL OF PARTICULARS
AGAINST: DR. HENRY KISSINGER
(AVRAHAM BEN ELAZAR)
SECRETARY OF STATE
22 Sivan 5736
JUNE 20, 1976 - 2:00 P.M.
NEW YORK HILTON, REGENT ROOM
53-54th STREETS, Ave., of Americas
MEMBERS OF COURT:
RAV M.S. ANTELMAN, AV BETH DIN
RAV M. BLITZ
RAV H. KRANZ
RAV M. FRIEDMAN
RAV G. MEISTER
RAV H.J. GILNER
RAV M. BROWN
RAV E. KASTEN

JEWISH PRESS • Friday, June 18, 1976 • Page 18

Μελλοντικῶς θά ἀναφερθοῦμε ἐκτενῶς στήν ἐπιδίωξι ἀποσιωνιστικοποιήσεως τῆς ΕΣΣΔ, ἡ ὁποία βρήκε τό ἀποκορύφωμά της στήν τελευταία διετία, ὅπου μετά τόν θάνατον τοῦ Κοσύγκιν καί τώρα τοῦ Σουσλώφ, ἄρχισαν νά ἀναλαμβάνουν τήν διοίκησι τῆς χώρας τους οἱ Ρῶσοι. Τοῦτο ἀλλωστε διαπιστοῦται καί ἀπό τήν ξαφνική εὐαισθησία τῶν ἑβραιοκρατούμενων δυτικῶν δημοκρατιῶν γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν Ἀφγανῶν καί τῶν Πολωνῶν. Εὐαισθησία ποῦ ἀπουσιάζει ὅταν πρόκειται γιά τούς Ἕλληνες τῆς Κύπρου, τούς Ἀρμενίους, τούς Κούρδους, τούς Παλαιστινίους, κ.λπ.

Θά θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τοῦ "Ε.Α." τήν ἐκδήλωσι τῆς δυσαρεσκείας τῆς Γκόλντα Μέϊρ πρός τόν Κίσσιγκερ καί τόν Κράϊσκυ, ἐκλεκτά τέκνα μέχρι τότε τοῦ Σιωνισμοῦ. Τόν Κράϊσκυ μάλιστα τόν...ἔφτυσε καί τόν ἀπεκάλε-

Σάν νά ήταν άπόδειξι τής θείας δυνάμεως, ή άποβολή ήταν ή άρχή τού τέλους τού Κίσσιγκερ.

Ο Ραββίνος Herbert J. Cilner φυσά τό shofar λίγο πρίν σβήση τά κεριά πού συμβολίζουν τό ούράνιο φώς τού Κίσσιγκερ.

Όταν τά 4 κεριά σβήσουν ό Κίσσιγκερ θά παύση νά είναι μέλος τής έβραϊκής κοινότητος καί πολίτης τού Κράτους τού Ίσραήλ.

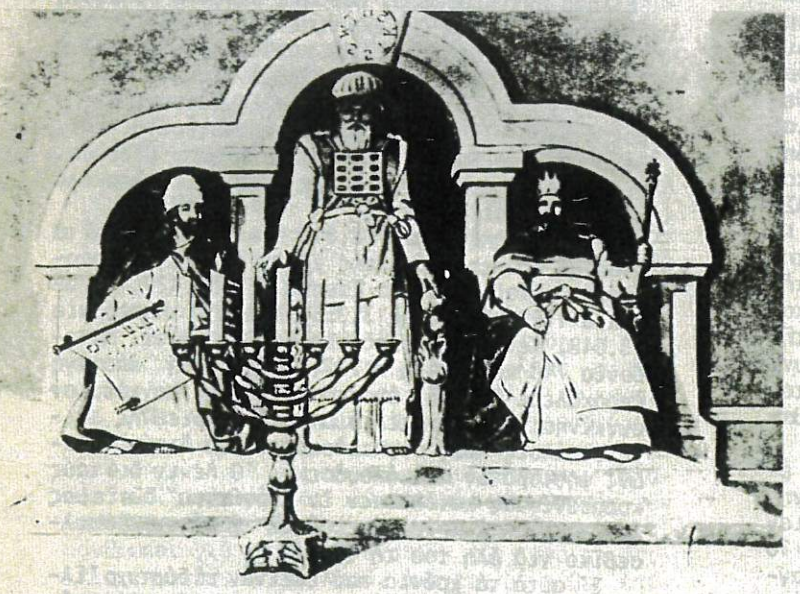

Ή Βασιλική Δρύς τής Μασονικής στοάς τής Νέας Υόρκης τών ΗΠΑ, φέροντας πάνω της 3 κούκλες πού συμβολίζουν τόν Βασιλιά τού Ίσραήλ, τόν Αρχιερέα τού Ίσραήλ καί τήν Φυλή τού Ίσραήλ. Μπροστά από τόν θρόνο είναι ή Menorah ή έπτάφωτος λυχνία πού συμβολίζει τόν έβραϊσμό. Κατά μεγάλο μέρος ή Αγγλοσαξωνική ύποχώρησι στόν έβραϊκό Ιμπεριαλισμό γιά τήν έλευθερία τής γής τους καί τής άνθρωπότητος, είναι συνειδητή καί προδοτική. Υπάρχουν περισσότερο από 4 έκατ. Μασόνοι στήν Στοά τής Νέας Υόρκης τών ΗΠΑ πού μερικές φορές ξεπερνά τόν άριθμό όλων τών άλλων μασόνων τής γής μαζί, μέ έξαίρεσι τής Αγγλίας.

σε προδότη τής φυλής του, στό Συνέδριο τών Σοσιαλιστικών Κομμάτων!.

Δέν έχουμε πληροφορίες άν άπεβλήθη κι αύτός, είναι πιθανό πάντως, άφού πολλές φορές είχε ταχθή ύπέρ τής άναγνωρίσεως τών δικαιωμάτων τών Παλαιστινίων. Είχε έπιτρέψει άλλωστε τήν ίδρυσι Παλαιστινιακού γραφείου στήν Αύστρία.

Τό ότι ό Κίσσιγκερ καί ό Κράϊσκυ διαφωνούν μέ τήν πολιτική τού Ίσραήλ δέν είναι λόγος νά καταστούν συμπαθείς. Διότι είναι πλέον έπικίνδυνοι άπό τόν φανατικό Μπεγκίν.

Ο Μπεγκίν όνηρεύεται έδαφικές κατακτήσεις καί δέν διστάζει νά διαπράττη ΦΑΝΕΡΑ έγκλήματα εἰς βάρος τών Παλαιστινίων καί τού Αραβικού λαού. Τούτο έχει ώς άποτέλεσμα νά άπομονώνεται διεθνώς όλοέν καί περισσότερο τό Ίσραήλ καί νά όγκούται τό άντισιωνιστικό κλίμα.

Η πολιτική όμως τού Κίσσιγκερ,τού Ροκφέλλερ καί τών όμοίων τους είναι περισσότερο έπικίνδυνη γιά τόν έλεύθερο κόσμο. Διότι άντί τής έδαφικής ένδυναμώσεως τού κράτους τού Ίσραήλ (πού χαρακτηρίσθηκε άπό τόν Κράϊσκυ σάν αύταπάτη) έργάζονται γιά τήν παγκόσμια έπικράτησι μέσω τών πολυεθνικών έταιριών, τών διεφθαρμένων δημοκρατικών καί κομμουνιστικών καθεστώτων, τών έχόντων νεγάλο βαθμό στίς Τεκτονικές στοές, καί έν γένει τών άργυρωνύτων πρακτόρων

Είναι παρήγορο ότι ύπάρχει αύτή ή διαφωνία μεταξύ τών Σιωνιστών. Όσο περισσότερα προβλήματα έχουν μεταξύ τους, τόσο θά καθυστερή ή ήμέρα τής συγκρούσεως.

Δέν είναι όμως καθόλου παρήγορο τό γεγονός τής ύπάρξεως διαφωνιών μεταξύ τών άραβικών κρατών. Οί άλληλοσυγκρουόμενες έπιδιώξεις τους καί ή προσπάθεια τού κάθε άραβικού κράτους νά χρισθή "όδηγός" τών Αράβων, προσθέτει βούτυρο στό ψωμί τών Σιωνιστών.

Ακριβώς όπως οί κομματικές άντιθέσεις τών Ελλήνων, μάς καθιστούν εύάλωτους στήν άνθελληνική προπαγάνδα τών πολυπληθών έχθρών μας

Ἀντεθνικαὶ ἐνέργειαι τοῦ Κ.Κ.Ε. καί προβληματισμοί

Ἱστορική Ἀναδρομή

Δ. ΠΡΟΦΙΛΗ
ἀντιστρατήγου ἐ.ἀ.

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

"Ὁ Κομμουνισμός ἔχει πολύ μῖσος σεσωρευμένον κατά τῆς Ἑλλάδος, ἕνεκα τῶν ἐπανειλημμένων ἀποτυχιῶν του καί ἀσχολεῖται διαρκῶς νά σβύση τήν δόξαν, τήν ἱστορίαν καί τήν πνευματικήν ἀκτινοβολίαν τῆς πατρίδος μας".

Γ.Χ.ΜΑΝΟΥΚΑΣ
Πρώην Γεν. Ἐπιθεωρητής τοῦ Παιδομαζώματος.

Ἀπό τῆς 1ης Μαρτίου 1948, μιά κι εἶχαν φθάσει στά σύνορα τά μεταφορικά μέσα ἀπ' τά κομμουνιστικά ὅμορα κράτη, προέβησαν εἰς τό δολιωτέρας μορφῆς ἔργον τοῦ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ τά ὄργανα τοῦ Κ.Κ.Ε. Ἀλλά πῶς ἐξεκίνησεν ἡ ὑπόθεσις αὐτή; Ἡ βασική ἰδέα καί αἱ λεπτομέρειαι τοῦ σχεδίου ὠφείλοντο εἰς τήν Ὑπουργόν τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως τῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων Γιουγκοσλαβίας κ. ΜΙΤΡΑ ΜΙΤΡΟΒΙΤΣ ΤΖΙΛΑΣ, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν καί κορυφαῖον στέλεχος τῆς ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ. Σκοπός ἦτο, σύμφωνα μέ τάς ἀπόψεις της "ἡ ἀπαλλαγή τῶν παιδιῶν ἀπό τήν ἀντιδραστικήν ἐπιρροή τῶν γονέων των" ὥστε ν' ἀνατραφοῦν κατά τρόπον κομμουνιστικόν, τήν δέ διεύθυνσιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς των ἀνέλαβεν ὁ Γιουγκοσλάβος Συν/ρχης ΣΙΜΙΤΣ - ἄλλοτε πρεσβευτής τῆς χώρας του εἰς Ἄγκυραν - ὁ ὁποῖος ἦτο καί ἀρχηγός τῆς Βαλκανικῆς Νεολαίας τῆς ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ.

Ἡ ὁριστική ἀπόφασις διά τό ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ἐλήφθη ἀπό τήν "Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση" τοῦ Μάρκου κι' ἐπεκυρώθη εἰς τό Συνέδριον τῆς ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΠΗΓΗΣ (τό ὁποῖον ἐγένετο μεταξύ 10 καί 20 Φεβρουαρίου 1948), διεξήχθη δέ ὡς πραγματική Ἐπιτελική ἐπιχείρησις, διά τῆς ὁποίας εἶχεν καθορισθῆ "ἀπαγωγή εἰς ὅσον τό δυνατόν μεγαλύτερον βάθος τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου" ὥστε νά ἀπαχθοῦν τουλάχιστον 50.000 παιδιά, μέ τό πρόσχημα τῆς "διάσωσης ἀπό τίς Ἀμερικανικές" βόμβες", ἀλλ' εἰς τήν πραγματικότητα διά τήν "ἐξάλειψιν τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν, τήν διαστρέβλωσιν τῶν ἱστορικῶν, πνευματικῶν καί ἠθικῶν παραδόσεων" ὥστε νά ἐξαφανισθοῦν τά φυλετικά καί ἐθνικά γνωρίσματα, διά νά προβοῦν ἀργότερον εἰς τόν θάνατον τῶν γονέων των, οἱ ὁποῖοι παρεμποδίζουν τά σχέδια τῶν Σλάβων, πού ἐπιδιώκουν τήν ἐξαφάνισιν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἰδού τί ἐλέχθη τήν 3η Μαρτίου τοῦ 1948 ἀπό τόν ραδιοφωνικό σταθμό τῶν συμμοριτῶν "Στό τελευταῖο Βαλκανικό συνέδριο τῆς Νεολαίας στό Βελιγράδι, ὕστερα ἀπό πρόταση τοῦ Ἕλληνα ἀντιπροσώπου, πάρθηκε ὁμόφωνα ἀπόφαση τῶν δημοκρατικῶν (κομμουνιστικῶν) χωρῶν νά παρασχεθῆ βοήθεια σέ 12.000 παιδιά προερχόμενα ἀπ' τήν Ἑλλάδα. Τά παιδιά αὐτά ἡλικίας ἀπό 3 ἕως 15 χρονῶν θά στέλνωνται στίς γειτονικές δημοκρατικές χῶρες ὅπου θά τούς προσφέρεται κάθε βοήθεια, περίθαλψη καί ἐκπαιδευτική μόρφωση. Γιά κάθε 25 παιδιά θά ὑπάρχη καί μιά δασκάλα πού θά τά ἐπιβλέπη".

Τελικῶς ἀπήχθησαν 28.010 ἑλληνόπουλα, ἀπό τά διάφορα διαμερίσματα τῆς χώρας - πλήν Πελοποννήσου - καί ὡς ἑξῆς: Στερεά Ἑλλάς 420, Θεσσαλία 1159, Ἤπειρος 3.355, Δυτική Μακεδονία 13.048, Κεντρική Μακεδονία 5.483, Ἀνατ. Μακεδονία 748 καί Θράκη 3.797, αὐτή δέ ἡ ἀπαγωγή ἐπροκάλεσε διεθνῆ ἀναστάτωσιν καί παγκόσμιον συγκίνησιν, μ' ἀποτέλεσμα νά γίνη διεθνής κινητοποίησις πρός συμπαράστασιν διά διαμαρτυριῶν, ψηφισμάτων καί ἀποφάσεων. Ὁ Λένιν διά τούς κομμουνιστάς κατέλειπεν ἓν ἀπόφθεγμα" δῶστε μας ἕνα παιδί ἐπί 8 χρόνια καί θά τό κάνουμε Μπολσεβίκο γιά ὅλη του τή ζωή".

Σ' αὐτά τά χρόνια πού ἔμειναν τά δύστυχα Ἑλληνόπουλα στίς χῶρες τοῦ Ἀνατολικοῦ παραπετάσματος (Ἀλβανία, Γιουγκοσλαβία, Βουλγαρία, Ρουμανία, Οὐγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Ἀν. Γερμανία καί Πολωνία) ὑπέστησαν εἰδικήν διαπαιδαγώγησιν βάσει τῶν μεθόδων τῆς Σοβιετικῆς παιδαγωγικῆς κομμουνιστικῆς μορφῆς, πρός ἐπιβολήν τοῦ Μαρξιστικοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι, δηλαδή θαυμασμοῦ τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, ἀγάπης καί φιλίας πρός τούς λαούς τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν, μέ

σους καί ἀπεχθείας πρός κάθε χώρα τῆς Δύσεως, (κι' αὐτῆς τῆς πατρίδος του ἀκόμη ἐφ' ὅσον ἀνήκει εἰς τήν Δύσιν) τήν θρησκείαν καί τήν οἰκογένειαν κι' ἀκόμη προετοιμασίας των, στρατιωτικῶς, δι' ἐπαναστατικῆς ἀγωγῆς ὥστε νά καταστοῦν "φανατισμένοι ἀγωνισταί δι' ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος των ἀπό τά νύχια τῶν ἰμπεριαλιστῶν".

Ὁ Γ.Χ. Μανούκας "Γενικός Ἐπιθεωρητής τοῦ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑΤΟΣ" εἰς τό βιβλίον του ἐκδόσ. 1969 "ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ" σημειώνει εἰς τήν σελίδα 20: "Εἶναι βάναυσος προσβολή τῆς ἀληθείας ὁ ἰσχυρισμός ὅτι οἱ Γονεῖς παρέδωσαν τά τέκνα των οἰκεία βουλήσει, διά τήν ἀπόσπασιν τούτων ὑπάρχουν τόσαι περιπτώσεις, ὅσα καί τά ἀθῶα θύματα τά ὁποῖα ἀπήχθησαν, ἑκάστη δέ περίπτωσις θά ἦτο δυνατόν ν' ἀποτελέση σκελετόν ὁλοκλήρου ἱστορίας", εἰς τήν σελίδα 75 "Εἰς τό ΚΚΕ ἀνήκει ἡ εὐθύνη, τό αἰώνιον στίγμα, ἡ βαρυτέρα προδοσία, τό ἰδιαίτερον βάρος τῆς εὐθύνης τοῦ ἐγκλήματος, διότι ἐξετέλεσε μέ πρωτοφανῆ εὐσυνειδησίαν δούλου τήν ἀπόφασιν ταύτην τῶν Σλαύων", εἰς τήν σελίδα 79 "Ἐνῶ λοιπόν συνετρίβετο ὁ ἕνας κίνδυνος εἰς ΒΙΤΣΙ - ΓΡΑΜΜΟΝ ἐγεννάτο καί ἀνεπτύσσετο ἕτερος, ἐκ τοῦ παιδομαζώματος, πλέον ἀπειλητικός, ὅστις ἀπειλή νά συσσωρεύση εἰς τήν Ἑλλάδα κι' ἄλλα δεινά ἀπροβλέπτων συνεπειῶν", εἰς τήν σελίδα 83 "Εἰς τάς θλιβεράς παιδουπόλεις τοῦ παραπετάσματος ἐρρίφθησαν τά παιδιά, ὅπου οἱ ὁμογάλακτοί των ὁμολογοῦν, ἀπό ἄποψη ἀρχῆς, δέν ἀναγνωρίζουν οἰκογένεια ἤ ἐάν παραστῆ ἀνάγκη ταύτης τήν ἀντικαθιστᾶ τό Κομ. Κόμμα, τό ὁποῖον ἐξουσιοδοτήθη ἀπ' τούς γονεῖς γιά τή διαπαιδαγώγηση", εἰς τήν σελίδα 89 "Εἰς τό ΚΚΕ ἐδόθη μιά πρώτης τάξεως εὐκαιρία ν' ἀναθρέψη μία γενεά Ἑλληνοπαίδων καί νά τήν μεταβάλη εἰς ρομπότ, ἀφωσιωμένην τυφλῶς εἰς αὐτό χωρίς τήν ἐνόχληση τῆς πρώην οἰκογενειακῆς ζωῆς, καί νά τή μορφώση ἀντί μέ παραμύθια καί τήν πραγματική ἱστορία τοῦ τόπου, μέ τίς ἀφηγήσεις γιά τούς ἀγῶνες τῶν Συμμοριτῶν, τῶν Κομ.Κομμάτων καί διαφόρων λαῶν κατά τῶν ἰμπεριαλιστῶν", εἰς τήν σελίδα 94 "Τό σχέδιόν των ἀπ' ἀρχῆς ἔκρυβε τόν δόλον κι' ἡ ἐνέργειά των ἦτο ἐσκεμμένη. Ὅλα φέρουν τήν σφραγίδα τοῦ ἐγκλήματος, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δέν ἀναγράφεται εἰς οὐδεμίαν ἱστορίαν. Εἶναι ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ καί ὡς τοιαύτη θά μείνη εἰς τήν ἱστορίαν μας. Καί προέβησαν οἱ κομμουνισταί εἰς αὐτήν τήν ἀπάνθρωπον πράξιν, διά ν' ἀλλοιώσουν τήν Ἐθνικήν συνείδησιν τῶν παιδιῶν ἐμποδίζοντάς τα μέ μισελληνικά αἰσθήματα, νά δημιουργήσουν δηλαδή Ἑλληνικά κορμιά μέ Σλαυικήν συνείδησιν καί νά χρησιμοποιήσουν ἐν δεδομένη στιγμῆ, ὡς πυρήνας τοῦ κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ εἰς μίαν Κομμουνιστικήν Ἑλλάδα", εἰς τήν σελίδα 100 "Σκοπός τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν εἶναι: ὅταν μεγαλώσουν νά εἶναι ἱκανοί ἄνθρωποι γιά νά ὑπερασπιστοῦν τίς σοσιαλιστικές ἐπιτεύξεις τοῦ λαοῦ, ἐνάντια σέ κάθε ἐπιβουλή, καί νά γίνουν καλοί οἰκοδόμοι τοῦ κομμουνισμοῦ στήν πατρίδα τους", εἰς τήν σελίδα 101 "νά πᾶνε στήν πατρίδα τους τήν Ἑλλάδα γιά νά πάρουν μέρος στήν πάλη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γιά τήν κοινωνική ἀπελευθέρωσή του", εἰς τήν σελίδα 104 "ὁ δάσκαλος ἤ καθηγητής πρέπει νά ξυπνήση στά παιδιά τήν ἀγανάκτηση καί τό μῖσος καί νά τά ὁπλίζη διαρκῶς μέ τή θέληση τοῦ ἀγῶνα", εἰς τήν σελίδα 115 "παραδόσεις μαθημάτων, πού δέν περιλαμβάνουν πολιτικο-ιδεολογική διαφώτιση εἶναι χαμένος καιρός", εἰς τήν σελίδα 149 "πρέπει νά δώσουμε στά παιδιά μας κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση ὥστε νά μπορέσουν νά βοηθήσουν ἀποφασιστικά στήν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας μας", εἰς τήν σελίδα 264 "πρέπει νά μορφώσουμε μιά νέα γενιά πού νᾶχη συνείδηση τῆς δύναμής της νά μή φοβᾶται δυσκολίες καί νά εἶναι ἕτοιμη νά τσακίση ὅλα τά ἐμπόδια, νά μή ξέρη τί θά πῆ φόβος στόν ἀγῶνα ἐνάντια στόν ἐχθρό, νᾶχη ἐπαναστατική ὁρμή καί τά γνωρίσματα τοῦ μπολσεβίκικου χαρακτῆρα", εἰς τήν σελίδα 275 "ἀντί νά ἐξελληνίζουν, προσέφεραν τούς Ἑλληνόπαιδας ἵνα ἐκσλαυισθοῦν", εἰς τήν σελίδα 292 "πρός τό σκοπό τῆς πατριωτικῆς διαπαιδαγώγησης τῶν νέων μας προτείνεται ὅπως ὀργανωθοῦν συναντήσεις μέ τούς παλαίμαχους ἀγωνιστές μας, πού θά τούς ἀγηφοῦνται τούς ἀγώνας τοῦ ΚΚΕ".

Δι' αὐτό ὅμως τό ἔγκλημα τοῦ ΚΚΕ, ἀξίζει τόν κόπο νά ξαναθυμηθοῦμε τάς ἐνεργείας καί κρίσεις διαφόρων προσωπικοτήτων, Ἑλληνικῆς καί Διεθνοῦς ἀκτινοβολίας καθώς καί τάς ἀποφάσεις τοῦ ΟΗΕ:

α. Ἑλληνικαί ἐνέργειαι.

(1) Τήν 27.2.1948. Ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις, βάσει τῶν ὑφισταμένων πληροφοριῶν περί ἐνάρξεως τοῦ παιδομαζώματος, ἀπηύθυνε καταγγελίαν πρός τήν Βαλκανικήν ἐπιτροπήν τοῦ ΟΗΕ καί ταυτοχρόνως ἐνημέρωσεν τάς Κυβερνήσεις καί τήν κοινήν γνώμην τοῦ Ἐξωτερικοῦ περί τοῦ σχεδίου ἐξοντώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

(2) Τήν 6.3.1948. Ὁ Ἑλληνικός Ἐρ. Σταυρός Νεότητος ἀπηύθυνε τηλεγραφικήν διαμαρτυρίαν πρός τόν Σύνδεσμον Ἐρ. Σταυροῦ Νεότητος Γενεύης, "διά τό τρομερόν ἔγκλημα μαζικῆς ἀπαγωγῆς Ἑλληνοπαίδων ἀπό τήν Βορ. Ἑλλάδα ὑπό τῶν Κομμουνιστῶν".

(3) Τήν 6.3.1948. Ὁ Ἑλληνικός Ἐρ. Σταυρός ἀπηύθυνε διαμαρτυρίαν εἰς τόν ΟΗΕ, τόν Σύνδεσμον Συλλόγων Ἐρ. Σταυρῶν καί τήν Διεθνῆ Ἕνωσιν Προστασίας Παίδων διά τήν "ὁμαδικήν ἀπαγωγήν Ἑλληνοπαίδων 4-16 ἐτῶν ὑπό τοῦ ΚΚΕ καί τῶν ἀνταρτῶν".

(4) Τήν 8.3.1948. Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, ἀπηύθυνε τηλεγραφικήν διαμαρτυρίαν πρός τόν ΟΗΕ, τήν Βαλκανικήν Ἐπιτροπήν καί τό παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν "διά τό διαπραττόμενον εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους φρικιαστικόν ἔγκλημα" καί ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν πρός περαιτέρω ἀποτροπήν τοῦ κακοῦ".

(5) Τήν 8.3.1948. Ὁ Ἑλληνικός Ἐρ. Σταυρός, ἀπηύθυνε τηλεγράφημα διαμαρτυρίας, πρός τό προεδρεῖον τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἐρ. Σταυρῶν Γενεύης "καί ἐζήτει τήν ἐγγραφήν τοῦ θέματος παιδομάζωμα ὑπό τοῦ ΚΚΕ εἰς τήν ἡμηρεσίαν διάταξιν", πρός λῆψιν ἀποφάσεων ἀντιδράσεως.

Συνεχίζεται εἰς τό ἑπόμενον

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

********** **********

ΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΕΦΟΔΙΟ
ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΗ

Μπορείτε νά προμηθευθήτε άπό τά Γραφεία μας

@@@

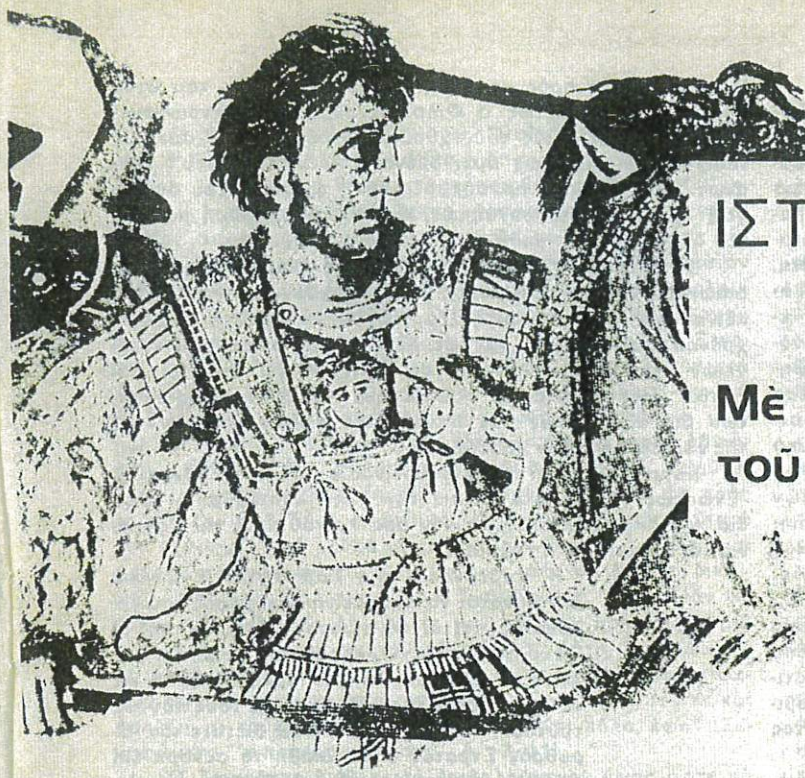

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ἀλεξάνδρου

Δ. ΚΑΨΑΛΑΣ

Αἱ ἀπόψεις τῶν ἐπιστημόνων δέν εἶναι διάφοροι τῶν ἀπόψεων αἱ ὁποῖαι ἐξετέθησαν ἀνωτέρω. Ἅπαντες ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπαρξιν δικαίου πολέμου. Ἅπαντες συμφωνοῦν πῶς ὁ ἀμυντικός πόλεμος εἶναι μορφή δικαίου πολέμου, πλὴν ὅμως διαφωνοῦν περί τοῦ ποίος πόλεμος εἶναι ἐν τῇ οὐσία ἀμυντικός. Ἀπουσιάζουν δηλαδή οἱ ὁριοθετημένοι κανόνες ἐπί τῇ βάσει τῶν ὁποίων δύνανται νά χαρακτηρισθοῦν οἱ σκοποί τοῦ πολέμου δίκαιοι ἤ ἄδικοι.

Ἡ νομική ἐπιστήμη ὑποστηρίζει πῶς εἶναι θεμιτή πάσα πράξις σκοπόν ἔχουσα τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἀτόμου. Ὁ Ἀστικός Κώδιξ (ἄρθρον 284) ὁρίζει ὅτι: "Ἡ πρός ἀποτροπήν παρούσης ἐπιθέσεως καθ' ἑαυτοῦ ἤ τρίτου ἐπιβαλλομένη εἰς τινα ὑπεράσπισις δέν ἀποτελεῖ παράνομον πράξιν". Παρόμοιον εἶναι καί τό πνεῦμα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος (ἄρθρον 22, παράγ. 2) κατά τόν ὁποῖον: "Ἄμυνα εἶναι ἡ ὑπό τοῦ ἀτόμου πρός ὑπεράσπισιν ἀπό ἀδίκου καί παρούσης ἐπιθέσεως, ἀπευθυνομένης κατ' αὐτοῦ ἤ ἄλλου ἀναγκαία προσβολή τοῦ ἐπιτιθεμένου".

Θά μέ ἀπήλλασσε περαιτέρω ἀναλύσεων ἡ νομική ἐπιστήμη ἐάν δέν προσέθετε εἰς τό οὐσιαστικόν "ἐπίθεσις" τό ἐπίθετον "παρούσα". Διότι ἐνῶ δικαιολογῇ τάς πράξεις πρός ἀποτροπήν ἐπιθέσεως, τονίζει χαρακτηριστικῶς πῶς ἡ ἐπίθεσις πρέπει νά εἶναι παρούσα.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τό "παρούσα" δύναται νά ἑρμηνευθῇ ὡς ἐάν ὁ ἐχθρός ἔχει ἐπιτεθεῖ ἐνόπλως καί ἀπό στιγμῆς εἰς στιγμήν θά καταφέρῃ τό πρῶτον πλῆγμα. Δέν εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον νά δίδῃ ὁ καθεῖς αὐτήν τήν ἑρμηνείαν. Ἡ δική μου ἄποψις εἶναι πῶς ἐπίθεσις δέν εἶναι μόνον ἡ ἐκδήλωσις ἀλλά καί αἱ προπαρασκευαστικαί ἐνέργειαι. Ἑπομένως, ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἐχθροῦ εἶναι "παρούσα", ὄχι μόνον ὅταν ἐκδηλωθῇ ἡ τελική της πράξις - ἡ ἄμεσος καί ἐμφανής ἐπίθεσις - ἀλλά καί ὅταν ἀρχίζῃ ἐκδηλουμένη διά τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐνεργειῶν της.

Τοῦτο ἀλλωστε ἔχει ἀναγνωρισθῇ προσφάτως εἰς τό ἐσωτερικόν δίκαιον διά τῆς ψηφίσεως τοῦ ἀποκληθέντος ἀντιτρομοκρατικοῦ νόμου, διά τοῦ ὁποίου τιμωροῦνται καί αἱ προθέσεις διαπράξεως τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν.

Ἐάν οἱ νομικοί δέν ἦσαν κομματικῶς στρατευμένοι θά ἐπροχώρουν ἐν βήμα ἀκόμη καί θά ἀνεγνώριζον πῶς ἐπιβάλλεται ἡ προληπτική δράσις διά τήν ἀποτροπήν τῆς ὑπό τοῦ ἐχθροῦ σχεδιαζομένης ἐπιθέσεως.

Ὁ καθηγητής Νικόλαος Πολίτης ἐξεφράσθη πολλάκις, ὅτι πάντοτε πρόκειται περί ἐπιθέσεως, ὅταν κράτος προβῇ εἰς ἐπιθετικήν πράξιν κατ' ἄλλους τρόπους κατά παραβίασιν τῶν συμβατικῶν ἤ ἄλλων διεθνῶν ὑποχρεώσεων (Δ.Σ. Κωνσταντόπουλος, "Δημόσιον Διεθνές Δίκαιον", τόμος 1, ἐκδ. τρίτη, 1968).

Παρουσιάζεται ὅπως βλέπομε πάλιν τό πρόβλημα πῶς θά καθορισθῇ ὅτι μία πραξις εἶναι ἐπιθετική - ὄχι ἀπαραιτήτως παρούσα -. Νομίζω ὅτι πλέον χαρακτηριστική ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ἡ ἄποψις - ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα - τοῦ καθηγητοῦ Σπυροπούλου, εἰς τήν Ἐπιτροπήν Διεθνοῦς Δικαίου τοῦ Ο.Η.Ε., ὁ ὁποῖος παραδέχεται ὅτι ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἀναλόγως τῶν διαθέσεων καί τῶν ἀπόψεων τῶν παρατηρητῶν γίνεται ἡ διαπίστωσις τοῦ ἐπιτιθεμένου (ἐνθ. ἀνωτ.). Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει οὐσιαστικῶς πῶς ὅσοι δύνανται νά ἐπηρεάσουν καί νά διαμορφώσουν τήν κοινήν γνώμην, ἡ ὁποία ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει εἶναι ὁ κύριος παρατηρητής τῶν διαδραματιζομένων, διεξάγουν δίκαιον πόλεμον. Οἱ ἄλλοι ἔχουν τό ἄδικον. Κυνικόν, ἀλλά δι' αὐτό ἀνθρώπινον.

Ἡ πρόληψις τοῦ κινδύνου - προληπτικός πόλεμος - προϋποθέτει τήν ἀσφαλή πρόβλεψιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δημογραφικῆς, οἰκονομικῆς καί τεχνικῆς - στρατιωτικῆς ἀναπτύξεως τοῦ πιθανοῦ ἐχθροῦ. Ἐν ἔθνος θά εὑρίσκεται εἰς διαρκῆν κίνδυνον ἐάν ἐπιτρέψῃ εἰς τόν ἐχθρόν του νά καταστῇ ἰσοδύναμος καί, ἀκόμη περισσότερον, ἰσχυρότερος. Θά καταληφθῇ ὑπό τῆς αὐτῆς φοβίας διά τήν ἐπιβίωσίν του, ὑπό τῆς ὁποίας κατελήφθη ὁ Δαμοκλῆς παρατηρῶν τό εὑρισκόμενον ἀνωθέν του ξίφος, ἑτοιμον νά τοῦ συντρίψῃ τήν κεφαλήν. Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, νά προφθάσῃ καί νά ἐπιτεθῇ πρῶτον διά νά ἐκμεταλλευθῇ τά πλεονεκτήματα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ, ὅταν διαπιστώσῃ πῶς ὁ γείτων θά καταστῇ ἀπειλή διά τήν ἀσφάλειάν του.

Ὁ προληπτικός πόλεμος - καθώς καί τά ἀντίποινα εἰς τά ὁποῖα θά ἀναφερθῶ ἐν συνεχείᾳ - εἶναι ἡ μορφή πολέμου εἰς τήν ὁποίαν ἐπιδίδεται μετά ἐπιτυχίας τό Ἰσραήλ, ἄνευ οὐσιαστικῆς ἀντιδράσεως τῶν ἐθνῶν. Ὁ πρωθυπουργός τοῦ Ἰσραήλ Μεναχέμ Μπεγκίν αἰτιολογῶν τήν καταστροφήν τοῦ Ἰρακινοῦ ἀντιδραστήρος εἰς τήν Κνεσσέτ (Ἰσραηλινή Βουλή) τήν 5ην Αὐγούστου 1981, ἐτόνισε με-

ταξύ άλλων:

"Ὁποιοιδήποτε καί ἄν εἶναι οἱ ὁρισμοί καί ὁποιεσδήποτε οἱ ἑρμηνείες τους, εἶναι σαφές γιά κάθε ἄτομο καλής θελήσεως ὅτι οἱ Ἰσραηλινές ἀεροπορικές δυνάμεις, στήν ἐνέργειά τους νά καταστρέψουν τόν ἀτομικό ἀντιδραστήρα κοντά στή Βαγδάτη - πού εἶχε κατασκευασθεί γιά νά παράγει ἀτομικές βόμβες, ὅπως βεβαιώνεται ἀπό τίς πιό ἔγκυρες καί ἀξιόπιστες πληροφορίες πού φθάνουν σ' ἐμάς - ἡ χώρα μας ἔδρασε ἐν ὀνόματι τής νόμιμης ἀμυνας, τής αὐτοάμυνας ὑπό τήν ὑψηλότερη ἔννοια τού ὅρου. Διαθέτουμε τά μέσα γιά τήν ἐπιβεβαίωση ὅτι ὁ Ἰρακινός τύραννος Σαντάμ Χουσεΐν, ἀνήγειρε τόν ἀτομικό ἀντιδραστήρα τών 70 κιλοβάτ γιά ἕναν συγκεκριμένο σκοπό - τήν παραγωγή πυρηνικών ὅπλων προοριζομένων γιά νά χρησιμοποιηθούν ἐναντίον τού Ἰσραήλ" (περιοδικόν "ΙΣΡΑΗΛΙΝΑ ΝΕΑ", Ὀκτώβριος 1981, ἀρ. τεύχους 150).

Δέν εἶναι τού παρόντος νά σχολιάσω τήν ὑποκρισία τού Σιωνισμού. Σημειώνω μόνον πῶς ἡ αἰτιολογία τής ἐπιθετικής ἐνεργείας τού Ἰσραήλ ἔγινε ἀποδεκτή οὐσιαστικώς, διότι οὐδεμία ἀντίδρασις ἐξεδηλώθη ὑπό τών Ἀραβικών καί τών ἄλλων κρατών, πλήν τών ἄνευ ἀποτελέσματος λεκτικών διαμαρτυριών.

Ὁ Ἰσραηλινός πρωθυπουργός θεωρεῖ ἑαυτόν ἀμυνόμενον διότι - ὡς ὑποστηρίζει - ἤδη ἡ ἐπίθεσις τού Ἰράκ ἤρχισε ἐκδηλουμένη διά τής ἀνεγέρσεως τού πυρηνικού ἀντιδραστήρος.

Παρομοίαν ἀποψιν υἱοθετεῖ καί ἡ Σοβιετική Ἕνωσις, ἡ ὁποία ἐπανειλημμένως ἔχει προτείνει εἰς τά Ἡνωμένα Ἔθνη ὁρισμόν τής ἐπιθέσεως, συμφώνως πρός τόν ὁποῖον ἡ ἐπίθεσις θεωρεῖται ὅτι ἔχει ἀρχίσει διά τής χρήσεως "ἀπό ἕνα κράτος ἐνόπλου δυνάμεως μέ τήν ἀποστολή ἐνόπλων συμμοριών, μισθοφόρων, τρομοκρατών ἤ ὁπλοφθορέων στό ἔδαφος ἄλλου κράτους" (ἐνθ. ἀνωτ.). Καθίσταται σαφές ὅτι δι' αὐτής τής ἑρμηνείας ἡ Ἑλλάς δύναται νά ὑποστηρίξη πῶς ἡ ἐναντίον της ἐπίθεσις ὑπό τής Τουρκίας ἤρχισε πρό πολλοῦ.

Ὁ αἰφνιδιασμός ὁ ὁποῖος ἐπιτυγχάνεται διά τού προληπτικού πολέμου εἰς χρόνον ὅπου ὁ ἀντίπαλος εἶναι ἀκόμη ἀπαράσκευος διά τήν σχεδιαζομένην ὑπ' αὐτού ἐπίθεσιν, ὁδηγεῖ ἀναμφιβόλως εἰς τήν ἐπιτυχίαν. Καί ἀσφαλώς οὐδεμία προϋπάρχουσα συνθήκη εἰρήνης ἐπιτρέπεται νά σταθῇ ἐμπόδιον εἰς αὐτόν. Ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδών θεωρεῖται μέγιστος τών βασιλέων ὄχι ἐπειδή ἐκοσμεῖτο ὑπό φιλανθρώπων ἀρετών ἀλλά διότι, ἁπλώς, ἑνίκα τούς ἀντιπάλους του, χρησιμοποιών ο ἱ ο δ ή π ο τ ε πρόσφορον μέσον. Τήν δωροδοκίαν ("...καί χρημάτων πλήθος διαδούς τοῖς ἐν ταῖς πόλεσιν ἰσχύουσι πολλούς ἔσχε προδότας τών πατρίδων καί αὐτός δέ ἀποφαίνετο διά χρυσίου πολύ μάλλον ἤ διά τών ὅπλων ηὐξηκέναι τήν ἰδίαν βασιλείαν", "ἦν γάρ πείραν εἰληφώς, ὅτι τά τοῖς ὅπλοις ἀδύνατα χειρωθῆναι τῷ χρυσῷ ῥάδιόν ἐστι καταπολεμῆσαι ἐγκατασκευάζων οὖν ἐν ταῖς πόλεσι προδότας διά τής δωροδοκίας καί τούς δεχομένους τό χρυσίον ξένους καί φίλους ὀνομάζων ταῖς πονηραῖς ὁμιλίαις διέφθειρε τά ἤθη τών ἀνθρώπων", Διοδ. 16, 53,3 καί 54,4 - " διά τών δώρων ὁ Μακεδών ἀνήρ παρεβίασε τάς Πύλας τών πόλεων καί ὑπέσκαψε τούς ἀνταγωνιστάς Βασιλεῖς", Ὁράτιος, Ὠδαί, 3, 16, 13), τήν παραβίασιν τών συνθηκών εἰρήνης ("Καίτοι ἦτο φύσει ἀγαθός καί εὐπροσήγορος, ἐν τούτοις ἐποιεῖτο χρῆσιν καί τών πλέον ἀπαραδέκτων, ἰδία ἀπό ἠθικής ἀπόψεως, μεθόδων, προκειμένου νά ἐπιτύχῃ τού σκοπού του. Ὑπέγραφε συνθήκας εἰρήνης καί ἔδιδεν ὅρκον ὅτι οὐδέποτε θά ἐστρέφετο κατά τινος· ὁσάκις, ὅμως, τά συμφέροντά του ὑπηγόρευον ἄλλως, καί τάς συνθήκας ἐλησμόνει καί τόν ὅρκον του παρέβαινε", Νικ. Σ. Δεπάστα, "Φωκίων ὁ Ἀθηναῖος", Στρατιωτική Ἐπιθεώρησις, τεύχος 2, 1981, σελ. 227), τόν αἰφνιδιασμόν ("Τόν πόλεμον ἤρχιζε πάντοτε αἰφνιδίως, χωρίς νά δίδεται χρόνος πρός κατάλληλον προετοιμασίαν τού ἀντιπάλου, ἐνώ ἀντιθέτως ὁ Φίλιππος εὑρίσκε προετοιμασμένον τό ἔδαφος ἐντός τού ἐχθρικού στρατοπέδου χάρις εἰς τούς πλουσιοπαρόχως ἀμειβομένους πράκτοράς του", ἐνθ. ἀνωτ.) καί γενικώς προσήρμοζε τήν τακτικήν του ἀναλόγως τών ἑκάστοτε συνθηκών, διά νά ἐπιβεβαιώση πῶς εἰς τόν πόλεμον δέν ὑπάρχουν θεμιτά καί ἀθέμιτα μέσα.

Ἡ συμπεριφορά τού Φιλίππου εἰς ἕνα μόνον σημεῖον διαφέρει τής συμπεριφοράς τών συγχρόνων ἡγετών: Ἐκεῖνος δέν ἦτο ὑποκριτής. Δι' αὐτό ἐθεωρούσε ἀπώλεια χρόνου καί ἀσκοπον νά ἐφευρίσκη αἰτιολογίας τών ἐνεργειών του. Ἐνώ οἱ σύγχρονοι πολιτικοί καί στρατιωτικοί ἡγέται ὑποχρεούνται νά παραθέτουν πληθώρα ἐπιχειρημάτων διά νά πείσουν τήν παγκόσμιον κοινήν γνώμην περί τής νομιμότητος τών πράξεών των.

Χαρακτηριστική ἐπ' αὐτού εἶναι ἡ ὑπό τής Σοβιετικής Ἑνώσεως γενομένη Δήλωσις τήν 17ην Σεπτεμβρίου 1939 διά τής ὁποίας ὑπεστήριξε τήν ἀπό κοινού μετά τής Γερμανίας ἐπέμβασιν εἰς Πολωνίαν:

"Ἡ Κυβέρνησις τής Σοβιετικής Ἑνώσεως δέν δύναται νά παραμείνῃ ἀδιάφορος τού γεγονότος ὅτι οἱ ἐξ αἵματος ἀδελφοί της, οἱ Οὐκρανοί καί οἱ Λευκορώσοι, ζώντες ἐπί Πολωνικού ἐδάφους, ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ εἰς τό αὐθαίρετον τής μοίρας....Διά τούς λόγους τούτους, ἡ Σοβιετική Ἕνωσις διέταξε τόν Ἐρυθρόν Στρατόν ὅπως διαβῇ τά σύνορα ἐπί τῷ τέλει προστασίας τών πληθυσμών καί τών περιουσιών τών ἐν Οὐκρανία καί Δυτική Λευκορωσία καί ἀπαλλαγής γενικώτερον τού Πολωνικού λαοῦ ἀπό τόν ἀτυχή πόλεμον εἰς τό ὁποῖον τόν εἶχον ὁδηγήσει οἱ ἄφρονες ἰθύνοντες τής Πολωνίας..." (Βλ. τηλεγράφημα τού Schulenburg εἰς Γερμανικά Ἀρχεῖα, 8ος τόμος).

Τό διασκεδαστικόν τής ὑποθέσεως εἶναι ὅτι ἡ ἐπικρατούσα μαρξιστική κοσμοθεωρία εἰς τήν Σοβιετικήν Ἕνωσιν δέν ἀναγνωρίζει τήν συγγένειαν ἐξ αἵματος. Ἐχρησιμοποίησε ὅμως ἀντιμαρξιστικόν ἐπιχείρημα διά νά αἰτιολογήση τήν κατάκτησιν τής Πολωνίας. Τό σύνηθες ἐπιχείρημα εἰς τάς κατά τών γειτόνων της ἐπιθέσεις εἶναι ὅτι δι' αὐτών ἀποσκοπεῖ εἰς τήν "ἀπελεύθερωσιν τών προλεταρίων ἀπό τόν καπιταλιστικό ζυγό", κ.λπ., κ.λπ.

Ἐν ἀντιθέσει πρός τόν μαρξισμόν ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός θεωρεῖ ὑψίστην ὑποχρέωσιν καί ἀναφαίρετον δικαίωμά του τήν ἐπέμβασιν τού κράτους πρός προστασίαν τών ὑπό ξένον ζυγόν ἀλυτρώτων ἐθνικών ἀδελφών του (Konnationale intervention). Ὁ Γερμανός διεθνολόγος Freytag - Loringhoven ὑποστηρίζει τό δίκαιον αὐτό ὡς ἤδη γενικώς ἀνεγνωρισμένον ὑπό τού διεθνούς δικαίου (Freytag - Loringhoven, "Deutschlands Aussen Politik 1933 - 1939", Βερολίνο, 1939). Ἀλλωστε ἡ ἐπέμβασις τών Γερμανών ἐθνικοσοσιαλιστών εἰς Σουδητίαν ἀνεγνωρίσθη ὑπό τών Δυτικών δημοκρατιών διά τού συμφώνου τού Μονάχου τής 28ης Σεπτεμβρίου 1938.

Διαπιστώνει ὁ ἀναγνώστης ὅτι, ἐξαιρουμένων τών ἐθνικοσοσιαλιστών, οἱ λοιποί ἐπιχειρούν νά ἀποδείξουν ὅτι τό κράτος των καίτοι ἐπιτιθέμενον εἰς τήν πραγματικότητα εὑρίσκεται ἐν ἀμύνῃ. Καταναλίσκεται τεραστία ποσότης μελάνης καί χάρτου διά νά ἐξηγηθῇ ὅτι ἡ ἐπίθεσις δέν εἶναι ἐπίθεσις ἀλλά ἄμυνα καί ὅτι ἡ ἄμυνα τού ἐχθρού δέν εἶναι ἄμυνα ἀλλά ἐπίθεσις. Καί ὅμως θά ἀπεφεύγοντο αἱ περιπλοκαί ἐάν κάθε ἐμπόλεμος ἀνεκοίνωνε πῶς ὁ πόλεμος τόν ὁποῖον διεξάγει εἶναι ἀδιάφορον ἐάν εἶναι ἀμυντικός ἤ ἐπιθετικός, ἀρκεῖ πού εἶναι δίκαιος διότι ὑπαγορεύεται ὑπό τής ἀ ν ά γ κ η ς προστασίας τών ἐθνικών του συμφερόντων. Εἶναι ἁπλούν καί εἰλικρινές - δι' ὅσους κόπτονται διά τήν εἰλικρίνειαν εἰς τάς διεθνεῖς σχέσεις.

Τόσον ὁ Ἀριστοτέλης ὅσον καί ὁ Πλάτων δέχονται τήν νομιμότητα τού πολέμου εἴτε τής ἐπιθετικής εἴτε τής ἀμυντικής του μορφής, ὅταν αὐτός εἶναι ἀ ν α γ κ α ῖ ο ς διό τό κ α λ ό ν τ ῆ ς Π ο λ ι τ ε ί α ς.

ς τό δεύτερον βιβλίον τής "Πολιτείας" τού Πλάτω-
Σωκράτης λέγει πώς έάν ή άπαραίτητος αύξησις τού
δέν δύναται νά πραγματοποιηθή είρηνικώς δι' "έκ-
ς άποικιών", έπιβάλλεται νά πραγματοποιηθή άγωνι-
διά τής κατακτήσεως έδαφών πού άνήκουν εις άλ-
η. Τό σχετικόν άπόσπασμα είναι παγκοίνως γνωστόν
αφέρεται ύφ' όλων τών συγγραφέων τών άσχολου-
εις τά τού πολέμου. Ύπάρχουν όμως καί άλλαχού
ωμέναι αί αύταί άπόψεις τού Σωκράτους. Ό Ξενο-
ς τά "Άπομνημονεύματα" διασώζει τόν διάλογον τού
τους μετά τού Εύθυδήμου: "Τί γνώμη έχεις - έρωτά
κράτης - έάν κάποιος στρατηγός καταστρέψη μίαν
άδικον καί έχθρικήν, θά είπούμε ότι διέπραξε άδίκη-
Βεβαίως όχι, άπήντησε ό Εύθύδημος - Θά είπούμε,
τως, ότι όρθώς έπραξε; - Βεβαίως - Τώρα ώς πρός
έάν δηλαδή ό στρατηγός κατά τόν πόλεμον έξαπατά
θρόν; - Καί τούτο είναι δίκαιον - Καί έάν κλέπτη καί
η τάς περιουσίας τών έχθρών, δέν θά ένεργή δικαί-
Καί πολύ μάλιστα, είπε ό Εύθύδημος". "Τί δέ, έάν τις
ιγός αίρεθείς άδικόν τε καί αίσχράν πόλιν έξανδρα-
ται, φήσομεν τούτον άδικείν; Ού δήτα, έφη. Δίκαια
είν ού φήσομεν; Καί μάλα. Τί δέ, άν έξαπατά πολε-
ύτοις; Δίκαιον έφη, καί τούτο. Έάν δέ κλέπτη τε καί
η τά τούτων, ού δίκαια ποιήσει; Καί μάλα, έφη" (Ξε-
τος "Άπομνημονεύματα", Δ', 2, 11).

Σωκράτης διέθετε τό έπιβαλλόμενον ύψος ώστε νά
ταμφιέζη τάς άναγκαίας πράξεις, έμφανίζοντάς τας
φόρους αύτών αί όποίαι πράγματι είναι.

ς τό αύτό ύψος ίσταται καί ό Άριστοτέλης ό όποίος
εί τήν έκφρασθείσαν ύπό τού Εύρυπίδου άποψιν ότι
άπολύτως όρθόν νά έξουσιάζουν οί Έλληνες τούς
ρους: "διό φασιν οί ποιηταί "βαρβάρων δ' Έλληνας
εικός" ώς ταυτό φύσει βάρβαρον καί δούλον όν"
τοτέλους "Πολιτικά", Α' 1252 β). Ή άποψις τού
ίδου μετά τής όποίας συμφωνεί ό Άριστοτέλης, διε-
η ύπό τού μεγάλου τραγικού εις τήν τραγωδίαν "Ί-
ια έν Αύλίδι" (1400). Ή Ίφιγένεια λέγει πρός τήν
ιμνήστραν: "Είναι φυσικόν, μητέρα, νά έξουσιάζουν
ληνες τούς βαρβάρους, διότι αύτοί είναι δούλοι, ένώ
ληνες έλεύθεροι". "βαρβάρων δ' Έλληνας άρχειν εί-
λλ' ού βαρβάρους, μήτερ, Έλλήνων: τό μέν γάρ
ν, οί δ' έλεύθεροι" (Εις τό έπόμενον κεφάλαιον, ό-
πί τή βάσει τών όσων μέχρι τούδε άνέπτυξα θά άπο-
πώς ό κατακτητικός πόλεμος τού Άλεξάνδρου ήτο
τως άναγκαίος καί ώς έκ τούτου δίκαιος, θά ίδή ό ά-
στης πώς όμοίαν άποψιν διατυπώνει καί ό Ίσοκρά-
; έπιστολήν του πρός τόν Φίλιππον).

ναι ένδιαφέρον νά τονίσω τήν σημασίαν τήν όποίαν
ό Άριστοτέλης εις τό φυσικόν δίκαιον: "αύτή (ή πο-
τέχνη) πρέπει νά χρησιμοποιήται καί διά τά θηρία
ά τούς άνθρώπους, οί όποίοι παρ' όλον ότι έκ φύσε-
ται πλασμένοι διά νά τούς έξουσιάζουν, έν τούτοις
ίλουν, διότι αύτός ό πόλεμος είναι έκ φύσεως δίκαι-
ή δεί χρήσθαι πρός τε τά θηρία καί τών άνθρώπων
τεφυκότες άρχεσθαι μή θέλουσιν, ώς φύσει δίκαιον
ν όντα τόν πόλεμον". Καί διατί είναι "έκ φύσεως"
ς; Διότι ή φύσις "τά πάντα έν σοφία πεποίηκεν": "Ή
μηθέν μήτε άτελές ποιεί μήτε μάτην...", ή φύσις δέν
ιργεί τίποτα άτελές, ούτε άνευ σκοπού" (ένθ. άνωτ.
3).

ρός αύτήν τήν άποψιν, ότι δηλαδή δίκαιος πόλεμος
ό άναγκαίος καί ό άπαραίτητος δι' έν έθνος, άνεξαρ-
τής μορφής του, συμφωνούν καί οί σύγχρονοι φιλό-
. Ό Μακιαβέλλι, ό όποίος κατέκλεψε τόν Ίσοκρά-
εωρεί ότι: "τό δίκιο μας είναι μεγάλο· γιατί μονάχα
εμος πού είναι άπαραίτητος είναι δίκαιος· καί βλογά-
ιερός τά όπλα, όταν άλλη καταφυγή άπό τά όπλα δέν

στά χρόνια μας, πού δέν θεωρώ σκόπιμο νά τόν όνοματίσω, έχει άκατάπαυστα στό στόμα του είρήνη κι είλικρίνεια· κι άν είχε τηρήσει τή μιά ή τήν άλλη, θά' χε χάσει πολλές φορές τήν έξουσία καί τή φήμη του" (ένθ. άνωτ. σελ. 91).

Πλέον κατηγορηματικός είναι ό Νίτσε ό όποίος προχωρεί καί πέραν τής άρχής "ό σκοπός άγιάζει τά μέσα", γράφων ότι δέν είναι τό καλόν αίτιον έκείνο τό όποίον ιεροποιεί τόν πόλεμον, άλλ' άπεναντίας ό καλός πόλεμος είναι έκείνος ό όποίος ιεροποιεί τό αίτιον. Άν έπιθυμή κανείς νά άμφισβητήση τήν όρθότητα αύτής τής θέσεως, καλόν είναι προηγουμένως νά σκεφθή πώς αύτό πράγματι συμβαίνει εις τήν πράξιν, άφού είναι παραδεδεγμένον πώς ό νικητής έπιβάλλει έπί τού ήττηθέντος τό δίκαιον πού έπιθυμεί. Έάν κατά τόν 2ον παγκόσμιον πόλεμον ένίκα ή Γερμανία, σήμερον θά άνεγνώριζον άπαντες ότι ήσαν "ιερά" τά αίτια τών πολέμων της. Τά αύτά αίτια μετά τήν ήτταν της θεωρούνται "ίμπεριαλιστικά" καί άδικα.

Εις τήν σημερινήν διεθνήν πρακτικήν ύπάρχει πλήρης δικαίωσις πάσης μορφής πολέμου διά τάς έθνικάς, πολιτικοκοινωνικάς καί θρησκευτικάς όμάδας έκείνας αί όποίαι δύνανται νά έπηρεάζουν τήν παγκόσμιον κοινήν γνώμην. Διά τών έφημερίδων, τών περιοδικών, τής ραδιοτηλεοράσεως καί ίδίως διά τών μεγάλων Πρακτορείων Ειδήσεων, άντιστρέφεται τό δίκαιον καί έμφανίζεται ώς άδικον, ό δέ κατηγορούμενος μετατρέπεται εις κατήγορον. Αύτή ή εικόνα δέν ήτο άγνωστος εις τόν άρχαιελληνικόν κόσμον, όπως άλλωστε ούδέν τών νεωτέρων ήτο άγνωστον. Άλλά τότε δέν έθεωρείτο άρετή ή ύποκρισία καί ή άντιστροφή τών όρων. Ό Σωκράτης μάλιστα κακίζει τούς σοφιστάς οί όποίοι μετέτρεπον τό άδικον εις δίκαιον. Σήμερον εις τάς άνθρωπίνους σχέσεις ίσχύουν περισσότερον άπό οιανδήποτε άλλην έποχήν οί νόμοι τής ζούγκλας. Τό δίκαιον δηλαδή τού ίσχυροτέρου, πρός τό όποίον δέν άντιτίθεμαι, έφ' όσον πρόκειται περί πραγματικότητος, άλλά θλίβομαι έπειδή οί νεοέλληνες καθίστανται θύματα τής έχθρικής προπαγάνδας, έτσι ώστε νά συμφωνούν πώς είναι άδικον τό δίκαιόν μας. Καί δέν διστάζουν νά στρέφωνται κατά τού Άλεξάνδρου διότι ήτο κατακτητής, παρ' όλον πού διά τών άποσπασμάτων τά όποία παρέθεσα διαπιστούται πώς έν τή πράξει ούδείς άρνείται τήν νομιμότητα τού έπιθετικού πολέμου, ίδίως όταν ό έπιτιθέμενος είναι ό ίδιος.

Άκόμη καί τά άντίποινα έχουν "καταξιωθή" ώς δίκαια καί νόμιμα. Καί δέν έννοώ μόνον τά άντίποινα τά όποία έφαρμόζουν οί Ίσραηλινοί εις βάρος τών Άράβων. Ούτε μόνον τά άντίποινα τών "Συμμάχων" εις βάρος τών Γερμανών, όταν ό Έβραιορώσος Ήλία Έρενμπουργκ διέταζε τούς μπολσεβίκους: "Σκοτώνετε, άνδρες τού Κόκκινου Στρατού, σκοτώνετε. Κάθε Γερμανός, άκόμη κι άν είναι στίς φασκιές είναι έχθρός. Σκοτώνετε, άνδρες τού Κόκκινου Στρατού" (περιοδικόν "ΙΣΤΟΡΙΑ", τεύχος 128). Καί έκείνοι έσκότωναν παιδιά, ήλικιωμένους καί έβίαζαν τάς Γερμανίδας καί έλεηλάτουν τάς περιουσίας των, άνευ ού-

Άν ζητάς τήν ΑΛΗΘΕΙΑ
διάβαζε
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ

δεμιάς διαμαρτυρίας τής ἀποκαλουμένης "πεπολιτισμένης Δύσεως". Δέν ἐννοώ, λοιπόν, μόνον αὐτά τά περιστατικά, ἀναφερόμενος εἰς τήν δικαίωσιν τῶν ἀντιποίνων. Ἀλλά καί ὅσα εἰς βάρος τής Ἑλλάδος συνέβησαν, ἐγκριθέντα μάλιστα ὑπό τής Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Δέν ἐπέρασαν πολλαί δεκαετίαι ἀπό τήν ἡμέραν (τό 1923) ὅπου ὑπό τής Ἰταλίας ἐφηρμόσθησαν ἀντίποινα ἐναντίον τής Ἑλλάδος ἐπ' εὐκαιρίᾳ καί ἐξ αἰτίας τής δολοφονίας Ἰταλῶν ἀξιωματικῶν, μελῶν τής ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία εἶχε ἀναλάβει τήν χάραξιν τῶν συνόρων μεταξύ Ἑλλάδος καί Ἀλβανίας. Ὡς γνωστόν, ἐβομβαρδίσθη τότε καί κατελήφθη ἡ νήσος Κέρκυρα, ἡ ὁποία διά τοῦ συμφώνου τοῦ 1864 εἶχε κηρυχθῆ ἀνοχύρωτος περιοχή, καί τής ὁποίας ἑπομένως ἀπηγορεύετο ὁ βομβαρδισμός. Ἡ ἐπιτροπή εἰδικῶν τής Κ.τ.Ε., ἡ ὁποία συνεκροτήθη διά νά ἐκφέρῃ γνώμην, ἐγνωμοδότησε κατά τρόπον ἀποτελοῦντα, λόγῳ ἀκριβῶς τής σαφοῦς θέσεως τοῦ προβλήματος ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, μᾶλλον ἀπόφασιν ὑπέρ τής Ἰταλικής τακτικής εἰς τήν ὑπόθεσιν αὐτήν (διά πλείονα εἰς Δ. Σ. Κωνσταντόπουλον, "Δημόσιον Διεθνές Δίκαιον", ἐνθ. ἀνωτ.).

Ἡ Ἰταλία λοιπόν ἐπετέθη ἀλλά οὐδείς ἐθεώρησε ἄδικον τήν ἐπίθεσίν της καί δέν κατεδικάσθη. Ἡ Ρωσία ἐπετέθη κατά τής Πολωνίας καί δεκάδων ὁμόρων κρατῶν καί δέν κατεδικάσθη. Τό Ἰσραήλ ἐπετέθη κατά τοῦ Ἰράκ καί δέν κατεδικάσθη. Ἡ Τουρκία ἐπετέθη κατά τής Κύπρου καί δέν κατεδικάσθη. Κατεδικάσθη ὅμως ὑπό τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, διότι ἐπετέθη κατά τῶν Περσῶν, καίτοι ὡς θά ἀποδειχθῆ ἐν συνεχείᾳ ἅπαντα τά στοιχεῖα συνηγοροῦν ὑπέρ τής ἀπόψεως ὅτι ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ ἐκστρατεία του. Κατεδικάσθη ὁ Ἀλέξανδρος νά μή ἀποκαλῆται Κατακτητής διότι κατά τήν ἄποψιν τῶν διεθνιστῶν τά ἔτη ἐκεῖνα ἀποτελοῦν μελανόν στίγμα εἰς τήν Ἑλ-

ληνικήν Ἱστορίαν καί ἐφευρέθη δι' αὐτόν ὁ ὅρος τοῦ "ἐκπολιτιστοῦ".

Θά τονίσω πολλάκις εἰς αὐτήν τήν ἐργασίαν ὅτι πρόκειται περί ἀνοησίας νά ἀρνοῦμεθα τόν πραγματικόν σκοπόν τής ἐκστρατείας τοῦ ἐνδοξωτέρου Ἕλληνος. Δέν μειοῦται ὁ Ἀλέξανδρος οὔτε οἱ Ἕλληνες μειοῦνται ἐπειδή ὁ πόλεμος ἦτο κατακτητικός καί ἐπειδή κατ' αὐτόν συνέβησαν ὅλα ὅσα συμβαίνουν εἰς ἕνα πόλεμον. Καί φόνοι, καί λεηλασίαι, καί ἁρπαγαί.

Κατακτηθείσης τής Περσίας οἱ θησαυροί τῶν Περσῶν βασιλέων καί σατραπῶν διεμοιράσθησαν ὑπό τῶν Μακεδόνων. Ἡ Ὀλυμπιάς μάλιστα ἀνησύχησε ἀπό τήν τακτικήν τοῦ Ἀλεξάνδρου νά χορηγῇ τά πάντα εἰς τούς φίλους του, ὥστε δι' ἐπιστολής της τόν συμβουλεύει: "Δι' ἄλλου τρόπου νά εὐεργετῆς τούς φίλους σου καί νά τούς καθιστᾶς ἐνδόξους. Διότι τώρα τούς καθιστᾶς ἰσοβασιλεῖς καί περιστοιχουμένους ἀπό φίλους, ἐνώ ἐσύ ἀπομένεις μόνος" (Πλουτάρχου, Βίοι Παράλληλοι, "Ἀλέξανδρος - Ἰούλιος Καῖσαρ", Α', παρ. 39). Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀποσπάσματος ἀντιλαμβανόμεθα καί τό πόσον τεράστιος ἦτο ὁ πλούτος πού διενεμήθη. Οἱ φίλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου καθίσταντο "ἰσοβασιλεῖς".

Ἡ ἁρπαγή καί ἡ διανομή τοῦ πλούτου τῶν Περσῶν ἐνοχλεῖ τούς δήθεν ἠθικολόγους, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς ζοῦν εἰς ἄλλους κόσμους καί ὄχι εἰς τήν γῆν. Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἀλεξάνδρου θά ἦτο "μελανό στίγμα" ἐάν εἶχε σκοπόν τήν ἁρπαγήν πλούτου μή ἀναγκαίου διά τήν ἀσφαλή ἐπιβίωσιν τῶν Ἑλλήνων. Οὐδείς ψόγος ὅμως ὅταν ἡ ἁρπαγή τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἐνέργεια ἐντασσομένη εἰς τούς κανόνας τοῦ πολέμου. Ἄς ἀναφέρῃ κάποιος ἕνα πόλεμον ὅπου νά συνέβη ἄλλως. Ἡ φύσις τοῦ πολέμου δέν ἀλλάζει διότι εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἄς ἀλλάξουν τόν ἄνθρωπον διά νά ἀλλάξῃ καί ὁ πόλεμος. Πάντως, τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δέν ἐκράτησε τίποτε διά τόν ἑαυτόν του, εἶναι ἀπόδειξις πῶς ἡ ἐκστρατεία του δέν ἐγένετο πρός πλουτισμόν του, οὔτε ὑπεκινεῖτο ὑπό ταπεινῶν ἐλατηρίων.

Ἡ ἐπιμονή τῶν "εἰρηνιστῶν" νά ἀρνοῦνται νά δεχθοῦν τόν ἐπιθετικόν πόλεμον ὡς δίκαιον ὅταν εἶναι ἀναγκαῖος, ὡδήγησε τά ἔθνη εἰς διάφορα τεχνάσματα διά νά ἐξυπηρετηθῆ τό τυπικόν μέρος. Οἱ Ρωμαῖοι ἐθεώρουν δίκαιον πόλεμον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐτηροῦσε τούς τύπους. Ἄν οἱ τύποι κηρύξεως τοῦ πολέμου ἐτηροῦντο λεπτομερῶς τότε ὁ πόλεμος ἦτο δίκαιος. Ἐάν ὄχι, ἡ μή τήρησις τοῦ τυπικοῦ τόν καθιστοῦσε ἄκυρον. Τό διατί καί ὁ σκοπός δέν τούς ἐνδιέφερε.

Κατά τόν Μεσαίωνα τά κράτη ἔπρεπε νά ἀποδείξουν ὅτι ὁ ἀντίπαλος δέν εἶχε σεβασθῆ τήν ἀκεραιότητά των, διά νά θεωρηθοῦν ὅτι δικαίως πολεμοῦν. Βεβαίως, ἕως ὅτου ἀποδείξουν τό δίκαιόν των, ὁ ἀντίπαλος τά ἔκυριευε. Ἡ οὐσία ὑπέκυπτε εἰς τούς τύπους.

Οἱ Τούρκοι πάλιν ἐπιδιώκουν νά ἐξωργίσουν τόν ἀντίπαλον διά καταπιέσεων, ὕβρεων καί προκλητικῶν ἐνεργειῶν ὥστε νά τόν ἐξωθήσουν νά καταφέρῃ αὐτός τό πρῶτον πλῆγμα, διά νά θεωρηθῆ ἐπιτιθέμενος καί αὐτοί ἀμυνόμενοι.

Ἡ δέ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν διά τοῦ ἄρθρου 15, παράγ. 8, ἐπέβαλλε ὅπως οὐδέν κράτος δικαιοῦται νά ἀρχίσῃ ἐχθροπραξίας πρίν ἐπιχειρήσῃ τήν εἰρηνικήν ἐπίλυσιν τῆς διαφοράς βάσει τοῦ εἰδικοῦ θετικοῦ δικαίου τῆς Κ.τ.Ε. Καί οἱ ἀφελεῖς ἱκανοποιοῦνται ποῦ οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί ἐπιβάλλουν τόν εἰρηνικόν διακανονισμόν τῶν διαφορῶν, λησμονοῦντες ὅτι ἡ Κ.τ.Ε. οὐδέν ἔπραξεν ὅταν ἡ Ἰταλία παραβιάζουσα τό "εἰδικόν θετικόν δίκαιον" τῆς Κ.τ.Ε. κατεβρόχθισε τήν Αἰθιοπίαν.

Καί διά νά περατωθοῦν αἱ ὑποκριτικαί διακηρύξεις καί μεγαλοστομίαι, αἱ ὁποῖαι σκοπόν ἔχουν τήν παραπλάνησιν, ἀναφέρομαι εἰς τό Σύμφωνον τοῦ Kellogg (27 Αὐγούστου 1928, εἰς Παρισίους) τό ὁποῖον ὑπεγράφη ὑπό τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν ὅλων τῶν χωρῶν. Τά κράτη δι' αὐτοῦ ἀνέλαβον τήν ὑποχρέωσιν νά ἀποκηρύξουν τόν πόλεμον ὡς ὄργανον ἐθνικῆς πολιτικῆς. Κατεδικάσθη ὁ ἐπιθετικός πόλεμος καί προεβλέφθη ἠθική ἀποδοκιμασία τοῦ ἐπιτιθεμένου. Τό πόσον σύμφωνον εἶναι αὐτό μέ τήν πρακτικήν ἐφάνη ὀλίγα ἔτη μετά ὅταν τά ἴδια τά κράτη διά τοῦ Συμφώνου τοῦ Μονάχου (28 Σεπτεμβρίου 1938) ἐνέκριναν τήν πολιτικήν τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία ἔπραττε ἀκριβῶς αὐτό τό ὁποῖον κατεδίκαζον. Ἐχρησιμοποίει δηλαδή τόν πόλεμον ὡς ὄργανον ἐθνικῆς πολιτικῆς υἱοθετοῦσα τήν καταστάσα πασίγνωστον ἄποψιν τοῦ Φόν Κλαούζεβιτς: "Ὁ πόλεμος θεωρεῖται ὡς ἁπλή συνέχισις τῆς πολιτικῆς δι' ἄλλων μέσων". "...dab der Krieg nichts ist als die fortgesetzte Staatspolitik mit auderen Mitteln...".

Εἶπαν πῶς ἡ Κ.τ.Ε. δέν ἠδυνήθη νά ἀποτρέψῃ τούς ἐπιθετικούς πολέμους διότι προέβλεπε μόνον τήν ἠθικήν ἀποδοκιμασίαν τοῦ ἐπιτιθεμένου (ὅπως καί αἱ Ἀρχαί τοῦ Οὐιλσων). Δι' αὐτό ἱδρυσαν τόν Ὀργανισμόν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, τοῦ ὁποίου τό καταστατικόν προβλέπει καί κυρώσεις. Ἀλλά ἡ ἀδυναμία ἀντικαταστάσεως τοῦ φυσικοῦ δικαίου, συμφώνως πρός τό ὁποῖον ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν ἀκριβῶς ὅπως καί ἡ τροφή εἶναι ἀπαραίτητος διά τόν ἄνθρωπον, ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη ὡς εἶναι φυσικόν. Τοῦτο διαπιστοῦται καί ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὐδεμία κύρωσις ἐπεβλήθη κατά τῆς

Ρωσίας φερ' είπείν ή όποία έπετέθη κατά τού 'Αφγανιστάν καί άλλαχού ή κατά τού 'Ισραήλ τό όποίον εύρίσκεται διαρκώς έν έπιθέσει.

'Απορώ πώς άρέσκονται οί "εἰρηνισταί" νά τούς έμπαίζουν καί νά έμπαίζουν καί αὐτοί μέ τήν σειράν των άλλους. 'Εάν όνομάσωμε δηλαδή τήν χήνα, ψάρι, όπως οί άγαθοί καθολικοί μοναχοί κατά τόν Μεσαίωνα, τότε θά τήν θεωρήσωμε νηστήσιμον.

'Εάν μέ θεωρήση κανείς φιλοπόλεμον θά διαπράξη λάθος. Τά όσα ὑποστηρίζω δέν έχουν τήν έννοιαν ότι μέ ἱκανοποιεί ή άναστάτωσις καί τά έκ τού πολέμου προερχόμενα δεινά. 'Απλώς θεωρώ - καί άποδεικνύω - ότι ὁ πόλεμος είναι ἀ ν α γ κ α ί ο ν καί ἀ π α ρ α ί τ η τ ο ν μέσον διά τήν έπιβίωσιν τών έθνών. 'Αρνούμαι τόν μή άναγκαίον πόλεμον, οἱαδήποτε μορφή καί έάν έχη, καί πιστεύω πώς είναι ὑψίστη ή άποστολή τού άνθρώπου - καί δή τού 'Ελληνος - νά δημιουργήση τάς προϋποθέσεις διά τήν άσφαλή διαβίωσιν τών ὁμοφύλων καί τών άπογόνων του. Δέν άντιλαμβάνομαι διατί είναι φιλάνθρωπος πράξις τό νά έπιτρέπω εἰς τόν έχθρόν νά ζή εἰς βάρος έμού καί τών συνελλήνων. 'Αλλωστε, ἤδη άπό τόν 2ον αἰώνα π.Χ. ὁ 'Ελλην φιλόσοφος Καρνεάδης διετύπωσε ὀρθώς τήν άποψιν "ότι έπί κοινού κινδύνου δύο ναυαγών κρατουμένων έκ σανίδος δυναμένης νά διασώση τόν ένα μόνον, έπιτρέπεται ὁ πνιγμός τού έτέρου" (Ν. Ι. Πανταζόπουλος, "Εἰσαγωγή εἰς τήν

'Ο ἀμυντικός πόλεμος έμπνέει θάρρος
ὅταν πρόκειται περί τού θάρρους τής ἀπελπισίας

'Επιστήμην τού Δικαίου", έκδ. 1964, σελ. 69). Τήν άποψιν τού Καρνεάδου έχει ἐνστερνισθεί ή σύγχρονος νομική ἐπιστήμη, δι' αὐτό καί τό ἐσωτερικόν δίκαιον δέχεται ὅτι εἰς περίπτωσιν "καταστάσεως ἀνάγκης" είναι καθ' ὅλα νόμιμος ή πράξις ἡ ὁποία θά προκαλέση τόν θάνατον τού άντιπάλου.

Εἶναι ἀληθές πώς έάν ἠρκούμην εἰς τήν ὑπεράσπισιν τού ἀμυντικού πολέμου, οὐδείς θά ἀντέδρα. 'Αλλά εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι ὡς ἀπέδειξα διά τών ἀνωτέρω, ἀμυντικός εἶναι - ἀνεξαρτήτως τού ποίος ἐπιτίθεται πρώτος ἐμφανώς - πάς πόλεμος ἀναγκαίος καί ἀπαραίτητος διά τό 'Εθνος. 'Εάν ἀποδειχθή ὅτι ἡ ἐκστρατεία τού 'Αλεξάνδρου δέν ἦτο ἐθνικώς ὠφέλιμος, τότε θά ἀποκαλέσω καί ἐγώ τόν 'Αλέξανδρον ἰμπεριαλιστήν.

'Εάν ὅμως ἀποδειχθή - ὅπως θά συμβή ἐν συνεχεία - ὅτι ὀρθώς ὁ 'Αλέξανδρος εὑρέθη ἐκεί ὅπου εὑρέθη, τότε νομίζω πώς εἶναι ἀσέβεια νά τόν ἀποκαλούμε ἐκπολιτιστήν πειθόμενοι εἰς τάς ὑπόπτους ὑποδείξεις ὅτι ὁ τίτλος τού κατακκτητού θίγει τήν ὑπόληψίν μας ὡς ἀπογόνων του. 'Εάν εἶναι δυνατόν.

'Ελέχθη ὑπό τών πλείστων 'Αρχαίων 'Ελλήνων ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ περίοδος προετοιμασίας διά πόλεμον (Πλάτων: Εἰρήνη εἶναι ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος). Αὐτό ἐπιβάλλεται νά "σφηνωθή" εἰς τόν ἐγκέφαλον κάθε 'Ελληνος διά νά μή ἐπιδιώκη τήν πάση θυσία εἰρήνην. 'Ο Περικλής εἶχε ἀρίστως ἀντιληφθή τήν ἀναγκαιότητα ὑπάρξεως ἀνθρώπων τής δράσεως, οἱ ὁποῖοι θά κληθούν νά ἐγείρουν ἐκείνους πού περισσότερον παντός ἄλλου ἐπιθυμούν τήν ἡσυχίαν νομίζοντες πώς εἶναι ἔτσι ἀσφαλείς: "Τό γάρ ἀπραγμον οὐ σώζεται μή μετά τοῦ δραστηρίου τεταγμένου" (Θουκυδίδου 'Ιστορίαι, Β, 63).

'Επιπροσθέτως ἔχω τήν γνώμην πώς ἡ τ ι μ ή εἶναι σπουδαιότερον ἀγαθόν τής ζωής. Τούτο ἔχει διακηρυχθή ὑπό τού Σωκράτους, ἀπολογουμένου ἐνώπιον τών δικαστών του:

> "'Οταν κανείς ἐπιλέξη διά τόν ἑαυτόν του μίαν θέσιν (...) ὀφείλει, κατά τήν γνώμην μου, νά παραμείνη σταθερός καί νά κινδυνεύη καί νά μή ὑπολογίζη μήτε τόν θάνατον μήτε τίποτε ἄλλο προκειμένου νά ἀτιμασθή". "Οὐν ἄν τις αὐτόν τάξη (...) ἐνταῦθα δεί, ὡς ἐμοί δοκεί, μένοντα κινδυνεύειν μηδέν ὑπολογιζόμενον μήτε θάνατον μήτε ἄλλο τι μηδέν πρό τοῦ αἰσχρού" (Πλάτων: 'Απολογία Σωκράτους", 28 δ).

Καί δέν θά ἠδύνατο βεβαίως νά ἀδιαφορήση καί ὁ Νίτσε νά συμβουλεύση:

> "Τήν εἰρήνην πρέπει ν' ἀγαπάτε μόνο σάν τό δρόμο γιά τούς νέους πολέμους. Καί πρέπει ν' ἀγαπάτε τή σύντομη εἰρήνη περισσότερο ἀπό τήν μακρόχρονη.
> Δέν σάς προτρέπω νά δουλεύετε, ἀλλά νά πολεμάτε. Δέν σάς ἐπαινώ τήν εἰρήνην, ἀλλά μόνο τή νίκη. 'Η ζωή πρέπει νά εἶναι συνεχής ἀγώνας κι ἡ εἰρήνη γιά σάς νά εἶναι πάντα ἡ νίκη. 'Εχει τή δύναμι νά ἡσυχάζει κανείς καί νά σωπαίνει, ὅταν εἶναι ὡπλισμένος μέ τόξα καί βέλη, ἀλλοιώς λέει φλυαρίες καί διαπληκτίζεται. 'Η εἰρήνη πρέπει νά εἶναι γά σάς μιά νίκη!" (Φρειδ. Νίτσε, "Τάδε ἔφη Ζαρατούστρας", ἐκδ. 'Εμ. 'Ανδρουλιδάκη, 1961, σελ. 45).

Τέλος, ἐπιβάλλεται νά ἀναφέρω τήν εὐνοϊκήν ψυχολογικήν ἐπίδρασιν τήν ὁποίαν ἀσκεί ὁ ἐπιθετικός πόλεμος. Διεγείρει τόν περισσότερον ἐνθουσιασμόν, διότι ὁ ἐπιτιθέμενος εἶναι - ἡ πιστεύει πώς εἶναι - ἰσχυρώτερος τού ἀντιπάλου του καί διαθέτει - ἡ πιστεύει πώς διαθέτει - ἀφθονώτερα ὑλικά μέσα.

'Ο Τολστοΐ (εἰς τό ἔργον του "Πόλεμος καί Εἰρήνη") περιγράφει πώς ἐκκινεί διά τόν πόλεμον ἐν προετοιμασμένον ἔθνος, τά πολεμικά μηχανήματα τού ὁποίου ἀπαστράπτουν, αἱ ἀποθήκαι εἶναι πλήρεις ἐφοδίων, οἱ ἄνδρες εἶναι ὑγιεῖς καί ἐνδεδυμένοι μέ καινουργή καί πεντακάθαρον ἱματισμόν.

'Ενώ ἀντιθέτως ὁ ἀμυνόμενος εὑρίσκεται εἰς λίαν δυσάρεστον ψυχολογικήν κατάστασιν. Σύρεται πρός ἕνα πόλεμον τόν ὁποῖον οὐδόλως ἐπιθυμεί, ἀλλ' ὑποχρεούται νά πολεμήση ἐφ' ὅσον τοῦ ἐπιτίθενται. 'Απουσιάζει ἀπό τόν ἀμυνόμενον ἡ πολεμική παρόρμησις ἡ ἐάν ὑπάρχη εἶναι μικρά. Αἱ εἰρηνόφιλοι θεωρίαι ἔχουν ὑποσκάψη τό ἠθικόν του καί θά προετίμα μίαν ἀνέντιμον εἰρήνην προκειμένου νά ἀποφύγη τάς κακουχίας τοῦ πολέμου. 'Η μόνη περίπτωσις κατά τήν ὁποίαν ὁ ἀμυντικός πόλεμος ἐμπνέει θάρρος εἶναι ὅταν πρόκειται περί τοῦ θάρρους τής ἀπελπισίας.

Καί ὑπ' αὐτής τής πλευράς ἐξεταζόμενον τό θέμα, ὁ ἐπιθετικός πόλεμος εὑρίσκει τήν δικαίωσίν του.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ 1974

Μήνυμα τοῦ Βασιλέως, πού μεταδόθηκε ἀπό τήν τηλεόρασι τήν 6η Δεκεμβρίου 1974

Λαέ τῆς Ἑλλάδος.

Τό νόμιμο πολίτευμα τῆς χώρας παρεβιάσθη τάς πρώτας πρωϊνάς ὡρας τῆς 21ης Ἀπριλίου. Τήν στιγμήν ἐκείνην τό πραξικόπημα ἀνέστειλε τήν πορείαν πρός ἐκλογάς, αἱ ὁποῖαι εἶχαν προσδιορισθή μέ τήν σύμφωνη γνώμη τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καί τοῦ βασιλέως.

Ἐξι χρόνια μετά, τό δικτατορικό καθεστώς διεκήρυξε τήν 1ην Ἰουνίου, ὅτι καταργεῖ τήν βασιλευομένην μορφήν τοῦ πολιτεύματος. Ἐπείσθη ὅτι δέν ἦταν δυνατή ἡ συνύπαρξις τῆς ὁλοκληρωτικῆς βίας καί ἡ διαιώνισις τῆς δουλείας μέ τόν ἐλεύθερο θεσμό τῆς βασιλευομένης δημοκρατίας. Καί συνώδευσε τό νέο πραξικόπημα μέ πρωτοφανή καί δι' ὅλων τῶν μέσων λυσσαλέα πολεμική κατά τοῦ θεσμοῦ καί εἰδικώς ἐναντίον τοῦ προσώπου τοῦ ἐξορίστου βασιλέως. Ἡ δικτατορία εἶχε ἀνάγκη νά μειώση τόν βασιλέα καί νά ταπεινώση τόν θεσμό, διότι διησθάνετο ὅτι ἔστω ἐξόριστος ὁ βασιλεύς ἡ ἔστω παρανόμως κατηργημένος, θά ἔμενε δι' ὅλους, ὅπως καί παρέμεινε καί ὅλην τήν ἑπταετίαν, ἡ πηγή τῆς νομιμότητος.

Πρό ὀλίγων μηνῶν ἡ δημοκρατία ἤρχισε νά ἐπιστρέφη εἰς τήν ἀρχαίαν πατρίδα της. Ἀλλά ἡ νομιμότης, τήν ὁποίαν πραξικοπηματικώς καί παρανόμως κατέλυσεν ἡ καταρεύσασα δικτατορία καί τήν ὁποίαν οὐδέν κόμμα εἶχεν ἀμφισβητήσει κατά τήν διάρκειαν τῆς δημοκρατικῆς περιόδου, τίθεται ἐν τούτοις ὑπό τήν κρίσιν τῆς κάλπης.

Λαέ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ στιγμή εἶναι κρίσιμη. Ἡ ἀπόφασή σου θά ἐπιδράση εἰς τήν ζωήν τοῦ ἔθνους ἐπί μακράν σειράν ἐτῶν.

Ἕλληνες, Ἑλληνίδες. Ἕνα δημοψήφισμα πού διεξάγεται μεθαύριο, εἶναι ὁ τελευταῖος κρίκος ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων, τάς ὁποίας μάς ἐπεφύλαξε τό τελευταῖον πεντάμηνον καί ἀφοῦ μόλις πρό τριῶν ἑβδομάδων ἀσκήσατε ἐλεύθερα τό δικαίωμα τῆς ψήφου ἐπειτα ἀπό τόσα χρόνια. Εἰδικαί συνθῆκαι, πού ὅλοι γνωρίζετε, μέ ὑπεχρέωσαν αὐτάς τάς τρεῖς τελευταίας ἑβδομάδας νά ἀναλάβω ἔργον βαρύ καί ἀσυνήθιστο διά βασιλέα ὁ ὁποῖος μίαν ἐπιθυμίαν ἔχει: Νά εἶναι βασιλεύς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, χωρίς καμμίαν προτίμησιν δι' οἱονδήποτε κόμμα, ἀλλά οὔτε ὑπέρ ἡ κατά οἱασδήποτε παρατάξεως. Τοῦτο, ὅσο δραματικά παράδοξο καί ἀν ἦταν, ἐπεφύλαξεν ἐν τούτοις καί μία σπάνια συγκίνησι: Τήν εὐκαιρία ἀλλά καί τήν ἀνάγκη νά ἐπικοινωνήσω μόνος ἀπ' εὐθείας μαζί σας. Νά σάς κυττάξω στά μάτια μέ ἐμπιστοσύνη καί ἀγάπη. Καί ἀδεύσμευτοι ἐσεῖς ὅλοι, ἐκεῖ ἀπό τήν πατρίδα, καί μόνος ἐγώ ἀπό ἐδώ τήν ξενητειά νά μιλήσωμε ἁπλά, σεῖς κι ἐγώ, λαός καί βασιλεύς.

Γνωρίζω ὅτι σάς χωρίζουν πολλαί διαφοραί πεποιθήσεων, πού σάς φέρουν σκληρά εἰς ἀντιπαράθεσιν στό πολιτικό καί ἰδεολογικό στίβο. Ἀλλά πιστεύω ὅτι εἰδικώτερη μορφή τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος δέν μπορεῖ, δέν πρέπει, θά εἶναι παράλογο πλέον νά σάς χωρίζη ὅλους ἐσάς, τήν συντριπτική πλειοψηφία, πού ἔχετε κοινό γνώρισμα ὅτι ἀγαπάτε τόν τόπο, ὅτι ἀποστρέφεσθε τήν βία, ὅτι θέλετε γαλήνη καί πραγματική δημοκρατία. Οἱ καιροί ἔχουν ἀλλάξει. Ἴσως ἀκόμη ἔχουν ἀντιστραφή καί οἱ ὅροι. Καί ἡ εἰδικώτερη μορφή τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος δέν εἶναι δυνατόν νά κρίνεται σήμερα μέ μέτρα, πού ἦσαν σωστά ἡ λάθος πρό πολλῶν ἐτῶν ἡ μόνον μέ πείσμα καί προκαταλήψεις πού ἔχουν ξεπερασθή ἀπό τόν χρόνο καί τά συγκλονιστικά γεγονότα πού μεσολάβησαν.

Εἰς τά πλαίσια τοῦ πολιτεύματος καί τῶν συνταγματικῶν κανόνων τούς ὁποίους θά θεσπίση τό κοινοβούλιο, αἱ πολιτικαί διαφοραί μπορεῖ νά γίνουν ἡ πηγή τῆς προόδου καί τῆς ἐξελίξεως τῆς κοινωνίας μας, τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ καί τῆς ἰσχύος τοῦ ἔθνους. Εἰς τόν στίβον τῶν δημοκρατικῶν ἀγώνων ἐπιβάλλεται ἡ θαρραλέα καί ἐντιμη ἐκφρασις τῆς γνώμης. Ἀλλά ἡ ἐνδεχομένη ὀξύτης τῆς πολιτικῆς διαμάχης δέν πρέπει νά διχάζη, ἀν κοινή ἐπιδωξις καί κοινόν συμφέρον εἶναι τό καλόν τῆς πατρίδος. Μόνον τό πείσμα καί ὁ φανατισμός καί ἡ ἀντιδημοκρατική συμπεριφορά ὁδηγοῦν εἰς τήν κατάρα τοῦ διχασμοῦ. Εἶναι συνεπώς δυνατόν νά ἀτενίζωμεν τό μέλλον μέ αἰσιοδοξίαν καί ἐμπιστοσύνην, ἀν ἀποσπάσωμε ἀπό τό παρελθόν ὁ,τι συνέδεσε τούς Ἕλληνας καί ἀν ἀπορρίψωμε ὁ,τι τούς διήρεσε. Εὐχομαι νά καταδειχθή ὅτι ἔχομε ὁριστικώς διαχωρίσει τό πολίτευμα ἀπό τήν πολιτικήν. Διότι σήμερα, βασιλευομένη καί ἀβασίλευτη, ἀπεικονίζουν ἁπλῶς δύο ὄψεις ἑνός καί τοῦ ἰδίου θεσμοῦ: τῆς δημοκρατίας. Δέν εἶναι κομματική ὑπόθεσις, εἶναι ὅμως ζήτημα τῶν εἰδικώτερων περιστάσεων, εἶναι ζήτημα τοῦ τί ἐγγυᾶται περισσότερον τήν ὁμαλήν λειτουργίαν τῆς δημοκρατίας καί τήν διασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἔθνους διά τό παρόν καί κυρίως διά τό αὔριον. Καί αὐτό θά τό κρίνετε ἐσεῖς, μέ τό αἴσθημα ὅμως τῆς εὐθύνης πού ὑπαγορεύει ἡ ἰδιαιτέρως κρίσιμη ἐθνική ὥρα.

Συμπατριῶται μου. Μοῦ ἀπεδόθησαν κατ' ἐπανάληψιν πράξεις καί προθέσεις καί σκέψεις ἀπολύτως φανταστικαί. Καί μέ πικρίαν εἶδα ὅτι συχνά ὑπήρξα ἄδικος στόχος, ὄχι ἁπλῶς πολιτικῶν ἀλλά κυρίως προσωπικῶν σκληρῶν ἐπιθέσεων, αἱ ὁποῖαι δέν ἐσέβοντο κάν τό ἄσυλον τοῦ ψυχικοῦ μου κόσμου, καί ἔφθαναν καί νά ἐγγίζουν ἀκόμη καί τήν εὐαίσθητη χορδή τῆς ἐθνικῆς μου ὑποστάσεως. Ἐκτεθειμένος πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις καί φύσει ἀνυπερασπιστος, ὁ βασιλεύς οὔτε εἶχε οὔτε ἔχει δικαίωμα νά παρακολουθή τάς ἐναντίον του ἐπιθέσεις. Ὁ βασιλεύς δέν ἀντιδικεῖ καί δέν μνησικακεῖ. Ὀφείλει νά σιωπᾶ. Ἐσιώπησα.

Λαέ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πατρίς μας δέν ἀντέχει ἄλλας περιπετείας. Ἐπείγει ἡ ἀνασυγκρότησις εἰς τό ἐσωτερικόν καί ἡ ἀνασύνταξις τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων διά νά ἀντιμετωπισθοῦν κρίσιμα προβλήματα εἰς τόν ἐξωτερικόν τομέα. Καί εἰς τήν Κύπρον ὀφείλομεν τήν συνδρομήν μας καί τοῦτο δέν εἶναι ἁπλοῦν σχῆμα λόγου.

Κατά τάς ἐκλογάς ἦτο φυσικόν νά ἐξαφθοῦν τά πολι

κά πάθη τελείως. Ἐπόμενον ἦταν ὅτι καί τό δημοψήφισμα, διεξαγόμενον ἀμέσως μετά τάς ἐκλογάς, θά ἐξωθούσε εἰς πρόσθετη ἔξαψη τῶν ἀντιθέσεων καί εἰς σύγχυσιν. Ἀλλά εἰς μίαν ἐποχήν μεγίστων κινδύνων ἡ ἀρραγής ἐθνική ἑνότης ἀποτελεῖ πρωταρχική προϋπόθεση διά τήν ἐπιβίωσή μας. Τά προβλήματα εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε ἡ ἀνάγκη ἑνότητος θά πρέπει νά γίνη τό ὑψηλόν ἰδανικόν ὅλων, κυρίως διά τούς νέους καί τάς νέας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἕνα ἰδανικό πού ἀξίζει διά τόν καθένα κάθε προσπάθεια, ὅπως καί οἱ ἀγῶνες σας, νέοι καί νέες τῆς Ἑλλάδος, πού ὡδήγησαν μέ ὡρμότητα καί θυσίες εἰς τήν ἀρχήν τοῦ τέλους μιᾶς ἀποπνικτικῆς περιόδου. Σήμερα, ὅσο σπανίως ἄλλοτε, ἀπαιτεῖται ἡ δημιουργική παρουσία ὅλων μας, διά νά κερδίσωμεν τόν χαμένο χρόνο πού ἐστέρησε σημαντικά ἡ δικτατορία ἀπό τήν ζωή τοῦ ἔθνους. Πρέπει νά καλύψωμεν τό κενόν διά νά μπορέσουμε μέ ὑπερηφάνειαν νά ἐπαναλάβουμε τόν στίχον τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ: "Τά χάσμα πού ἀνοιξε ὁ σεισμός εὐθύς ἐγέμισε ἄνθη".

Εἶμαι ἀποφασισμένος νά περιφρουρήσω μέ ὅλες τίς δυνάμεις μου καί κατά τάς συνταγματικάς μου εὐθύνας τήν ἑνότητα τοῦ ἔθνους. Ὅ,τι καί ἄν συμβῆ, ἡ ἑνότης πρέπει νά διαφυλαχθῆ. Ἀνήκω εἰς τήν νέαν γενεάν καί ζῶ μέ τόν παλμόν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, μιᾶς ἐποχῆς πολύ δυνατῆς πού ἀνοίγει μεγάλους δρόμους εἰς τό μέλλον. Δίδω πρώτος τό χέρι εἰς ὅλους καί ἄς ὁρατισθοῦμε κάτω ἀπό τόν λαμπερό ἑλληνικό ἥλιο, μιάν Ἑλλάδα δυνατή καί εὐτυχισμένη.

Συμπατριώται μου, μέ τήν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, καλή ἀντάμωση.

ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ:

Τό πολιτειακόν ὑπῆρξεν κατά τό παρελθόν ἀντικείμενον ὀξυτάτων κομματικῶν ἀνταγωνισμῶν πού ἔβλαψαν τά συμφέροντα τοῦ ἔθνους, αἱ δέ πολιτειακαί μεταβολαί ἐγίνοντο συνήθως πραξικοπηματικῶς καί πάντοτε ὑπό ὑλικήν ἡ ψυχολογικήν βίαν. Καί δι' αὐτούς ἀκριβῶς τούς λόγους τό πρόβλημα αὐτό παρέμεινε ἄλυτον ἐπί 60 χρόνια καί συνεδέθη μέ τίς πιό δραματικές ἐθνικές κρίσεις τοῦ τόπου μας.

Τό θέμα ἐτέθη ἐκ νέου ἀπό τάς περιστάσεις, ἀλλά καί ἀπό τόν ἴδιο τόν Κωνσταντῖνο, κατά τό τέλος τοῦ 1973. Γιά νά τερματίσω ὁριστικῶς τήν θλιβεράν παράδοσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ θέματος, ἐδημιούργησα τάς προϋποθέσεις γιά τήν διενέργειαν ἐλευθέρου καί ἀδεσμεύτου δημοψηφίσματος. Καί ἔθεσα τό πολιτειακόν ἐκτός κομματικῶν ἀνταγωνισμῶν, ἀρνηθείς πρώτος ἐγώ νά ἐπηρεάσω τάς σκέψεις τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος. Κανείς συνεπῶς δέν δικαιοῦται νά ἐμφανίζη τό ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος ὡς ἔργον ἰδικόν του.

Ἤδη τό δημοψήφισμα διεξήχθη. Καί διεξήχθη κατά τρόπον ἄψογον. Ὁ λαός ἀπεφάνθη γιά πρώτη φορά ἐλεύθερος καί ἀνεπηρέαστος ἐπί τοῦ κρισίμου αὐτοῦ θέματος. Ἡ ἀπόφασίς του πρέπει νά γίνη ἀνεπιφυλάκτως ἀποδεκτή ἀπό ὅλους τούς Ἕλληνες. Καί πρέπει νά ἀναγνωρίσουν ὅλοι, ὅτι ἐτερματίσθη ὁριστικῶς ἡ ἐκκρεμότης τοῦ πολιτειακοῦ. Οἱ Ἕλληνες, λησμονοῦντες παλαιάς καί προσφάτους ἀντιθέσεις ὀφείλουν νά ἀντιμετωπίσουν ἑνωμένοι τό μέλλον. Αὐτό ἐπιβάλλει τό συμφέρον τῆς χώρας.

Γ. ΜΑΥΡΟΣ:

Ὁ Ἑλληνικός λαός ἀπεφάνθη μέ συντριπτική πλειοψηφία ὑπέρ τῆς ἀβασιλεύτου δημοκρατίας. Στό διεξαχθέν δημοψήφισμα δέν ὑπάρχουν νικηταί καί ἡττημένοι. Νικητής εἶναι ὁ λαός. Μέ τήν ἐτυμηγορία του ἐξασφάλισε τήν ἑνότητα τῶν Ἑλλήνων, τήν ἐθνικήν μας ἀνεξαρτησία καί ἔθεσε ὁριστικά τέρμα στούς παράγοντες τῆς φοβίας, τοῦ διχασμοῦ καί τῶν ἐξωσυνταγματικῶν παρεμβάσεων στόν δημόσιο βίο. Τό πολίτευμα τῆς δημοκρατίας εἶναι τό πολίτευμα ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἑνωμένοι, μέ πρωτοπόρο τήν δημοκρατική μας παράταξη, θά θεμελιώσουμε τήν ἀληθινή πολιτική καί κοινωνική δημοκρατία.

Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ:

Σήμερα ὁ Ἑλληνικός λαός κέρδισε τήν πιό κρίσιμη πολιτική μάχη αὐτῆς τῆς περιόδου. Κάτω ἀπό συνθήκες ἀβίαστης ἐκφρασης τῆς θέλησής του, ὄχι μόνο καταψήφισε τόν θεσμό τῆς μοναρχίας, ἀλλά τόν καταπόντισε. Ἔληξε στόν τόπο μας ὁριστικά τό θέμα τῆς μοναρχίας. Μέ τήν ψῆφο του ὁ λαός κέρδισε τόν πρώτο μεγάλο σταθμό στόν ἀγῶνα γιά τήν ἑλληνική ἀνεξαρτησία καί τή λαϊκή κυριαρχία. Ἀνοιξαν ἐπί τέλους οἱ λεωφόροι πού θά ὁδηγήσουν σέ μιά Ἑλλάδα πού ἀνήκει στούς Ἕλληνες.

Εἰς ἐρωτήσεις δημοσιογράφων ἀπήντησε:

"Σήμερα εἶναι μεγάλη μέρα γιά τήν ἱστορία τοῦ ἔθνους". "Ἐφ' ὅσον ζητήση νά ἔλθη στήν Ἑλλάδα, πρέπει νά ζητήση νά πάρη προηγουμένως τήν ἑλληνική ὑπηκοότητα καί μετά εἶναι ἐλεύθερος νά γυρίση ἐφ' ὅσον ἐκλέξη τήν Ἑλλάδα σάν τόπο τῆς διαμονῆς του". "Θά μπορούσε νά προσάψη κανείς ποινικές εὐθύνες ἐναντίον τοῦ τέως βασιλέως γιά τό πραξικόπημα τῆς 21ης Ἀπριλίου, καθ' ὅτι ὡρκισε τήν κυβέρνηση τῆς δικτατορίας, ἀλλά τό ἀνεύθυνο τοῦ βασιλέως κατά τό σύνταγμα τοῦ 1952 τόν ἀπαλλάσσει".

Η. ΗΛΙΟΥ:

Μέρα νίκης καί πανηγυρισμοῦ ἡ σημερινή. Τρεῖς ἑβδομάδες ὕστερα ἀπό τίς ἐκλογές, τά ἀποτελέσματα τοῦ δημοψηφίσματος ἔρχονται νά ἑρμηνεύσουν αὐθεντικά τό νόημα τῆς ψήφου τῆς 17ης Νοεμβρίου. Ἐκείνη δέν ὑπῆρξε νίκη τῆς ἀντίδρασης, οὔτε ἔδινε πράσινο φῶς γιά μεταβολή τῆς στάσης τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀπέναντι στόν λαό, ἀλλά ἐξέφρασε μέ τά κριτήρια τῆς στιγμῆς μιά θετική στάση τοῦ λαοῦ, πού σκιαγμένος ἀπό τίς ἀπειλές κατά τῆς δημο-

κρατίας, ἀλλά καί ἀπό τίς ἀστόχαστες ἐξτρεμιστικές ἐκδηλώσεις ψήφισε γιά τήν ὁμαλότητα, ὅπως νόμισε ὅτι θά μπορούσε νά τήν ἐξασφαλίση, προτιμώντας σταδιακά τήν πορεία πρός τήν δημοκρατία.

Σήμερα, μέ τό δημοψήφισμα, ἔρχεται νά διαδηλώση πρός τούς ἐκπροσώπους του στήν Βουλή, ὅτι ψήφισε γιά ὁ,τι δημοκρατικό ἔλειψε στήν πολιτεία τους τῶν τεσσάρων μηνῶν καί δέν ἐξουσιοδότησε κανένα νά παραβιάση τήν δημοκρατική ἐπιταγή. Ἡ σημερινή νίκη ὑπαγορεύει τήν δημοκρατική ἑνότητα καί τήν συσπείρωση ὅλου τοῦ λαοῦ, ἀπό τήν δημοκρατική δεξιά ὡς τήν ἀριστερά. Τά ἑκατομμύρια οἱ ψῆφοι ὑπέρ τῆς δημοκρατίας εἶναι ἀδύνατο νά διακριθοῦν. Ἐκφράζουν ἀδιάσπαστα τήν κοινή θέληση δεξιῶν, κεντρῶων καί ἀριστερῶν. Ἀκόμη ἡ σημερινή νίκη ἀνοίγει νέο κεφάλαιο ἀγώνων γιά ἕνα δημοκρατικό σύνταγμα, γιά θεσμούς πού θά στερεώσουν καί θά διερύνουν τήν δημοκρατία.

Μ. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ:

Ἡ σημερινή ψῆφος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ δείχνει τόν ὑψηλό βαθμό τῆς πολιτικῆς του ὡριμότητος. Καταργεῖ ὁριστικά τόν ξεπερασμένο καί ξενόφερτο θεσμό τῆς μοναρχίας καί καθιερώνει τό πολίτευμα τῆς Δημοκρατίας. Ἡ ψῆφος αὐτή δέν ἀποτελεῖ μόνον ἄρνηση ἑνός ἀντιλαϊκοῦ θεσμοῦ, οὔτε ἁπλή κατάφαση γιά μιά τυπική δημοκρατία, ἀλλά ἔκφραση τῆς θελήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιά μιά γνήσια δημοκρατία, θεμελιωμένη σέ ἕνα σύγχρονο, προοδευτικό Σύνταγμα, πού θά κατοχυρώνη καί διευρύνη τά δημοκρατικά δικαιώματα τοῦ λαοῦ, θά ὑψώση φραγμούς σέ κάθε τάση ἀνατροπῆς τῆς δημοκρατίας καί πού στηριζόμενη στήν λαϊκή κυριαρχία καί ἐθνική ἀνεξαρτησία, θά ἐπιτρέπη τήν κοινωνική πρόοδο σύμφωνα μέ τήν ἐκφραζομένη κάθε φορά λαϊκή θέληση. Γι' αὐτό χρειάζεται νά διατρανωθῆ καί νά ἐνισχυθῆ ἡ ἀντιδικτατορική δημοκρατική ἀγωνιστική ἑνότητα ἀπό ἰδιαίτερες πεποιθήσεις, ἐγγύηση γιά τήν ἀνοικοδόμηση μιᾶς ἀληθινῆς δημοκρατίας στόν τόπο μας.

Χ. ΦΛΩΡΑΚΗΣ:

Ὁ Ἑλληνικός λαός μέ τήν κατηγορηματική ἐτυμηγορία του, καταδίκασε ὁριστικά καί ἀμετάκλητα τήν λαομίσητη μοναρχία. Πρόκειται γιά ἱστορική πράξη, πρόκειται γιά κατάλυση ἑνός ἀπό τά πιό ἀντιδραστικά στηρίγματα τῆς ντόπιας ὀλιγαρχίας καί τοῦ διεθνοῦς ἰμπεριαλισμοῦ - ἀντρο ὅπου κανόνα ἐξυφαίνονταν κάθε ἀντιλαϊκή, ἀντεθνική καί ἀντιδημοκρατική συνωμοσία. Πρόκειται γιά ἕνα σημαντικό σταθμό στήν πορεία τοῦ λαοῦ πρός τήν κατάκτηση τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί μιᾶς δημοκρατίας πού θά ἐξυπηρετή ἐμπρακτα τά συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων καί τοῦ ἔθνους. Μέ τήν σημερινή ψῆφο του ὁ ἑλληνικός λαός ἔδειξε τό πραγματικό του πιστεύω καί εἶναι ἀποφασισμένος νά τραβήξη πρός τήν πρόοδο καί ὄχι πρός τήν συντήρηση.

Κ.Κ.Ε. ἐσ.

Ἡ δημοκρατία νίκησε (...) Τό Κ.Κ.Ε. ἐσ. χαιρετίζει ὅλο τόν λαό γιά τήν ἱστορική του νίκη. Χαιρετίζει ὅλους τούς δημοκρατικούς πολίτες τῶν πιό διαφορετικῶν πολιτικῶν παρατάξεων, πού ἐργάσθηκαν ἑνωμένοι γιά νά ὑπογραμμισθῆ μέ τόν πανηγυρικώτερο τρόπο ἡ πολλαϊκή θέληση γιά τή δημοκρατία, ὁμαλότητα καί πρόοδο (...) Ἡ πλατειά ἑνότητα πού σφυρηλατήθηκε ἀνάμεσα στούς πολίτες τῶν πιό διαφορετικῶν παρατάξεων γιά τήν κατάργηση τῆς μοναρχίας πρέπει νά μετατραπῆ τώρα σέ ἀγωνιστική λαϊκή ἑνότητα γιά τήν θεμελίωση προοδευτικῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν.

ΙΩΣΗΦ ΤΣΙΦΑΛΑΚΗΣ (ἐκπρόσωπος τῶν ἀντιμοναρχικῶν ὀργανώσεων):

Ὁ ἑλληνικός λαός ἀπέδειξε μέ τήν ψῆφο του ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος νά πάρη στά χέρια του τίς τύχες του. Θέλει νά ἀπαλλαγῆ ὁριστικά ἀπό κάθε ξένη κυριαρχία. Συγχρόνως τό ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος ἀποδεικνύει τήν ὡριμότητα τοῦ λαοῦ καί τήν θέληση νά ἐκσυγχρονίση τούς θεσμούς του, θεσμούς πού θά ἐγγυῶνται τόν σεβασμό τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί θά τοῦ ἐξασφαλίζουν στήν καθημερινή του ζωή τήν ἐλευθερία, ἰσότητα καί κοινωνική δικαιοσύνη.

Γελοιογραφία τοῦ Κ. Μητρόπουλου τό 1965. Ὁ Κ. Μητσοτάκης καί τά Ἀνάκτορα χορεύουν "Μπόσα-νόβα" στήν πλάτη τοῦ λαοῦ, μέ τήν συνοδεία μουσικῆς τοῦ Νόβα.

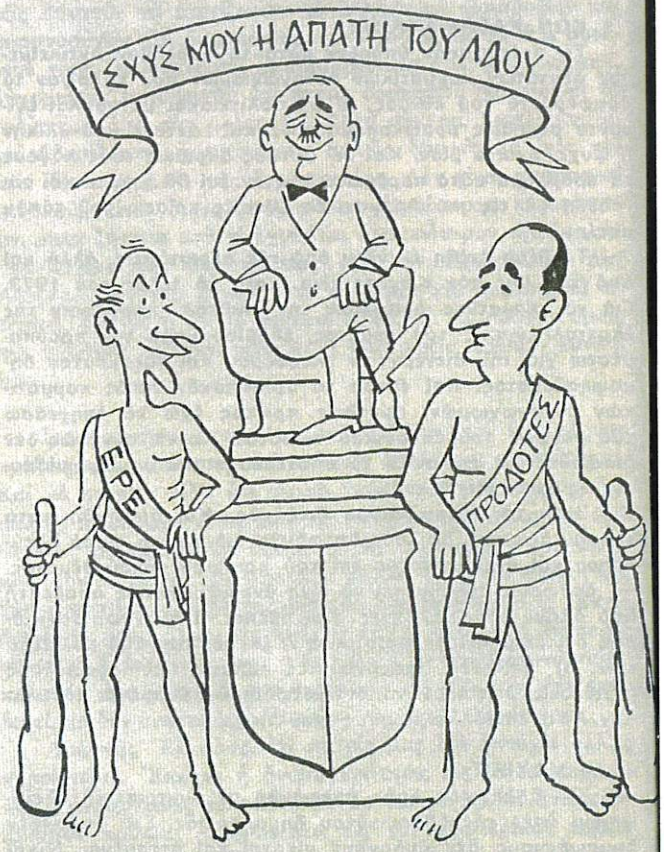

Κ. Μητσοτάκης καί Π. Κανελλόπουλος στήν θέσι τῶν Ἡρακλέων τοῦ Στέμματος. Πάνω ἀπό τόν Νόβα, παραφθορά τοῦ βασιλικοῦ ἐμβλήματος "Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ".

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

★

ΠΩΣ ΜΙΛΟΥΣΕ Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

★

Ἡ ἱστορία καὶ ἡ παράδοσις μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ συνήθιζε νὰ μιλᾶ μὲ παροιμίες καὶ παραβολές. Ἔτσι κατόρθωνε νὰ πείθη τοὺς συνομιλητάς του. Τοῦτο τὸ χαρακτηριστικό του τὸν ἔκανε καὶ περισσότερο γραφικό. Ἡ ἱστορία διέσωσε πολλὲς αὐθεντικὲς συνομιλίες του ποὺ χαρακτηρίζονται γιὰ βαθὺ πατριωτισμὸ καὶ χιοῦμορ. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ παρακάτω:

Ἕνα καλοκαιριάτικο πρωινὸ τοῦ 1839 ὁ λόρδος Καρνάρβον ἐπεσκέφθη τὸν Κολοκοτρώνη στὸ κτῆμα του, στὸ Ναύπλιο. Ἄρχισε, τότε, μεταξύ τους, μιὰ συζήτησι γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ἐποχῆς. Ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ τοῦ τόνισε τὶς βαρειές, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, συνέπειες ἐξ αἰτίας τῶν διενέξεων τῶν Συμμάχων. Ὅταν ὁ Ἄγγλος εὐγενὴς τὸν ρώτησε γιὰ τοὺς ἰσχυροὺς παράγοντες τῆς περιοχῆς —ἂν ἦσαν, δηλαδή, εὐθεῖς καὶ ἔντιμοι— ὁ Κολοκοτρώνης τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ ἱστορία, ποὺ συγκρούεται μὲ τὸν μῦθο:

«Ὁ αὐτοκράτωρ Ξέρξης, τοῦ εἶπε, ποὺ καθὼς θὰ ξέρετε, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀκούοντας πὼς αἱ Ἀθῆναι ἦσαν πόλις κατοικουμένη ἀπὸ σοφοὺς καὶ σώφρονας, ἔστειλε ἕναν πληρεξούσιόν του νὰ κατοικήση μὲ τοὺς σωφρονέστερους ἀνθρώπους ποὺ θὰ εὕρισκε ἐκεῖ.

Ἕνα δειλινό, ὁ ἀπεσταλμένος καθόταν μ' ἕναν φρόνιμο σοφὸ ἄνθρωπο στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἀπελάμβαναν τὴν δροσιά. Ἦταν ἕνα ὡραῖο ἀπόγευμα, ὅπως τώρα — προσέθεσε ὁ Κολοκοτρόνης — καὶ καθὼς συναμιλοῦσαν πέρασε ἐμπρός των μία ὁμὰς Ἀθηναίων ποὺ μετέφεραν ἕναν νεκρὸν συμπολίτην των μέσα σὲ φέρετρο.

— Πηγαίνετε, εἶπε ὁ σοφὸς στοὺς ἀνθρώπους του, νὰ δῆτε τί ἔγινε ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε.

Πῆγαν καὶ ἐπιστρέφοντας τοῦ ἀπήντησαν:

— Ἀφέντη, ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε πῆγε στὸν Παράδεισο.

Ὁ ἀπεσταλμένος θαύμασε τὴν σοφία τῶν Ἀθηναίων, ἀφοῦ μποροῦσαν νὰ γνωρίζουν ποῦ πήγαινε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν θάνατόν του.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ καθόντουσαν στὸ ἴδιο μέρος καπνίζοντας τὸ ἀναζωογονητικό τσιμπούκι (!) τους καὶ πίνοντας τὸν εὐωδιαστὸν καφὲ (!) τους, πέρασαν ἕναν ἄλλον νεκρό. Καὶ πάλι ὁ σοφὸς Ἀθηναῖος ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μάθουν τί ἔγινε ὁ πεθαμένος.

— Πῆγε στὴν κόλασι, ἀφέντη.

Ὁ ἀπεσταλμένος, τότε, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὴν κατάπληξί του.

— Ὅσο σοφοὶ κι ἂν εἶσθε, ὦ Ἕλληνες, εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἡ σοφία σας σχίζει τὸν πέπλο τῆς μοίρας καὶ πῶς ξέρετε ποῦ πηγαίνει ὁ νεκρός.

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ σοφοῦ σηκώθηκαν, ἔκαναν μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἀπάντησαν:

— Τὸ ξέρουμε, ἀφέντη, ὅτι ὁ ἕνας πῆγε στὴν κόλασι καὶ ὁ ἄλλος στὸν παράδεισο, γιατὶ ὁ ἕνας συνωδεύετο ὡς τὸν τάφο ἀπὸ θρήνους καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀναθέματα τῶν συμπολιτῶν του».

Καὶ ὁ λόρδος Καρνάρβον συνεχίζοντας τὴν σκιαγραφία τοῦ Κολοκοτρώνη, προσθέτει: «Ἤμουν ὅπως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ αἰφνιδίως ἐμπαινε σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Κατ' ἀρχὰς δὲν βλέπει τίποτε. Κατόπιν ἀργὼς διακρίνει τὰ πάντα. Ἡ ἔννοια τῶν λόγων τοῦ σκοτεινὴ στὴν ἀρχή, γίνεται διαυγὴς ἀκολούθως καὶ δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ θαυμάζω τὸ μῖγμα αὐτὸ ἀκριβολογίας καὶ ἀγχινοίας τοῦ μυαλοῦ του. Ὁμιλῶν γιὰ κάποιον, ποὺ ὑπῆρξε ὑπουργὸς ἀλλὰ ἐξέπεσε τοῦ ἀξιώματός του, μοῦ εἶπε:

»Ἕνας ἄνθρωπος διέσχιζε κάποια μέρα μιὰ βουνοπλαγιὰ καὶ οἱ μανδρόσκυλοι, ὅταν τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ τὸν γαυγίζουν λυσσωδῶς καὶ ὥρμησαν κατ' ἐπάνω του. Αὐτὸς ὅμως ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του ἀτάραχος. Οἱ μανδρόσκυλοι ἐγαύγιζαν λυσσωδέστερον καὶ τὸν κύκλωσαν ἐνῶ αὐτὸς περιωρίσθη νὰ σταυροκοπηθῆ καὶ οὔτε τὸ ραβδί του ἐχρησιμοποίησε, οὐδὲ καὶ ἔσκυψε νὰ πάρη κανένα λιθάρι ἀπὸ τὸν δρόμο νὰ κρατήση σὲ ἀπόστασι τὰ μανδρόσκυλα. Σὸ τέλος ἔπεσαν πάνω του καὶ τὸν κατέσχισαν».

Μὲ αὐτὸ ἤθελε ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ νὰ ὑποδηλώση ὅτι ὁ Θεὸς βοηθᾶ ἐκείνους, ποὺ θέλουν νὰ αὐτοβοηθηθοῦν, δηλαδὴ τὸ «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει».

«Περὶ τὸ τέλος τῆς συνομιλίας μας, καταλήγει ὁ λόρδος Καρνάρβον, ὁ Κολοκοτρώνης μιλοῦσε μὲ τὴν ἐπιβλητικότητα ἀρχαίου σοφοῦ, γιὰ τὸ βέβαιον τοῦ θανάτου, τὸ μάταιον τοῦ πλούτου καὶ τὴν εὐχαρίστησι μὲ τὴν ὁποία ἐγκατέλειψε τὶς φροντίδες τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ τελειώση τὶς ἡμέρες του στὴν ἥσυχη αὐτὴ γωνιὰ τοῦ Ναυπλίου».

Ἀνανέωσες

τὴν συνδρομή σου;

Σ' αὐτὴν στηρίζεται

τὸ περιοδικό!

ΕΝΑΣ ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΛΟΧΙΑΣ

Τὸ Ἔθνος ἑνωμένο βάδιζε γιὰ τὴν κατάκτησι τῶν πεπρωμένων του. Ἡ Ἑλλὰς ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπανορθώση τὸ πάθημα τοῦ 1897 καὶ νὰ ξεπλύνη τὸ ὄνειδος, τραβῶντας μπροστὰ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν, ποὺ στέναζαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀφόρητο ζυγὸ τῆς δουλείας. Οἱ Ἕλληνες διασποῦσαν ἐπὶ τέλους τὸ τεῖχος, τὴν Μελοῦνα, πάνω στὴν ὁποία ἔσπαζαν χρόνια τώρα οἱ ἐλπίδες τῶν ἑλληνικῶν γενεῶν.

Ἡ γενικὴ ἐπιστράτευσις εἶχε κηρυχθῆ...

Στὸ 18ο πεζικὸ σύνταγμα, ἕνα πρωΐ, στὶς 22 Σεπτεμβρίου 1912, ἐμφανίσθηκε ἕνας μικροσκοπικὸς νέος, ὄχι καλοντυμένος, ποὺ φαινόταν παιδὶ τῆς δουλειᾶς. Παρουσιάστηκε στὴν στρατολογία!

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησαν.

— Νὰ γίνω στρατιώτης!

Τὸν κύτταξαν μὲ ἀπορία, ἐνῶ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπάνω του τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τῶν φαντάρων καὶ τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ τὸν ἔβλεπαν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ρώτησε:

— Ἐσύ; Ἐσὺ θὰ γίνης στρατιώτης;

— Ἐγώ, ἀπήντησε μὲ πεποίθησι ὁ μικροσκοπικὸς νέος.

Ἕνας λοχίας τοῦ εἶπε μὲ κακεντρέχεια:

— Λάθος, παιδί μου, στὴν πόρτα. Ἐδῶ εἶναι στρατῶνες. Δὲν εἶναι βρεφοκομεῖο!

Ὁ μικρὸς ἐπέμεινε ὅμως. Καὶ στὸ τέλος πέτυχε. Τὸν πῆραν ἐθελοντή.

Τὸν ἔλεγαν Γεράσιμο Ραυτόπουλο καὶ ἦταν ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία. Ἦταν ὑπάλληλος σὲ καφενεῖο.

Καὶ τὸν ἔντυσαν στρατιωτικό!

Νὰ τὸν βλέπατε καμάρι τὸν μικρὸ Γεράσιμο, μόλις φόρεσε τὴν τίμια στολὴ τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου καὶ στὸ κεφάλι του φιγουράριζε τὸ πηλίκιο μὲ τὸ βασιλικὸ στέμμα καὶ τὸν ἐθνικὸ θυρεό!

Καὶ διψοῦσε γιὰ δράσι ὁ μικρός! Πρῶτος βρέθηκε στὸ Σαραντάπορο καὶ πολέμησε 11 χρονῶν παιδί, μὲ ἡρωισμὸ ἀπαράμιλλο. Κατόπιν σὲ πολλὲς μάχες στὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἤπειρο συγκέντρωνε τὸν θαυμασμὸ τῶν μεγάλων σὲ ἡλικία συναδέλφων του. Σὲ γενναιότητα, ὅμως, ἦταν ἴσος τους, ἂν ὄχι γενναιότερός τους...

Καὶ ἦλθε ὁ Ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος!

Στὸ Κιλκὶς ἔλαβε μέρος στὴν ἔνδοξη μὰ πολύνεκρη γιὰ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα μάχη. Ἐκεῖ πιάσθηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους αἰχμάλωτος. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὸν συνώδευαν δύο στρατιῶτες, τοὺς ἁρπάζει τὸ ὅπλο, τοὺς χτυπᾶ, τοὺς σκοτώνει, κι ἐλεύθερος ξαναγυρίζει στὸ σύνταγμά του, ἀφοῦ ἔδωσε τὶς πληροφορίες του.

Ὁ νεαρὸς στρατιώτης — ὁ ἑνδεκαετὴς πιτσιρίκος μὰ λεοντόκαρδος πολεμιστὴς — γίνεται δεκανέας!

Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμᾶ μὲ αὐταπάρνησι. Πολεμάει σὰν λιοντάρι, στὴν Δοϊράνη καὶ στὴν Τζουμαγιά! Ὁ ἡρωισμός του εἶναι ἀνώτερος τῆς ἡλικίας του. Ἡ φωτιὰ λὲς καὶ τὸν μεθάει καὶ γι αὐτὸ πέφτει ἐπάνω στοὺς ἐχθροὺς ἀκράτητος καὶ θερίζει ἐχθρικὰ κορμιά!

Μιὰ μέρα ἦταν νὰ καταληφθῆ τὸ ὕψωμα 1930! Ὁ Ραυτόπουλος ἦταν μεταξὺ τῶν ἐπιτιθεμένων.

Ἐκεῖ ποὺ πολεμοῦσαν ἀνάμεσα στὴ βροχὴ τῶν σφαιρῶν, ὁ δωδεκαετὴς πιὰ δεκανεὺς βλέπει τὸν Βούλγαρο ἀξιωματικὸ — τὸν συνταγματάρχη — νὰ δίδη διαταγές. Στέκεται, παίρνει θέσι καὶ πυροβολεῖ. Ὁ ἀξιωματικὸς τῶν ἐχθρῶν πέφτει νεκρός. Οἱ στρατιῶται του, βλέποντας τὸν ἀρχηγό τους νὰ πέφτη, ὑπεχώρησαν. Χάρις στὸ μικροσκοπικὸ δεκανέα τὸ ὕψωμα 1930 πάρθηκε χωρὶς ἀπώλειες.

Λίγο ἀργότερα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὁ Ραυτόπουλος γίνεται λοχίας!

Ὅταν ὁ πόλεμος τελείωσε ἀπολύθηκε καὶ ὁ γενναῖος λοχίας, ποὺ δὲν εἶχε κλεισει ἀκόμη τὰ δώδεκα χρόνια του. Τὸ Κράτος φρόντισε γιὰ τὴν ἐκπαίδευσί του. Καὶ ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας Σπ. Δάσιος, ὡς πρόεδρος τῆς πατριωτικῆς περιθάλψεως φρόντισε γιὰ τὴν ἐγγραφή του στὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ μάθη γράμματα καὶ κατόπιν νὰ γραφῆ στὴ Σχολὴ Εὐελπίδων.

Καὶ πραγματικὰ γράφτηκε σὲ μιὰ ἐπίσημη τελετὴ στὸ Ἀθηναϊκὸ Λύκειο Θ. Ταβουλάρη, ποὺ στεγαζόταν τότε — στὰ 1913 — στὴν ὁδὸν Πειραιῶς 26.

Ἡ τελετὴ ἦταν συγκινητική! Κι ὁ μικρὸς μαθητὴς μὲ τὴν στολὴ τοῦ λοχίου καὶ φορῶντας μπότες μπῆκε στὰ μαθητικὰ θρανία!

στὸ ἑπόμενο

Τὸ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ τοῦ Ἐθνικισμοῦ
Πολιτικὲς θέσεις τοῦ Κ4Α
Ἱδρυτικὴ Διακήρυξις τοῦ 1965
Σχέδιο Κοινοβουλευτικοῦ Συντάγματος τοῦ 1968
Ἀναγγελία τοῦ προγράμματος τοῦ Κ4Α τὸ 1975

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ 1

Κ. ΠΛΕΥΡΗ

Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1980

Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ ΗΛΙΑ Ι. ΚΥΡΟΥ φανερώνει καὶ τὸ περιεχόμενό του. Πρόκειται περὶ μελέτης, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον ἐξεδόθη τὸ ἔτος 1961 καὶ περιλαμβάνει ἄρθρα τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν ἐφ. "ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ" τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἀρθρογράφος ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ἐλάχιστοι δύνανται νὰ καυχηθοῦν ὅτι κατέχουν τὸ "Μακεδονικό", ὅπως τὸ κατείχε ὁ Η. Ι. ΚΥΡΟΥ. Εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον του περιέχεται τὸ "ἱστορικό" καὶ τὰ παρασκήνια τῶν ἀπαιτήσεων τῶν Σλαύων ἐπὶ τῆς Μακεδονίας.

Ἐκτύπωσις OFFSET - σελ. 60 - δρχ. 100

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ 3

Κ. ΠΛΕΥΡΗ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

καταγωγὴ καὶ ἐξέλιξις

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1981

Ἑβδ. ἐφ. "ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ"

"Μὲ τὸ σημερινὸ ἄρθρο μας - ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ πρόσφατο βιβλίο τοῦ Δικηγόρου καὶ Κοινωνιολόγου κ. ΚΩΣΤΑ ΠΛΕΥΡΗ - οἱ ἐρευνητὲς ἔχουν ἐνώπιόν τους μιὰ μεγάλη πύλη γιὰ τὸ ἐθνικό μας θέμα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Ὁ συγγραφεὺς μὲ μόνο ὁδηγὸ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ξεπερνάει μὲ ἁπλότητα ὅσο καὶ σαφήνεια τὶς μέχρι σήμερα γνωστὲς θέσεις καὶ φθάνει στὴν ἀντίπερα ὄχθη ὄχι τοῦ ὑπάρχει, ἀλλὰ τί θὰ πρέπει νὰ γίνη καὶ μάλιστα ἀμέσως.

Οἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Κ. ΠΛΕΥΡΗ ἀξίζει νὰ μελετηθοῦν μὲ ξεχωριστὴ προσοχή".

Ἐκτύπωσις OFFSET - σελ. 80 - δρχ. 100

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΥΡΙΟΝ 5

ΗΛΙΑ Ι. ΚΥΡΟΥ

ΠΡΟΣ ΒΟΡΡΑΝ!..

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1981

Ἑβδ. ἐφ. "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ τῆς Κυριακῆς"

" Τὸ γράψιμο τοῦ Κώστα Πλεύρη τολμᾶται γιὰ πρώτη φορά. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ Ἕλληνας δίνει ἀνοικτὴ καὶ ξάστερη ἀπάντησι σὲ ὅλους ἐκεῖνους ποὺ τολμοῦν φανερὰ ἢ μὲ μισόλογα νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν καταγωγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Ὁ Κώστας Πλεύρης τόλμησε (καὶ τὰ κατάφερε) ἕνα μεγάλο ἐπιστημονικὸ καὶ ἐθνικὸ ἔργο. Τόλμησε ὁ,τι δὲν κατόρθωσε οὔτε κὰν νὰ ἀρχίση ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Τόλμησε νὰ [illegible] μεγάλο χαστούκι στοὺς πολλοὺς "γειτονες" τῆς Ἑλλάδος καὶ στοὺς ντόπιους σιγονταριστές τους".

Ἐκτύπωσις OFFSET - σελ. 80 - δρχ. 100

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΛΕΥΡΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὑπὸ τὸ ἰδεολογικὸν πρῖσμα
τῆς
Κοσμοθεωρίας τοῦ Ἐθνικισμοῦ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Κ. ΠΛΕΥΡΗ

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Βιογραφία